رومانتیک
نارنج کلاء
ناول
Ketabton.com
لیکوال: نیک محمد بارک "موسوي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: نارنج کلاء ((ناول))

لیـــــکوال: نیک محمد بارک ((موسی))

کمپوز او کمپیوټری چارې: نیک محمد بارک ((موسی))

خپروندویه ټولنه: بارکزای خپروندیه ټولنه

د چاپ شمیر:

چاپ کال: ۱۲/۶/۱۳۹۹

د لیکوال سره اړیکې:

موبایل او واټسف: **0702110371**

ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

کافی رایټ: د کافی رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلری چی د لیکوال لیکنې د هغه د اجازی پرته په شخصی توګه استفاده کړی.

د کافی حق یوازی د ناشر سره خوندی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د پاک او لا یزال خدای په ستر نامه؛

ټولــو ګرانــو لوســتونکو تــه الســلام علــیکم هیلــه ده چــی ټول به روغ او جوړ یاست،

یــو ځــل بیــا د پــاک رب شــکر ادا کــوم چــی مــا تــه یــی ددې ناول د لیکلو توان او توفیق راکې،

نــارنج کــلاء نــاول چــی یــو رومانتیکــه کیســه لــری د پنځو میاشتو په شاوخوا کی ولیکل سو،

دې نــاول تــه ځکــه د نــارنج کــلاء نــوم ورکــول ســو تــر څــو نــوی ځوانــان د خپلــو تــاریخو ځــایونو پــه تــاریخ خبــر ســی او پــه اړه یــی څیړنــې وکــې نــارنج کــلاء د افغانســتان د ۵۰۰۰ کلــن تــاریخ څخــه د راپاتــه ســوو اثــارو یــو نمونــه ده چــی د کنــدهار پــه تــاریخی ښــار کــی موقعیــت لــری چــي پــه تفصــیل ســره بحــث بــه د نــاول پــه پای کی پر ورکو،

کــه څــه هــم دا نــاول د کنــدهار د تــاریخی ښــار د نــارنج کــلاء ســره کــوم ارتبــاط نلــری خــو نــوم مــو ورتــه ځکــه انتخــاب کــې چــی تــر څــو د خپلــو نیکــه ګــانو کارنــامې وپیژنــو او د هغــو پــه تــاریخ ځــان خبــر کــو همــدا یــی تــر ټولــو ښــه لاره وه چــی اوســنی ځوانــان د نــارنج کــلاء د نامه سره اشنا سی او تاریخ مطالعه کې،

ددې نــاول پــه ویلــو ســره شــاید تاســو تــه یــوه پوښــتنه حتمــاً پیــدا ســی ددې پوښــتنې د جــواب لپــاره مــوږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول په پای کې پر همدې موضوع بحث کړیدی چې تر ناول ویلو وروسته ستاسو توجو ورته غواړم او شاید په هغه بحث ستاسو نور شکونه هم لیری سی چې شاید د هغو شکو سره تاسو په ژوند کې مخ سوی یاست،

او یو بله مهمه موضوع ده چې باید رڼا پر واچوم هغه په ناول کې مینه ده د زما د مینې د ناول د لیکلو څخه مطلب دا دی چې مینه داسې تعریف کم چې مینه یوازې د شهوت مړول نه وی او نه هم مینه د پسخند او ټوکو کار دی چې د پیسو په څیر یې استعمال کو چې نن د یوه سره وی سبا د بل سره انسان په ټول ژوند کې یو وار مینه کوی او هغه لومړۍ مینه هیڅکله نه هیروی او نه هم هیریږی په دي شرط چې ربښتینی وی خو نن وینم چې زیاتره مینه او انجلۍ د یو ټوکر پڅیر استعمالوی چې کله یې استعمال کې هغه چټل سی او د یو مردار شي پڅیر یې پر کچره دانۍ وغورځوی زه پخپلو ناولو کې نه د مذهب او نه د کلتور خلاف څه لیکم او نه دی هم څوک زما ناول د مذهب او کلتور خلاف کاروی زما هدف د خپل تاریخ را ژوندی کول، ځوانان د غربی او جنسی فلمو پر ځای مطالعی ته تشویقول او د خپلې مورنۍ ژبې پښتو بډایه کول دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو ګرانو لوستونکو څخه هيله کوم چې د نورو ناولونو د لاښه ليکلو لپاره په دې ناول کې زما حقيقي نيمګړتياوې را په ګوته کې او خپل نظرونه مو را سره شريک کې.

په درنښت

ليکوال: نيک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

د محکمې مختته د خلکو ګڼه ګونه وه ټول سره را ټول سوي وه څه وخت وروسته د پولیسو موټران راغلل او یو د بندیانو موټر هم ور سره وو وروسته یې د بندیانو د موټر څخه یو ځوان راکښته کې په دې سره د خلکو په مینځ کې ګڼه ګونه سوه او ناري یې کړی: مرګ پر شهاب! مرګ پر شهاب!،

بندي ځوان شهاب پولیسو دننه محکمې ته ننباسی او د مجرمانو په ځای کې یې ودروی څه وخت وروسته محکمه پیل سوه او یو وکیل وویل: قاضی صاحب داغه ځوان چې ولاړ دی دا شهاب نومیږی دې ځوان خپل د کوچنیوالی ملګری مشهوره ځوان تجار ساحل د پیسو او د هغه د کمپنیو لپاره وژلی دی ټول ولس غواړې چې دا ځوان د مرګ په سزا محکوم سی،

قاضی شهاب ته وویل: ایا ته د ځان د بی ګناه ثابتولو لپاره کوم ثبوت لری؟

شهاب هیڅ نه وویل څه وخت وروسته د محکمې د دروازی څخه یو پوخ عمره سړی ږغ وکې او وېویل: هو قاضی صاحب مورږ دده د بی ګناه ثابتولو لپاره ثبوت یو،

ټولو شاته وکتل ویلیدل چې یو دا پوخ عمره سړی وو چې ږغ یې وکې او یوه ښځه او څو ځوانان ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســره وه، کلــه چــي هغــوی د قاضـــی مختــه را ورســيدل نو قاضی تری پوښتنه وکړه چی تاسو څوک یاست؟

پـــوخ عمـــره ســـړی وویـــل: زمـــا نـــوم کـــریم دی زه د ســاحل پــلار یــم دا زمــا و څنګتــه ولاړه ښــځه د ســاحل مور او دا ځوانان یی ورونه دي،

قاضـــی شـــهاب تـــه اشـــاره وکـــړه او بیـــا یـــی د ســـاحل پـــلار تـــه وویـــل: ایـــا تاســـو دا نفـــر پیژنـــی او تاســـو دا څنګـــه ویلای سی چی دی بی ګناه دی؟؟

کـــریم وویـــل: قاضـــی صـــاحب دا نفـــر زمـــا د زوی د کوچنیـــوالی ملګـــری دی زمـــا زوی او دی ډیـــر ســـره ګـــران وه البتـــه تـــر مرګـــه پـــوری زمـــا د زوی او دده همداســـی ټینګـــه ملګرتیـــا وه زمـــا زوی ده نـــه دی وژلـــی بلکی هغه د زړه د حملې لکبله مړ سو............،

قاضـــی او ټـــول خلـــک ډیـــر حیـــران ســـول او څـــه وخـــت وروســـته قاضـــی شـــهاب تـــه وویـــل: ایـــا تاســـو دا راتـــه ویـــلای ســـی چـــی ستاســـو پـــر ملګـــری مشـــهوره تجـــار ساحل څنګه د زړه حمله راغله؟؟

د شـــهاب تـــر ســـترګو اوښـــکې وبهیـــدلی یـــو څـــه وخـــت چوپ پاته وو او بیا یی وویل:........

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارنج کلاء

سهارګاه وه کوچنی ساحل په خواږه خوب بیده وو مور یی راغلل او ساحل ته یی وویل: ساحله! ساحله!،

ساحل د خوبه ډکی سترګې مور ته وکتل او ویویل: ها مور څه شی دی؟

مور یی وویل: هله ولاړ سه ناوخته دی پلار به دی هم د مسجد څخه را ورسیږی که یی په داسی حالت کی ولیدلی نو بیا دی وهی،

ساحل د پلار د نامه په اوریدو سره د ځایه پورته سو تر ناشتی وروسته مکتب ته د تلو لپاره اماده سو او د مکتب پر خوا د نورو ورونو سره روان سو د ساحل پلار د ساحل سره هیڅ مینه نه کول خو دده د نورو ورونو سره به یی ډیره مینه کول خو ساحل به یی زیات تهدیدوی د ساحل نورو ورونو ته به یی د خوراک او د بازی شیان ور رانیول خو ساحل ته به یی نه ور رانیول د ساحل زړه به ډیر غمګین سو د ساحل ډیرو فکرو او اندیښنو دده حافظی ته زیات تاوان ورسوی کله چی به د صنف د خلاصیدو وخت رانیږدی سو او امتحانونه به واخیستل سوه ساحل به ډیر تیاری ورته نیولی وو خو کله چی به استاذ د امتحان ورقه ورکړل ده چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

به سوالو ته وکتل نو ټول شیان به یی هیر سول او د امتحان پارچه به یی همداسی خالی ورکړل کله چی به نتیایج اعلان سول نو دده نور ورونه به ټول اول نمره او دوهم و دریم نمره وه خو ساحل به ناکام وو یا به هم د صنف تر ټولو شاګردانو ورستنی وو کله چی به یی پلار د نورو ورونو نتایج او د امتحان پارچی کتلی هغو ته به یی شاباسی ورکوی خو کله چی به یی د ساحل نتایج وکتل نو تر کتلو وروسته یی ساحل ته ټینګه چپلاخه ورکړل د ساحل ابتدایی او منځنی د صنف دوری او نتیایج همداسی په ناکامی او د پلار په چپلاخو تیر سول مور به یی کله کله د پلار څخه خلاصوی خو وروسته چی د ساحل ناکامی ډیری سوی نو بیا یی مور هم څه نه ویل ورونو به هم وهی او د ناکام ناکام پیغورونه به یی ورکول د ساحل اندیښنې او غمونه نور هم زیاتیدل کله چی د مکتب اخیری مرحلې شروع سوی نو ساحل هم ځوان سوی وو او د مکتب فارغه کیدو ته یی دوه صنفه لا پاته وه ساحل د ډیرو اندیښنو څخه شعرونه هم شروع کړه او غمګین غمګین شعرونه به یی ویل، یوه ورځ ساحل د مکتب په پارک کی د یو همصنفی سره ناست وو چی مخامخ یی پر یوی انجلی سترګې ولګیدی چی د مکتب پر طرف را روانه وه هغه ډیره ښکلی وه د ساحل سترګې په هغې کی پاته سوی او د هغې په ښایست کی غرق

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو د ساحل ملګري ساحل وښوروی او ورته یې وویل: ساحل! چیری غرق یې وروره،

ساحل زهرا ته اشاره وکړه او ویویل: دا څوک ده اول وار یې په مکتب کی وینم؟

ملګري یې وویل: دا زهرا نومیږی د یو لوړ پوړی چاروواکی لور ده دا هم دلته مکتب وایي ډیره مغروره ده،

ساحل وویل: خامخا نو د خان سړی لور ده مغروره خو به نو وی،

د ساحل شعرونه همداسی شروع وه څه وخت وروسته یوه ورځ ساحل چې کله د مکتب د تفریح وخت سو نو د نورو شاګردانو څخه لیری تر یوی درختی لاندی کښینستی او خپل د شروع کتابچه یې خلاصه کړه او په شعر لیکلو یې شروع وکړه او د ځانه سره یې داسی تکرار شروع کړ...

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه غم می چاته نسمه ښودلای

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

د رقیب له لاسه لیری یم له یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور می زړه له یاره نسم صبرولای

کله چې ساحل دا شعر وایه نو په دی وخت کی یی تر شا د یو چا د چکچکو بږغ سو ساحل چی کله ورته وکتل نو ویلیدل چې زهرا ده ساحل ډیر حیران سو، بیا زهرا وویل: واه واه څومره ښکلی شعر ایا دا تاسو خپل لیکلی دی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: هو همداسی یی وبله،

زهرا وویل: ایا تاسو شاعر یاست؟

ساحل وویل: نه خو بس ناڅاپه می خولی ته راسی،

زهرا وویل: ایا تاسو پر یو چا عاشق یاست یا د یو چا سره مینه کوی؟

ساحل موسکی او ویویل: نه نه،

زهرا وویل: نو شعرونه خو داسی یو څوک لیکی چی مین وی یا هم ډیر غمګین،

ساحل وویل: د دنیا ژوند دی خامخا لوړی او ژوری لری،

زهرا وویل: ایا دا ستاسو د شعرو کتابچه کتلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه خو یو څه زړه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل د شعرو کتابچه زهرا ته ورکړه زهرا د ساحل دوه دری شعرونه وویل د ساحل شعرو ډیر خوند ورکړ او بیا یی ساحل ته وویل: ماشاءالله څومره ښکلی شعرونه دی لیکلي دي ایا دا کتابچه زه نن د ځان سره وړلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه،

زهرا تری مننه وکړه او بیا د کور پر طرف رهی سول او ټوله شپه یی د ساحل د کتابچې شعرونه ویل او ډیر خوند یی ورکاوه نیمایی شپه یی په شعرو تیره کړه کله چی سهار سو نو ټول شاګردان مکتب ته راغلل او درسونه یی شروع کړل کله چی تفریح سوه نو ساحل په پارک کی تر درختی لاندی ناست وو چی شاته یی د زهرا ږغ سو چی ویل یی:

د یار د حُسن خیاله هدیری ته دی درځمه

په ژوند می نصیب نسوی جنازې ته دی درځمه

واه څه ښکلی شعر وو،

زهرا راغلل تر سلام وروسته یی د بستې څخه د ساحل د شعرو کتابچه راویستل او ساحل ته یی ورکړه، کله چی ساحل خپل کتابچه وکتل نو ویلیدل چی کتابچه یی په ډیر ښایسته پوښ کی نیول سوی وه ساحل ډیر حیران سو او زهرا ته یی وویل: واه څومره ښکلی پوښ دی ورکړیدی خو ولی مو دومره تکلیف کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: د دومــرو ښــکلو شــعرو کتابچــه خــو بایــد سمه وساتل سی،

ساحل د زهرا څخه مننه وکړه،

د ســاحل زړه بــه د زهــرا پــه لیــدو څــه ناڅــه ســکون پیــدا کــوی او د هغــې ســره پــه ناســته او ولاړه کــی ډیــر خوشــحالیدی کــرار کــرار یــی د زهــرا ســره مینــه پیــدا ســوه خــو د زهــرا د غــرور لــه وجــی بــه یــی هــیڅ هــم نســوای ورتــه ویــلای یــوه ورځ د ســاحل ملګــری شــهاب د ســاحل څخــه وپوښــتل: ســاحل ایــا تــه پــر زهــرا مین سوی یی؟

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: نــه یــاره داســی خبــره نــه ده،

شــهاب وویــل: یــاره ســتا د ســترګو څخــه خــو داغســی معلومیږی،

بیــا شــهاب وویــل: ســاحل دا د غټــو خلکــو لــونی دی هــیڅ وفــا نــه لــری او زمــوږ رکــم د غریبــو خلکــو پــر خــوا لا نــه ګــوری مینــه خــو لا لیــری خبــره ده دا خــوږی خــوږی خبــری چــی تاتــه کــوی پــه دي کــی هــم دوی یو مقصد لری،

ســاحل وویــل: نــه یــاره زه خــو داســی څــه نــه لــرم چــی دا دی یــی د حاصــلولو لپــاره راســره خــوږی خــوږی خبری وکی،

شهاب وویل؛ ساحل مقصد بیداره اوسه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل او زهرا به هره ورځ سره لیدل ساحل به هغې ته خپل شعرونه ویل او زهرا او ملګرو به یې د هغه څخه ډیر خوند اخیستی یوه ورځ زهرا او ساحل د مکتب په پارک کې سره ناست وه ساحل زهرا ته خپل شعر وایه زهرا د ساحل څنګته ور نیږدی سوه، ساحل د هغې طرف ته په مړاوو سترګو حیران وکتل خو بیرته یې خپل شعر شروع کې څه وروسته زهرا خپل لاس د ساحل په لاس کې ورکې او ټینګ یې ونیوی، ساحل ډیر حیران سو خو پوه سو چې زهرا مینه ور سره کوی،

د مکتب دوره یې شوخیانی ډیري پکښې کیږی ټول د مکتب شاګردان سره راټول سوی وه شراف او جمال یو پر بل مسخری سره کولی،

شراف وویل: د جمال خر ناروغه وو پلار یې غوا پر حلاله کړه،

ټولو شاګردانو وخندل،

بیا جمال وویل: د شراف کور ته غل ور اوښتی وو سپی یی په ګاډی کی پسی ځغلوی،

بیا ټولو وخندل،

شراف وویل: جمال یو وخت لیونی بزګر وو د غالۍ پر ګلانو یی اوبه را ایله کړی وی،

ټولو سره وخندل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا جمـــال وویـــل: لیـــونی ډاکتـــر یـــی ســـیروم تـــه دی مریض را ځړولی دی،

شـــراف وویـــل: لیـــونی عســـکر یـــی پـــه مخـــابره کـــی دی نیټ فعاله کړیدی،

جمـــال وویـــل: چپـــک انجینـــر یـــی پـــر بـــام زیرخانـــه جوړوی،

د مکتـــب زنـــګ ووهـــل ســـو جمـــال او شـــراف پـــه غیـــږ کی سره ونیول او ټول شاګردان صنفونو ته ننوتل،

د ســاحل فارغــه کیــدو تــه لــږ وخــت پاتــه وو پــلار یــی پــه درد ســـره ورتـــه وویـــل: ګـــوره ټمبلـــه کـــه ددي واری هـــم ناکامه سوی نو بیا به دی خیر نه وی،

ســـاحل پـــه دی اړه ډیـــر پریشـــانه وو غمونـــه او پریشـــانی یــی نــوری هــم زیاتیــدی خــو ټــول بــه یــی پــه خپلــو شــعرو کی بیانول،

یـــوه ورځ ســـاحل ناســـت وو او شـــعر یـــی لیکـــه چـــی پـــه دی وخـــت کـــی زهـــرا راغلـــل او تـــر ښنـــګ یـــی کښینســـتل د ســـاحل ښخـــه یـــی د شـــعرو کتابچـــه واخیســـتل او ویکتـــل او ویویـــل: واه دا خـــو دا ده ډکـــه ســـویده تـــه دا کتابچـــه ماته راکه زه به تاته بله راوړم،

ســـاحل وویـــل: وبخښـــه زهـــرا نـــه یـــی ســـم درکـــولای ځکـــه چـــی دا زمـــا د دردو درک کـــونکی ده چـــی مـــا ورتـــه خپـــل غمونـــه ویلـــی دی او زړه مـــی ښـــه کـــرار پیـــدا کړیدی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: ســمده مــه یــی راکــوه خــو د نــن ورځــې لپاره یی راکه سبا ته به یی بیرته درته راوړم،

ساحل وویل: سمده د نن لپاره یی در سره یوسه،

زهـــرا ولاړه او د ســـاحل د شـــعرو کتابچـــه یـــی د ځـــان ســـره یـــوړل او ســـبا تـــه یـــی د یـــوی نـــوی کتـــابچی ســـره بیرتـــه ورتـــه راوړل زهـــرا او ســـاحل بـــه هـــره ورځ ســـره لیـــدل تـــر دی چـــی د دواړو مینـــه ډیـــره ســـره ټینګـــه سوه او یو و بل ته یی د مینی لاسونه سره ورکړل،

د مکتـــب د امتحـــانو وخـــت ســـو ســـاحل کوښـــښ کـــاوه چـــی ډیـــر درس ووایـــو تـــر ځـــو بریـــالی ســـی خـــو فکـــر بـــه یـــی بیـــا هـــم خـــراب وو ځکـــه د کوچنیـــوالی څخـــه تـــر اوســـه یـــی یـــوازی نفـــرط لیـــدلی وو نـــو ځکـــه یـــی هغـــو نفرطـــو دمـــاغ ور خـــراب کـــړی وو خـــو بیـــا بـــه یـــی هـــم کوښـــښ کـــاوه چـــی ســـخت درس ووایـــی تـــر ځـــو بریـــالی ســـی ځکه چی اخیری صنف یی وو،

کلـــه چـــی امتحانـــات را ورســـیدل نـــو ســـاحل ښـــه امتحانونـــه ور کـــړه خـــو بیـــا هـــم پـــایلو تـــه پریشـــانه او فکـــرجن وو، یـــوه ورځ پـــه پـــارک کـــی ناســـت وو او پـــه فکـــرو کـــی غـــرق وو چـــی پـــه دی وخـــت کـــی زهـــرا راغلـــل او تـــری وپوښـــتل: ســـاحل ولـــی داســـی پریشـــانه یی خیریت دی څه پیښه ده؟

ســـاحل وویـــل: څـــه خبـــره نـــه ده خـــو پـــه امتحـــانو مـــی یـــو څه فکر خراب دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: دا خــو د اندیښــنې کومــه خبــره نــه ده کــه دی سم امتحان ورکړی یی نو کامیاب به یی،

ځـــــو ورځ وروســــــته نتـــــایج اعلانیـــــدل د نتـــــایجو د اعلانیـــدو پـــه ورځ ســـاحل ســـهار وختـــی کښینســـتی تـــر عبـــادت وروســـته یـــی الله تـــه د کامیـــابی دعـــاوی شـــروع کـــړی او ډیـــرې دعـــاوی یـــی وکـــړی او د مکتـــب پـــر طـــرف رهـــی ســـو کلـــه چـــی مکتـــب تـــه ور ورســـیدی نـــو ویلیـــدل چـــی ټـــول شـــاګردان ډیـــر وارخطـــا وه او نتـــایجو تـــه انتظـــار وه ځـــه وخـــت وروســـته اســـتاذان لـــه اداری را ووتـــل شـــاګردان ټـــول صـــنفو تـــه ننوتـــل او د نتـــایجو پـــه انتظـــار ســـوه، اســـتاذانو د نتـــایجو اعـــلان شـــروع کـــړ لـــومړی' دوهـــم او دریمـــه درجـــه شـــاګردانو تـــه یـــی د هغـــوی نتـــایج پـــانی ورکـــړی بیـــا اســـتاذ وویـــل: زده کوونکـــو ځلـــورم مقـــام مـــو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل ګټلـــی دی، ســـاحل ډیـــر حیـــران او بیـــا ډیـــر خوشـــحاله ســـو اســـتاذ تـــه ورغلـــی او د خپـــل نتـــایجو پاڼـــه یـــی ځنـــی واخیســـتل، وریپســـی د نـــورو شـــاګردانو نتـــایج اعـــلان ســـوه کلـــه چـــی ټـــول نتـــایج خـــلاص ســـول نـــو ســـاحل د صـــنف دبانـــدی ووتـــی د مکتـــب پـــه دروازه کـــی یـــی زهـــرا ولیـــدل چـــی مـــوټر تـــه ختـــل ســـاحل زهـــرا تـــه پـــه موســـــکا د دریـــــدو لاس وښـــــوروی زهـــــرا د ســـــاحل طـــرف تـــه وکتـــل خـــو وروســـته خپـــل مـــوټر تـــه وختـــل او ولاړل، ســـاحل حیـــران ســـو لـــږ وروســـته د ســـاحل ملګـــری شـــهاب راغلـــی، شـــهاب ولیـــدل چـــی ســـاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشانه وو نو یی ځنی وپوښتل: ساحل څه خبره ده ولی داسی پریشانه یی دا دی په ښو نمرو هم کامیابه سوی یی ایا نمرې دی نسوی خوښی؟

ساحل وویل: یا یاره په دی خاطر نه یم پریشانه ما غوښتل خپل د کامیابی په اړه زهرا ته ووایم ما هغی ته د دریدو لاس وښورری هغی زه وهم لیدم خو بیا هم موټر ته وختل او ولاړل ایا داسی خو به نه یی چی هغه ناکامه سوی یی؟

شهاب په دی وخت کی یوی روانی انجلۍ ته وویل: وبخښی اغلۍ راته ویلای سې چی ستاسو همصنفۍ زهرا څووم نمره سوی وه؟

هغې وویل: فکر کوم هغه اول نمره سوی وه هو هو اول نمره سوی وه استاذ هغی ته د اولۍ درجی جایزه هم ورکړه،

شهاب د هغی څخه مننه وکړه او بیا یی ساحل ته وویل: ساحل ما نه وه درته ویلی چی دا د غټو خلکو لونې هیڅ وفا نه لری خو تا نه منل،

ساحل وویل: نه یاره هغه داسی انجلۍ نه ده شاید کومه ستونزه ورپیښه وه،

شهاب وویل: نو سمده زه ملامت یم نو ولاړم نور د خدای په امان،

ساحل په شهاب پسی ناره کړه: شهاب شهاب ته راسه یاره چیری ځی یو ځای به ولاړ سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب د شا لخوا په رفتار کې وویل: نه نه زه نور ستا سره بحث نکوم او نه هم ستا سره ځم،

شهاب د کور پر طرف رهی سو او ساحل د خپل کور پر طرف روان سو کله چې کورته ورسیدی نو ویلیدل چي دری ورونه یې د کور په مینځ کې ناست وه یوه یې ساحل ته وویل: څنګه سو ټمبله ځوومه درجه سوی؟

بل په خندا وویل: اول نمره سوی به یی،

ټولو سره وخندل بیا دریم په خندا ساحل ته وویل: وای څلورم نمره سوی یی ټمبله،

ساحل ورته وویل: ستاسو پخیر خاین نه یم چې په نقل اول مقام ونیسم تاسو خو هر وار په نقل اول او دوهم مقام نیسی،

ورونو یې یو وبل ته سره وکتل او په درد سره یې په ټولو ساحل پوری وهې ساحل هغو ته ورحمله کړه او ټول یې شاته پوری وهل او یو د بل سره یې جنګ شروع سو په دی وخت کې یوه ورور یې د ساحل د نتایجو پانه ور څیری کړه ساحل ددی په لیدو ډیر په درد کې سو وینه یې پر جوش راغلل او هغه ورور ته یې پر مخ سوک ورکړ او د هغه خوله یې ور وینې کړه او بیا یې د ټولو سره حملې سوی تر څه وخت جنګ وروسته یې پلار پر راغلی او ټول یې سره لیری کړل کله چې د ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــلار د ســـاحل د ورور خولـــه پـــه وینـــو لړلـــی ولیـــدل نـــو ورته یی وویل: دا چا وکړه؟

هغه وویل: ساحل په سوک ووهلم،

پلاریــی ډیــر پــه درد کــی ســو او ســاحل تــه یــی پــه چکــو او څپیـــړو ورکولـــو شـــروع وکـــړه او د کـــور د دروازی خواتـــه یـــی پـــوری وهـــی او پـــه دی حالـــت کـــی یـــی ورتـــه وویــل چــی ووځــه بــی شــرمه زمــا د کــوره څخــه چــی بیــا دی ونه وینم هله ووځه،

ســاحل پــه ژړا ورتـــه وویـــل: بابـــا خـــو ده زمـــا د نتـــایجو ورقه را څیری کړه،

پـــلار یـــی همداســـی د کـــور د دروازی خواتـــه پـــه وهلـــو پوری وهه،

مـــور چـــی یـــی کلـــه د کـــوټی څخـــه دبانـــدې راووتـــل نـــو ژر یـــی هغـــه زوی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی چـــی تـــر خولـــه یـــی وینـــی بهیـــدی ســـاحل مـــور تـــه ور نـــاره کـــړه چـــی مـــور! مـــور! خـــو مـــور یـــی هـــیڅ نـــه ورتـــه ویـــل او پـــه دی وخـــت کـــی یـــی پـــلار ســـاحل تـــر کـــور دبانـــدی پـــورې وهـــه او دروازه یـــی ورتـــه وتـــړل ســـاحل د کـــور مختـــه پـــه خـــاورو کـــی وموښـــتی او تـــر ســـترګو یـــی د ویـــالی پڅیـــر اوښکې روانی وی،،

څـــه وخـــت یـــی هلتـــه ژړل وروســـته یـــی د ملګـــری شـــهاب ســـره ولیـــدل او هغـــه تـــه یـــی ټولـــه کیســـه وکـــړه بیـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب وویـــل: ســـاحل نـــو تـــه بـــه اوس چیـــری ګـــزاره کوی؟

ساحل وویل: نه یم خبر یاره،

شـــهاب وویـــل: ســـاحل زمـــا پـــلار د موټرانـــو ورکشـــاف لـــری زه هـــم هلتـــه اوس کـــار ور ســـره کـــوم تـــه هـــم هلتـــه را ســـره ولاړ ســـه د ورځـــې زمـــوږ ســـره کـــار کـــوه چـــی پـــه دی ســـره بـــه د جیـــب خـــرڅ هـــم پیـــدا کـــوی او د شـــپی به هلته اوسیږی هم،

ساحل وویل: خو ستا پلار؟

شـــهاب وویـــل: زمـــا هـــیڅ نـــه وایـــی هغـــه پـــه دی ســـره خوشحاله کیږی لا هم،

ساحل وویل: سمده درځه،

وروســـــته شـــــهاب او ســـــاحل دواړه د شـــــهاب د پـــــلار ورکشـــاف تـــه ولاړل شـــهاب ســـاحل و خپـــل پـــلار تـــه ور معرفـــی کـــړ د شـــهاب پـــلار ور ســـره ومنـــل، ســـاحل پـــه دی ســـره ډیـــر خوشـــحاله ســـو او پـــه ورکشـــاف کـــی یـــی کـــار ور ســـره شـــروع کـــړ، ســـاحل بـــه هـــره ورځ پـــه ورکشـــاف کـــی د شـــهاب ترخنـــګ کـــار کـــاوه کلـــه چـــی بـــه تفـــریح ســـوه نـــو ســـاحل بـــه تلیفـــون راویســـتی او زهـــرا تـــه بـــه یـــی زنـــګ ووهلـــی زنـــګ بـــه ورغلـــی خـــو جـــواب بـــه یـــی نـــه وایـــه شـــهاب بـــه ســـاحل لیـــدی چـــی زهـــرا تـــه پرلپســـی زنګونـــه وهـــی خـــو هغـــه یـــی نـــه پورتـــه کـــوی وروســـــته شـــــهاب و ســـــاحل تـــــه وویـــــل: ســـــاحل یـــــاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریـږده یـی مـا درتـه وویـل چـی دا د غټـو خلکـو لـوبې وفا نلری،

ساحل وویل: نه یاره شاید په یو څه اخته وی؟

سـاحل بـه هـره ورځ تـر کـار وروسـته زهـرا تـه زنګونـه وهـل خـو هغـې بـه جـواب نـه ورکـوی ښـه ډیـر وخـت تیـر سـو یـوه ورځ سـاحل پـه موټر اختـه وو چـی پـه دی وخـت کـی شـهاب راغلـی او ورتـه یـی وویـل: ساحل! ساحل،

ساحل وویل: ها شهاب څه وایی؟

شهاب وویل: ته راسه یو څه می پکار یی،

سـاحل خپـل لاسـونه پریـول او د شـهاب تـر څنـګ کښینسـتی شـهاب ډیـر خوابـدی معلومیـدی سـاحل وویل: څه خبره ده یاره؟

شـهاب خپـل بسـتی تـه لاس دننـه کـړ او یـو کتـاب یـی را ویسـتی او سـاحل تـه یـی ورکـړ سـاحل چـی کلـه کتـاب ځنـی واخیسـتی او خـلاص یـی کـړ نـو ویلیـدل چـی پـه کتـاب کـی ټـول دده شـعرونه لیکـل سـوی وه سـاحل ډیـر خوشـحاله سـو او شـهاب تـه یـی وویـل: اوه دا خـو زمـا شعرونه دی،

شـهاب پـه خوابـدتیا سـره ورتـه وویـل: سـاحل! د مـخ پوښ یی وګوره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل چې کله د کتاب د مخ پوښ ته وکتل نو ویلیدل چې د شاعر د نامه پر ځای د "ارمان" نوم لیکلی وو، ساحل ډیر حیران سو او شهاب ته یې وویل: شهاب! دا ارمان څوک دی دا شعرونه خو ټول زما دی خو دا ارمان بیا د کومه سو په زما په شعرو خو تر ما وتا ماسیوا بل څوک نه وو خبر او نه هم ما چاته ستا بغیر زما د شعرو کتابچه ورکړیده،

شهاب وویل: ایا زما بغیر تا بل چاته نه وه ورکړی؟

ساحل حیران سو او په فکر کی سو چې دا خو ما زهرا ته ورکړی وه او بیا یې وویل: بنه نو دا چمبازی د زهرا ده،

شهاب وویل: ساحل! ما خو په اوله ورځ درته وویل چې په دې انجلۍ باور مکوه خو تا زما خبره کله منل پوهیږی چې ستا دا شعرونه کامیاب سویدی او جایزه یې دي بې غیرته ارمان ته ورکول کیږی دوې ورځې بعد یې مراسم دی،

ساحل ډیر حیران وو او بیا یې وویل: خو دا ارمان دی څوک او د زهرا سره څه تړاو لری؟

شهاب وویل: نه پوهیږم خو مراسمو ته به یې ورسو هلته به یې د نیږدیووینو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ورځـــې وروســـته شـــهاب او ســـاحل ځـــان تیـــار کـــړ او د مراســـمو پـــر خـــوا روان ســـول کلـــه چـــی هلتـــه ور ورســـیدل دوی غوښـــتل چـــی دننـــه غونـــډی تـــه ورســـی خـــو دروازه وان راوګرځـــول او ورتـــه یـــی وویـــل: وبخښې د غونډۍ کارډ راښکاره کړی،

شـــهاب وویـــل: مـــوږ کـــارډ نلـــرو خـــو دلتـــه مـــوږ راغوښتل سوی یو مراسمو ته،

دروازه وان وویـــل: وبخښـــې ښـــاغلو بـــی کـــارډه هـــیڅ چاته اجازه نسته،

شـــهاب او ســـاحل بیرتـــه شـــاته ســـول او غونـــډې تـــه نـــه پریښـــوول ســـوه، غونـــډه شـــروع وه د غونـــډۍ ویناوال وویـــل: دوســـتانو د ارمـــان د شـــعرونو کتـــاب چـــی یـــو زیـــات پلـــورونکی کتـــاب ســـو پـــه هیـــواد کـــی مـــوږ د غـــوره کتـــاب د جـــایزی لپـــاره ټـــاکلی دی د کتـــاب ټـــول شـــعرونه ډیـــر غمجـــن او ژړونکـــی شـــعرونه دی چـــي پـــه ډیـــر ښـــه طـــرز ســـره لیکـــل ســـویدي......، تـــر ډیـــرو خبـــرو وروســـته یـــی ارمـــان تـــه د غـــوره شـــعرونو د کتـــاب جـــایزه ورکـــړه زهـــرا او پـــلار یـــی ډیـــر خوشـــحاله وه او زیـــاتی چکچکـــی یـــی کـــولی کلـــه چـــی غونـــډه خلاصـــه ســـول زهـــرا پـــلار او ارمـــان یـــو ځـــای ســـره روان ســـول پـــه تـــګ تـــګ کـــی ارمـــان د خبریـــالانو ســـره د کتـــاب پـــه هکلـــه هـــم ږغیـــدی کلـــه چـــی د تـــالار دبانـــدی ووتـــل ارمـــان د زهـــرا پـــلار تـــه وویـــل: کاکـــا تـــا او زهـــرا در روان سی زه به د پارکینګ څخه موټر راوباسم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـــرا او پـــلار ســـره روان وه چـــی د شـــا لخـــوا یـــی د چکچکــو ږغ واوریـــدی دوی چـــی کلـــه شـــاته وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــی ســـاحل چکچکـــی کـــولی زهـــرا ډیـــره حیرانـــه ســـوه بیـــا ســـاحل زهـــرا تـــه ور نیـــږدی ســـو او ورتـــه یـــی وویـــل: مبـــارک! مبـــارک! مبـــارک! نـــن بـــه تـــه او ســـتا کورنی ډیر ستایل سوی یاست،

د زهرا پلار زهرا ته وویل: دا هلک څوک دی؟

ســـاحل پـــه جـــواب کـــی ورتـــه وویـــل: زه بـــه درتـــه ووایـــم چـــی زه څـــوک یـــم دا نـــن ورځ چـــی تاســـو د کـــوم کتـــاب پـــه شـــعرو وســـتایل سواســـت د هغـــه کتـــاب شـــعرونه ټـــول زمـــا دی چـــی ســـتا لـــور پـــه چمبـــازی زمـــا څخـــه زمـــا د شـــعرو کتابچـــه اخیســـتی وه او دا دی ددی کتـــاب لپـــاره یی په غلا کافی کړیدی،

د زهـــرا پـــلار ســـاحل تـــه وویـــل: ګـــوره ځوانـــه زه یـــو سیاســـتمدار یـــم د پلویـــانو د پیـــدا کولـــو لپـــاره هـــر رکـــم تکتیـــک اســـتعمالوم ســـتا پـــه دي شـــعرو ســـره زه ډیـــر مشـــهوره ســـوی یـــم انتخابـــات را روان دی زمـــا ســـره ډیـــر کمـــک کـــوی زهـــرا ماتـــه دا وړانـــدیز وکـــی او مـــا پخپـــل مصـــرف ســـره د ځـــان پـــه ګټـــه چـــاپ کـــړ تـــه چـــی یـــی پـــه بدلـــه کـــی هـــر څـــه غـــواړی زه بـــه یـــی درکـــم خـــو که دی کوم اقدام وښوی نو بیا به دی خیر نه وی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: افسوس افسوس افسوس ستا پخیر پر سیاستمدارانو چې د چوکی او پیسو لپاره هر رکم خیانت او چمبازی کوی،

د زهرا پلار په درد سره ساحل ته وویل: چپ سه بی عقله که نه د ژوند څکه ولاکه راڅخه وکی،

ساحل هم په درد سره ورته وویل: ته چپ سه که نه اوس دی د دا ټولو رسنیو او خلکو ومخته په شرمونو شرموم د وطن خاینه ته چې د چوکی د لاسته راوړلو لپاره د بل سره خیانت کولای سی نو ددی توقع خو ولاکه در پکښی وینم چې ته دی سبا دي وطن ته خدمت وکی صرف به د خپل جیب لپاره کار کوی،

ساحل وروسته زهرا ته وکتل او ویویل: او ته زهرا تا خو زما سره مینه کول تا ولی زما سره داسی چم وکړ او دا ارمان څوک دی؟

زهرا موسکۍ سوه او ویویل: مینه او ستا سره؟ هاهاها زما ساتیری ته مینه وایی،

ساحل د زهرا په دی خبره ډیر حیران سو او بیا زهرا وویل: زه صرف په یو چا خپل ساتیري کوم او پاته سوه د ارمان خبره هغه دی هغه دی شاته ولاړ دی هغه به خپله درته ووایی،

ساحل چې کله شاته وکتل نو ارمان ولاړ وو ارمان راغلی د زهرا تر څنګ ودریدی او بیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د زهــرا راتلــونکی خاونــد یــم او ســتا کتــاب مــا پــه خپـل نامــه چـاپ کـړ تـر څـو مـا او زمـا خوسـر تـه ګټـه ورسیږی،

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: یعنــی ټولــه کــور خاینــان او چمبازان یاست؟

ددې خبــری پــه اوریــدو ارمــان د ســاحل غــاړی تــه لاس ور واچــوه ســاحل هــم هغــه تــر کــالو ونیــوی او ســره جنــګ یــی ســو د زهــرا پــلار او زهــرا دوی ســره خلاصــول د زهــرا پــلار ارمــان تــه وویــل: ارمــان! ارمــان! رســنی او خلــک ګــوری زه بدنامــه کیــدای ســم راځه پریږده یی،

ارمــان هــم ســاحل پریښــوی او د مــوټر پــر طــرف د زهــرا او د هغــې د پــلار ســره روان ســو تــر خولــه یــی وینی هم روانی وی،

ســاحل پــه زهــرا پســی نــاره کــړه او ویویــل: زهــرا! زمــا شــعرونه چــی دی ددې بــی غیرتــه پــر نامــه کــړه پــروا نکــوی خــو چــی زمــا پــه مینــه دی پســخند او ملنــدې ووهلی نو پریږدم دی نه،

وروســته ارمــان زهــرا او پــلار یــی پــه مــوټر کــی کښینستل او ولاړل،

ســاحل پــه ورکشــاف کــی تــر کــار وروســته خپلــی کــوټی تــه ولاړی او ډیــر یــی وژړل څــه وخــت وروســته شــهاب راغلــی او ســاحل تــه پــه کتــو ډیــر حیــران ســو بیــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی او ساحل یی په غیږ کی ونیوی او ورته یی وویل: ساحل! ساحل! دا څه کوی یاره ته ژاړی؟

ساحل په ژړا وویل: د کورنیه می امید پری سو امید می زهرا وه خو هغی هم زما امیدونه د خاورو سره خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! دا خود دنیا ژوند دی یاره لوړې او ژورې لری خو موږ باید خپل همت د لاسه ور نه کو که الله راباندی یوه لار وتړی لس نوری راته خلاصوی،

ساحل څه ناڅه ارام سو او بیا یی وویل: غوښتل می چی سخت کارونه وکم او ځان یو ځای ته ورسوم او بیا د زهرا لاس د واده لپاره د هغی له پلاره وغواړم خو هغی می ټول ارمانونه او امیدونه را خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! موږ باید خپل قیمتي امیدونه په چا پوری ونه تړو که نه د خپلو امیدونو سره به یو ځای خاوری سو،

ساحل به هره ورځ په فکرو کی غرق وو کار ته به یی زړه هم نه کیدی شهاب به ساحل ته امیدونه ورکول خو ساحل به هغسی غمجن وو، یوه ورځ شهاب د ورکشاف مختته ناست وو چی ساحل راغلی او د شهاب مختته یی د کاغذ یو پاکټ کښیښوی شهاب حیران سو او ویویل: ساحل! دا څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: دا زما استعفا لیک دی زه نور دا وظیفه پریږدم،

شهاب حیران سو او ورته یی وویل: ولی څه خبره ده ایا یو چا څه درته وویل؟

ساحل وویل: نه یاره داسی خبره نه ده هیچا هیڅ نه دی ویلی راته خو بس نور می زړه نه غواړی،

شهاب وویل: ساحل! که دی دا وظیفه نه وی خوښه زه به بابا ته ووایم چی تاته بله وظیفه درکی،

ساحل وویل: نه یاره د خوښی او ناخوښی خبره نه ده خبره دا ده چی زه نور نه غواړم په ښار کی پاته سم،

شهاب وویل: خو ولی خبره څه ده؟

ساحل په ژړغونی اواز وویل: په دی ښار کی نو زما اوس څه پاته سوه پلار د کوره ویستم مینی می دوکه راکړه ایا په داسی ښار کی به څوک ژوند وکولای سی؟

شهاب وویل: ولی یاره زه دی هیڅ نه یم؟

ساحل وویل: شهاب! ته زما هر څه یی زه ستا د ملګرتیا احسانمند یم تا او بابا زما سره ډیر کمک او همکاری وکړه مننه زه به ستاسو دا احسان هیڅکله نه کړم هیر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب وویـــل: ســـاحل! تـــه زمـــوږ مینـــی او ملګرتیـــا تـــه احســـان وایـــی داســـی حالـــت تـــه را ورســـیدل ســـتا ملګرتیا؟

ســـاحل وویـــل: نـــه یـــاره داســـی خبـــره نـــه ده تـــه زمـــا تـــر ســـکه ورور هـــم زیـــات رابانـــدی ګـــران یـــی ځکـــه ورونـــو تـــل ماتـــه غـــم راکړیـــدی خـــو تـــا ماتـــه خوشـــحالی او مینـــه راکړیده،

شـــهاب وویـــل: نـــو د مینـــی نتیجـــه دا ســـوه چـــی تـــه یـــی احسان بولی؟

شـــــهاب د ســـــاحل څخـــــه مـــــخ واړوی او خوابـــــدی ســـــو، ســـاحل ور ولاړ ســـو او شـــهاب یـــی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی او ورتـــه یـــی وویـــل: شـــهاب تـــه زمـــا زړه یـــی بیلـــه تـــا بـــه زه نیمګړی یم ماته بخښه وکه یاره،

شـــهاب وویـــل: پـــه یـــوه شـــرط چـــی تـــه بـــه مـــا یـــوازی نـــه پریږدی،

ســـاحل وویـــل: یـــاره زه بـــه هیڅکلـــه تـــا نـــه کـــړم هیـــر خـــو هیلـــه کـــوم مـــا مـــه راګرځـــوه پـــه داغـــه کـــی زمـــا خیـــر او خوشحالی ده،

شـــهاب وویـــل: خـــو تـــه بـــه ځـــی چیـــری؟ او د چـــا ســـره بـــه اوسیږی؟ کوی به څه؟ خوری به څه؟.

ســـاحل وویـــل: نـــارنج کـــلاء تـــه ځـــم هلتـــه بـــه د څـــه وخـــت لپاره اوسیږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب ډیر حیران سو او بیا یی په درد سره وویل: ساحله ته لیونی سوی یی که دی عصابو کنټرول د لاسه ورکړیدی ته پوهیږی هغه کلاء ځومره خطرناکه ده هغه د پیریانو مرکز دی،

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: شهابه تا هم د خلکو په جوړو سوو درواغو باور وکړی دا صرف مازی اوازې دي هیڅ پیری میری نسته،

شهاب وویل: ساحله دا درواغ نه دی زموږ د یو خپل زوی هلته صرف د معلوماتو لپاره تللی وو چی پیریانو د نارنج کلاء د دریم منزل ځخه راغورځولی وو خدای خو هغه مرگ ځخه وساتی خو لاسونه او پښی یی دواړه مات سول،

ساحل وویل: شهابه ښه او بد د الله له طرفه دی هغه چی ځه پیښوی هغه نه په بله کیږی او بیا زه دا پیری میری منم نه پیری نسته دا هسی داستانی خبری دی چی پیری داسی وکړه پیری هاسی وکړه،

شهاب وویل: ساحله صحی دی چی هر ځه د الله له طرفه دی خو د ځان ساتنه هم فرض ده او بل پاته سوه د پیری موجوده او نه موجوده الله جل جلاله په قرانکریم کی فرمایلی دی { وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ } چی وایی: ما پیریان او انسانان له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتــه چـي زمــا بنــدګي وکــړي د بــل څــه کــار لپــاره نــدي پيدا کړي،

نــو ددی ایــت څخــه معلــومیږی چــی پیریــان موجــود دی،

ســاحل وویــل: شــهاب! زه مــنم چــی پیریــان موجــود دی خــو هغــه پــه پخوانیــو وختونــو کــی وه اوس انســانان سره ډیر سول دوی د انسانانو څخه لیری ولاړل،

شــهاب وویــل: نــو نــارنج کــلاء خــو هــم د انســانانو څخــه لیری په صحرا کی ده،

ســاحل وویــل: نــه یــاره هلتــه یــو وخــت زمــا د انــا او نیکــه کــور وو اوس هــم فکــر کــوم چــی هلتــه بــه زمــوږ خپلــوان وی کلــه کلــه بــه د هغــو ســره هــم اوســیږم کــه دلتــه وم نــو هیڅکلــه بــه پــر ارامــه ژونــد ونــه کــم پــه داغــه کی زما خوشحالی ده،

شــهاب وویــل: ســاحله زه خــو درتــه وایــم چــی هــیڅ چیــری مــه ځــه همدلتــه زمــوږ ســره پاتــه ســه کــه دی کــار تــه زړه نــه کیــږی مــه یــی کــوه تاتــه هیڅــوک هــیڅ نــه ســی ویــلای نــور څــه خــو مــی پــه طاقــت کــی نــه دی تاتــه خــو زمــوږ حالــت درمعلــوم دی چــی مــوږ هــم غریبــه طبقه خلک یو،

ســاحل وویــل: نــه یــاره ستاســو یــی کــور ودان زه مــو ډیــر احســانمند یــم خــو زه نــور پــه ښــار کــی نســم اوســیدلای زه چــی څــومره مــی د کورنیــه او د زهــرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځــه لیــری یــم هغــومره بــه خوشــحاله یــم ســبا تــه زه روانیږم انشاءالله،

ســبا تــه وختــی ســاحل او شــهاب ویښ ســول ســاحل خپــل ســـامانونه ســـره ټـــول کـــړل او د ورکشـــاف د ملګـــرو ښځــه یــی خــدای پــه آمــانی واخیســتی او د شــهاب ســره دبانــدی راووتـــی او بیـــا یـــی شـــهاب تـــه لاس ونیـــوی او ورتـــه یـــی وویـــل: نـــو یـــاره زه ځـــم ماتـــه یـــی اجـــازه راکړه؟

شهاب وویل: درځه ساحل زه دی تر تمځایه رسوم،

ســاحل وویــل: نــه یــاره تــه تکلیــف مکــوه زه خپلــه تــلای سم،

خـــو شـــهاب ســـر زوری کـــول چـــی زه دی تـــر تمځایـــه رســـوم، وروســـته شـــهاب او ســـاحل د تمځـــای پـــر طـــرف روان ســـول تـــر ښـــه مـــزل وروســـته تمځـــای تـــه ورســـیدل او ســـاحل د شـــهاب ښځـــه خـــدای پـــه امـــانی واخیســـتی او پـه بـس کـی کښنیـنسـتی کلـه چـی بـس روانیـدی نـو سـاحل یـــو وار خپـــل د ښـــار وخواتـــه وکتـــل تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روان ســـوی او بیرتـــه خپـــل پـــر ځـــای کښنیـنســـتی تـــر ښـــه وخـــت مـــزل وروســـته مـــوټر ودریـــدی او څـــو د لاری مســـافرین بـــس تـــه ور وختـــل چـــی یـــو د هغـــو ښځـــه د ســـاحل تـــر څنـــګ کښنیـنســـتی او د ســـاحل ســـره یـــی روغبـــړ وکـــړ وروســـته هغـــه نفـــر ســـاحل تـــه وویـــل: زمـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم سردار دی په ښار کې پوهنتون وایم او اوس خپل کلی ته روان یم،

ساحل وویل: زما نوم ساحل دی،

سردار وویل: تاسو چیری ځی،

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم،

سردار ډیر حیران سو او بیا یې په موسکا سره وویل: ولی مرګ ته خو دی نیت نه دی؟

ساحل هم موسکی سو او بیا یې وویل: ولی څه خبره ده؟

سردار وویل: ولی ته نه یی خبر چې په هغه کلاء کی پیریان دي،

ساحل وویل: ایا تاسو خپله لیدلی دی؟

سردار وویل: نه ما خو خپله نه دی لیدلی خو زموږ د کلی خلک یې کیسی کوی دا کلاء زموږ د کلی څخه په یو لږه فاصله کی پرته ده،

ساحل وویل: دا هسی اوازې دي چې پیری دی و فلانکی دی هیڅ شی نسته،

سردار وویل: نو تاسو بل ځای ته ولی نه ځی چې خاص دا کلاء ته ځی،

ساحل وویل: زه چې ډیر کوچنی وم موږ به چې کله د انا کورته راغلو نو دې کلاء ته به ورتلو ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ساعت به مو پکښې تيريدى خو ژر به يې بيرته ځنې را ويستلو د کوچنيوالى ځخه مې دا ارمان وو چې غټ سم او په دي کلاء کې ښه ډير وخت تير کم اوس غټ سوى يم او دا ارمان مې پوره کوم،،،،

تر ډير مزل وروسته بس ودريدى او ساحل ترى کښته سو کله چې بس روان سو ساحل شاوخوا وکتل هر څه بدل سوى وه لار نه ور معلوميدل تر زيات مزل وروسته ساحل يو رود ته ورسيدى د رود په بغل کې روان وو چې مخته د انجونو خنداوى يې تر غوږ سوى ساحل هم قدم غټ کې او د هغو پر طرف ور روان سو مخته چې ولاړى نو ويليدل چې څو انجونى د رود په بغل کې ناستى وى مولونه يې وهلې وه او يو پر بل يې اوبه پاشلى او خندل يې ساحل د هغو پر طرف ور روان وو کله چې هغو ته ورسيدى نو يې هغو ته سلام ووايه، هغوى ټولې ډيرى حيرانې سوى او ژر د يوى انجلې چې په تور پوړنۍ يې مول وهلې وو د هغې شاته پوټې سوى، بيا ساحل هغو ته وويل: وبخښې زه د ښار څخه راغلې يم څو کلونه کيږى چې دا ځاى مې نه دى ليدلى تاسو راته ويلاى سې چې نارنج کلاء چيرى ده،

تور پوړنۍ مول ولا انجلې په موسکا وويل: څه يې په کوى ځوانه پيريان خو به نه شناخته کوى؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې په خندا سوی او یو و بل یی په ټنګونو وهل، ساحل په موسکا ورته وویل: همداسې فکر وکه،

تور پوړنۍ مول ولا انجلۍ وویل: نو هغوی خو د انسان ذاته سره خپلوی نه کوی،

بیا ټولې انجونی په خندا سوی بیا ساحل وویل: نه زه غواړم هلته و اوسیږم تاسو یی ماته ادرس را ښولای سی،

ټولې انجونې حیرانی سوی او یو و بل ته یی په حیرانی سره وکتل بیا هغی تور پوړنۍ انجلۍ وویل: مخته ورسه هلته یو سپین ږیری بوډا بزګر اخته دی هغه به یی در وښوی،،

ساحل تری مننه وکړه او بیا مخته روان سو تر څه مزل وروسته یی یو سپین ږیری ولیدی هغه ته ورنیږدی سو تر سلام وروسته یی ورته وویل: بابا نارنج کلاء ته کومه لار تللی ده؟

سپین ږیری ورته وویل: مخته ولاړ سه بیا راسته طرف ته وګرځیږی نارنج کلاء بهووینی،

ساحل د اوبو لوښی ته ورغلی او اوبه یی وڅیښلی او بیا یی هغه سپین ږیری ته وویل: بابا ایا دلته نیږدی کلی سته همدا رود ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری وویل: نه زویه نسته تر نارنج کلا چی لر مخته ولاړ سی هلته څو کلي سته نور دی خواته د رود په خوا کی نسته،

ساحل وویل: نو هغه انجوني چی د رود بغلته هلته ناستی وی ایا هغه د هغو لیری کلیو څخه دلته راغلي دي؟

سپین ږیری وویل: کومي انجوني زویه؟

ساحل وویل: هلته د رود په بغل کی چی ناستې وی،

سپین ږیری وویل: نه زویه زه همدا اوس د هغی خوا نه راغلم ما خو کوم څوک نه ولیدل،

ساحل وویل: بابا هغو ته ماته راوښولی هغو ته لیدلی وی،

سپین ږیری وویل: نه پوهیږم زویه خو شاید زما فکر سوی نه وی ورته،

ساحل د سپین ږیری څخه اجازه واخیسته او د کلاء پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته کلاء ته ورسیدی او د کلاء په لیدو ډیر خوشحاله سو کله چی د کلاء دورازی ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء دروازه په یو کوچنی ځنځیر تړل سوی وه او ډیری خاوری او دوړی پر پرتې وې ساحل د کلاء دروازه خلاصه کړه او ور ننوتی کله چی کلاء ته نیږدی سو نو هر خوا د جولاګیانو ځالې او دوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی ساحل هغه سره وشکولی او کلاء ته ننوتی په کلاء کی شاوخوا کوترې سره والوتي شاوخوا ځایونه ټول په دوړو ککړ وه وروسته ساحل د کلاء دوهم منزل ته پورته سو او یوی کوټې ته ننوتی د کوټې دوړی یی سره لیری کړی او خپل سامان یی په کښی کښیښوی وروسته ساحل د کلاء بام ته پورته سو هلته هم د کوترو ځالې او دوړی زیاتی وی د کلاء پر بام لاندې څه لیری کلی ټول معلومیدی او د کلاء مخته تیره سوی لار هم ټوله معلومیدل،

ساحل د اوسیدو کوټه ټوله پاکه کړه او د ځان لپاره یی بښه تیاره کړه کله چی د صفاکاری څخه فارغه سو نو شپه وه او پر خپل کټ پریوتی او بیده سو،

سهار وخت سو د مرغانو شورماشور وو ساحل راکښینستی اودس او لمونځ یی وکړ وروسته د نوری کلاء په صفا کولو اخته سو ټوله کلاء یی څه ناڅه صفا کړه خپل د استوګنی ځایونه یی تیار کړل دوی ورځې تیری سو د کلاء په صفا کولو کی دریمه ورځ وروسته ساحل څه پر کراره سو څو ورځې تیری سوی ساحل به هره شپه تر ډوډی وروسته په خپل کوټه کی شعرونه لیکل او خپل غمونه به یی پکښی بیانول یوه شپه چی کله ساحل ډوډی وخوړل نو خپلی کوټی ته ولاړی او په شعرو لیکلو یی شروع وکړه یو څه وخت وروسته په کلاء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــی د پانزیـــب د شـــرنګیدو ږغ ســـو کـــرار کـــرار ږغ زیاتیـــدی د ســـاحل ورتـــه فکـــر نـــه وو خـــو څـــه وخـــت وروســـته یـــی ورتـــه غـــوږ ونیـــوی خـــو د پانزیـــب ږغ ورک ســـو ســـاحل بیـــا پـــه شـــعر لیکلـــو اختـــه ســـو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پانزیـــب شـــرنګهاری شـــروع ســـو او کـــرار کـــرار زیاتیـــدی ســـاحل بیـــا غـــوږ ونیـــوی او شـــاته یـــی وکتـــل خـــو د بیـــری احســـاس یـــی نکـــوی د پانزیـــب ږغ بیـــا ورک ســـو او ســـاحل هـــم پـــه خپـــل لیکنـــه اختـــه ســـو خـــو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پـــانزیبو د شـــرنګیدو ږغ ســـو خـــو دا واری تـــر هغـــه نـــورو وارو تیـــز وو پـــه دی ســـره یـــو دم ســـاحل پـــه درد ولاړ ســـو او د کـــوټی دبانـــدی ووتـــی او پـــه کـــلاء کـــی یـــی شـــا وخـــوا وکتـــل خـــو هیڅـــوک یـــی ونـــه لیـــدل بیرتـــه خپـــل کـــوټی تـــه راغلی د کوټی دروازه یی وتړل او بیده سو.

شـــپه تیـــره ســـوه ســـهار وخـــت ســـو ســـاحل د خوبـــه را کښینســـتی لمـــونځ یـــی اداء کـــړ او وروســـته یـــی پـــه کـــلاء کـــی وکتـــل چـــی مابنـــام څـــه پیښـــه وه ایـــا کـــوم غـــل خـــو بـــه نـــه وو راغلـــی ټولـــه کـــلاء یـــی وکتـــل خـــو څـــه یـــی نـــه کـــړه پیـــدا چـــی د غـــل راتلـــو ثبـــوت دی وی بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه وکتـــل هغـــه هـــم قلـــف وه بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه کـــړه او دبانـــدی ووتـــی کـــرار کـــرار یـــی قـــدم واهـــه چـــی رود تـــه ورســـیدی ســـاحل اوبـــو تـــه ورنیـــږدی ســـو او پـــه لاس کـــی یـــی اوبـــه را اخیســـتی او څیښـــلی یـــی څـــه وخـــت وروســـته چـــی کلـــه ســـاحل اوبـــه څیښـــلی نـــو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجونــو خنــدا یــی تــر غــوږ ســول ســاحل ددی پــه اوریــدو ســره غــوږ ونیــوی شــا وخــوا یــی وکتــل خــو څــوک یــی ونــه لیــدل وروســته بیرتــه د کــلاء پــر طــرف روان ســو پــه کــلاء کــی یــی درختــی او ګــلان ســره ســم کــړل اوبــه یــی ورکــړی چــي بانــدی ماښــام ســو تــر ډوډی وروســته ســاحل یــو وار بیــا د شــعرو پــه لیکلــو اختــه ســو څــه وخــت وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګیدو ږغ ســو ســاحل پــه خپــل لیکنــه اختــه وو د پانزیــب ږغ یــی نــه واوریــدی څــه دقیقــې وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګهارې ســو ساحل لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی د پانزیــب شــرنګهارې کــرار زیاتیــدی ســاحل یــو دم د کــوټې څخــه دبانــدی ووتــی تــر څــو وګــوری چــی دبانــدي څــوک دی خــو کلــه چــی د کــوټی دبانــدی ووتــی شــاوخوا یــی وکتــل هیڅــوک یــی ونــه لیــدل هــر خــوا تــوره تیــاره وه ســاحل پــه کــلاء کــی تــر ګرځیــدو وروســته بیرتــه خپــل کــوټی تــه راغلــی او دروازه یــی وتــړل کلــه چــی پــه لیکنــه اختــه ســو نــو بیــا د پــانزیبو شــرنګهاری ســو ســاحل یــو وار لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی خــو وروســته یــی بیــا خپــل لیکنــی تــه دوام ورکــی د پــانزیبو شــرنګهاری بیــا شــروع ســو او داســی معلومیــده لکــه څــوک چــی پــه کــلاء کــی د پــانزیبو ســره یــو ځــای ګرځــې تــر ډیــر وخــت وروســته ســاحل پــه درد ســره قلــم پــر میــز کښیښــوی او پــه درد ســره یــی د کــوټی دروازه خلاصــه کــړه او پــه لــوړ اواز یــی وویــل: څــوک یــی بــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقلــه چــي د ښــځو پــه پــانزيبو كــی شــاوخوا ګرځــی كــه نر يی نو مخامخ راسه،

د ســـاحل پـــه دي خبـــرو ســـره د پـــانزيبو شـــرنګهاری ورک ســـو وروســـته ســـاحل خپـــل كـــوټۍ تـــه راغلـــی او پخپلـو شـعرو ليكلـو اختـه سـو ډيـر وخـت تيـر سـو خـو بيـا يـی كـوم څـه نـه واوريـده سـاحل ډيـر وخـت هلتـه پـر ميــز پــه ليكلــو بوخــت وو چــی ســترګی يــی د خــوب ډكـــې ســـوی او پـــر هغـــه ځـــای بيـــده ســـو، د ســـاحل د كـــوټۍ مختـــه داســـی معلوميـــده لكـــه د هغـــه و كـــوټۍ تـــه چـــــی څـــــوک را روان وی بيـــــا د ســـــاحل د كـــــوټۍ د دروازی بنـــد كښـــته ســـو خـــو دروازه قلـــف وه بيـــا د دروازې پــه ســوری كــی وكتــل ســوه ســاحل پــر ميــز بيــده ســوی وو او تــر ســترګو يــی اوښــكې بهيــدلي وروســته د دروازی بنـــد پريښـــوول ســـو او هغـــه بنـــد بيرتـــه خپـــل ځای ته پورته سو،

شـــپه تيـــره ســـوه ســـهار ســـو د ســـاحل خپـــل مـــور ډيـــره ياديـــدل نـــو يـــی هغـــۍ تـــه تليفـــون وكـــړ خـــو چـــا ورتـــه جـواب نـه وه وايـه سـاحل بيـا مورتـه تليفـون وكـړ خـو بيـا چـــا ورتـــه جـــواب ورنـــه كـــړ ســـاحل پـــه دي ســـره ډيـــر غمګــين ســو تليفــون يــی كښيښــوی او د كــلاء د ســر بــام تـــه وختـــی او هلتـــه د بـــام پـــر ديوالـــه كښينســـتی او پـــه فكــرو كــی ډوب ســو او تــر ســترګو يــی اوښــكې روانــی وی فكـر يـی كـاوه چـی مـور مـی هـم هـيڅ پـه فكـر كـی نـــه ده او زمـــا هـــيڅ انديښـــنه نـــه ده ور ســـره پـــه همـــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکــرو کــی یــی تــر شــا داســی معلومــه ســوه چــی دده پــر طــرف یــو څــوک را روان دی کلــه چــی ده تــه نیــږدی کیــدی نــو ســاحل یــو دم ژر شــاته ورتــه وکتــل نــو ویلیــدل چــــی هغــــه د رود تــــور پــــوړنۍ مــــول ولا انجلــــۍ وه ســاحل اول زیــات وبیریــدی او بیــا ډیــر حیــران ســو او پــه وارخطــا لهجــه یــی ورتــه وویــل: تاســو! تاســو دلتــه څه کوی؟

تــور پــوړنۍ مــول ولا انجلــۍ ورتــه وویــل: وبخښــه زه ددی کـــلاء مختـــه تیریـــدم نـــو ومـــی لیـــدل چـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه وه نـــو ځکـــه راغلـــم چـــی وګـــورم چـــي په کلاء کی څوک دی،

ســاحل د کـــلاء دروازی تـــه وکتـــل چـــی بنـــده وه او بیـــا یــی پــه حیرانتیــا ورتــه وویــل: د کــلاء دروازه خــو تړلــی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

تــور پــوړنۍ مــول ولا انجلــۍ ورتــه وویــل: نــه زه چــی تیریـــدم دروازه خلاصـــه وه شـــاید بـــاد یـــا هـــم کـــوم غلـــه خلاصه کړی وی،

ساحل وویل: شاید همداسی وی،

بیـــا ســـاحل پـــه مســـکا ســـو او ویویـــل: زه دی وبیـــرولم مـــا فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

تــور پــوړنۍ مــول ولا انجلــۍ پــه مســکا ســوه او بیــا یــی وویل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په مسکا وویل: نه نه ته خو پیری نسی کیدای ته خو زموږ پخیر انسان ذاته یی،

بیا ساحل ورته وویل: زما نوم ساحل دی د ښار ځخه راغلی یم،

تور پوړنۍ مولا ولا انجلۍ وویل: زما نوم زینت ده ددی کلاء وبخښه ددی کلی اوسیدونکۍ یم،

ساحل وویل: ستاسو سره په هغه ورځ هغه نورې انجونې څوک وې؟

زینت وویل: هغه زما ملګرې وې،

د کلاء دباندی دوه خلک روان وه چی ساحل ته یی خورا حیران حیران کتل ساحل هم د هغو خواته متوجی سو وروسته یی زینت ته وویل: دا ستاسو کلیوال خو به دلته ستا په راتلو بدګمان نکوی؟

زینت وویل: ایا تاسو بدګمان کوی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: نه نه زه به ولی بدګمان کوم ما خو داغسی پوښتنه وکړه،

زینت وویل: خلک هغه ګمان کوی چی موږ یی کوو د انسانانو جوړښت همداسی دی،

بیا زینت وویل: وبخښه ښاغلی ساحل زه باید ولاړه سم د خدای په آمان،

ساحل د زینت سره خدای په آمانی وکی او زینت ولاړه، شپه سوه ساحل تر ډوډی وروسته خپل کوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــه ولاړی او پــه لیکنــه بوخــت ســو تــر څــه وخــت وروســته بیــا د پــانزیبو شــرنګهارې ســو ســاحل د کــوټې د دروازی خواتــه وکتــل د پــانزیبو شــرنګهاری لا هــم شــروع وو ســاحل د درده میــزه پــه ســوک ووهــی او بیرتــه خپــل پــه لیکنــه اختــه ســو د پــانزیبو شــرنګهاری لا هــم شــروع وو تــر څــه وخــت وروســته کــرار کــرار یــو نامعلومــه بړنګهــاری هــو ورســره شــروع ســو لکــه یــو څــوک چــی د ځانــه ســره غــزل وایــی، ســاحل ددی پــه اوریــدو حیــران ســو او د دروازی پــر طــرف ور رهــی ســو لاســی څــراغ یــی هــم د ځــان ســره واخیســتی کلــه چــی د کــوټې دبانــدی ووتــی نــو داســی ورتــه معلومــه ســوه چــی پــانزیبو ولا دبانــدی وځــی نــو ســاحل هــم ژر د کــلاء د دوهــم منــزل څخــه راکښــته ســو او د پــانزیبو پــه شــرنګهاری پســی پســی ســو د کــلاء تــر ودانــۍ ووتــی داســی ورتــه معلومــه ســوه چــی پــانزیبو ولا د کــلاء وشــاته روان دی ســاحل هــم هغــه طــرف تــه پســی ور وځغســتل خــو د پــانزیبو شــرنګهاری هــم داســی ســو لکــه پــانزیبو ولا چــی ځغلــی ســاحل پــر کــلاء شــاوخوا را وګرځیــدی د پــانزیبو شــرنګهاری ورک ســو خــو څــوک نــه معلومیــدل وروســته ســاحل د کــلاء دروازه وکتــل هغــه هــم قلــف وه ســاحل حیــران ســو چــی دا څــوک دی او د کومــه راځــی دروازه هــم تړلــی ده وروســته خپلــی کــوټې تــه ولاړی او بیــده ســو د کــوټې دبانــدی بیــا داســی معلومیــده لکــه یــو څــوک چــی د کــوټې د دروازی پــر طــرف را روان وی د دروازی پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوری کې یې وکتل ساحل بیده وو بیا پر شا ولاړی،

کله چې سهار سو ساحل د کلاء پر بام ناست وو چې اربرومې یې کولی چې شاته یې یو دم زینت ور برغ کړه او ویویل: څه خبره ده ساحل صاحب ماښام دی خوب نه دی کړی؟

ساحل د زینت په یو دم ور برغ کولو سره ډیر وبیریدی زینت پخپل مول او حجاب کې ولاړه وه ساحل ورته وویل: اغلۍ زینت دا دې دوهم وار دی چې نابېره برغ راباندی وکی او ما وبیروی،

زینت موسکۍ سوه او بیا یې وویل: وبخښه ښاغلی ساحل خو تاسو ولې دومره زیاتی اربرومې باسی تاسو لکه چې د شپې ناوخته بیدیږی؟

ساحل وویل: هو یو څه ناوخته بیدیږم خو دا څو ورځې کیږی کله چې زه بیدیږم یو څوک کلاء ته دننه راسی او پانزیبونه راته شرنګوی چې دباندی پسې راووځم بیا نه وی تښتیدلی وی د کلاء دروازه هم چې کله زه بیدیږم قلف کوم یې نه پوهیږم د کومې لاری څخه راځی؟؟

زینت وویل: شاید تر دیوال را اوړی،

ساحل وویل: د کلاء خو دا دی دومره لوړ دیوالونه دی هغه خو څه مرغه نه دی چې په هوا تری را اوړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: یو خبره وکړم اغلۍ زینت؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل؛ ایا دا خلک چی وای دلته په دې کلاء کی پیریان دی ایا دا رشتیا ده؟

زینت یو څه وخت د ساحل سترګو ته کتل او بیا په خندا سوه او ډیر یی وخندل ساحل هم ور سره موسکی سو او بیا یی په خندا کی وویل: هاهاها پیریان؟

ساحل موسکی سو او ویویل: خیر ته دا پریږده ته راسه دلته کښینو،

ساحل او زینت دواړه د کلاء د بام پر دیوال سره کښینستل ساحل وویل: اغلۍ زینت دا ستاسو په کلی او باغو کی به مو کله وګرځوی په منظره؟

زینت موسکۍ سوه او بیا یی وویل: ته زموږ کلی ته نسی را سره تللای زموږ خلک تا نه پریږدی خپل کلی ته،

ساحل وویل: ولی زه پیری یم چی نه می پریږدی؟

زینت موسکی سوه او بیا یی وویل: هو،

ساحل زینت ته په درد وکتل او بیا زینت وویل: ښاغلی ساحل تاسو د ښاره ولی راغلاست په ښار کی خو ښه د ژوند اسانتیاوی برابری وی ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبونــــه وی ښــه پوهنتونونــــه وی دلتـــه خـــو هـــیڅ شـــی هم نسته،

ســـاحل وویـــل: چـــی ژونـــد دربانـــدی تنـــګ ســـی همـــدا د اســـانتیاوو ښـــار بـــه درتـــه زنـــدان ســـی زمـــا د مکتـــب او پوهنتون څخه بد کیږی کرکه ځنی کوم،

زینت وویل: خو مشکل څه دی؟

ساحل وویل: بس بد می ځنی کیږی،

زینـــت وویـــل: ســـاحل! مکتـــب او پوهنتـــون زمـــوږ راتلـــونکی جـــوړوی کـــه مـــوږ هغـــه ســـم وواېـــو زمـــوږ لپـــاره بـــه راتلـــونکی جنـــت وی خـــو کـــه یـــی خـــراب وواېـــو نـــو راتلـــونکی بـــه مـــو دوږخ وی تـــا ســـم کوښـــښ نـــه دی کـــړی پـــه درســـو کـــی نـــو ځکـــه داســـی وایـــی کـــه تـــا کوښـــښ کـــړی وای نـــو نـــن بـــه دی داســـی کرکـــه نـــه وای پـــه زړه کـــی،

ســـاحل وویـــل: نـــو کوښـــښ مـــی څنګـــه کـــړی وای ټـــول مـــاغزه مـــی اندیښـــنو او د پـــلار وهلـــو وخـــوړل خـــو کلـــه چـــی کامیـــاب ســـوم پـــه هغـــه ورځ یـــی د کـــوره وایســـتم مـــور تـــه چـــی تلیفـــون وکـــم رابانـــدی بنـــد یـــی کـــړی زه مـــی د مور او پلار څخه کرکه کوم،

زینـــت د ســـاحل پـــر لاس خپـــل لاس کښـــیښـــوی او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! ســـتا مـــور او پـــلار تـــه تـــه تـــر ټولـــو ګـــران یـــی هغـــوی تـــه ځکـــه د کـــوره و ایســـتلی چـــی تـــه ځـــان خپلـــه راپورتـــه کـــړی او خپلـــه ځـــان یـــو ځـــای تـــه ورســـوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشکلاتو سره عادت سي مشکلات دي چي موږ د کامیابیو په لور بیایي،

ساحل وویل: زینت! ته زما پلار نه پیژني هغه ډیر ظالم دی سم ادولف هټلر دی،

زینت موسکی سوه او بیا یي وویل: ساحل ایا ته پوهنتون ویلی دی؟

ساحل وویل: نه زه په مکتب کی تل ناکام ناکام وم نو پوهنتون به می څنګه ویلی وای،

زینت وویل: ساحل! ته پوهنتون شروع که زه په داړ سره درته وایم چی ته به تر ټولو لایقه محصل سی،

ساحل وویل: اغلۍ! ټمبل راته وایه ټمبل همدا کلمه خو د کوچنیوالی اورم،

زینت وویل: ساحل شرط را سره تړی؟

ساحل وویل: د څه شی شرط؟

زینت وویل: دا چی ته به د پوهنتون تر ټولو لایقه محصل جوړیږی،

ساحل وویل: ناممکینه ده اغلۍ،

کله چی ساحل او زینت خبری سره کولی د کلاء د مخه خلک سره تیریدل د ساحل خواته یی وکتل ساحل ته یی په لاس اشاره وکړه او ویخندل د ساحل هغو ته پام سو او زینت ته یی وویل: دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولــی چــی هــر وار دلتــه تیریــږی مــوږ تــه حیــران حیــران ګوری نن خو یی وخندل هم لیونیان خو به نه وی؟

زینــت هغــو تــه پــه درد ســره وکتــل او بیــا یــی ســاحل تــه وویل: پرېږده یی لیونیان به وی،

بیــا زینـــت وویـــل: ســـاحل! تـــه خـــو یـــی امتحـــان کـــه زه باوری یم چی ته به هتماً کامیابیږی،

ساحل وویل: خو که ناکام سوم؟

زینــت وویــل: بیــا چــی تــه هــر څــه وایــی زه یــی در ســره منم ووایه شرط دی قبول دی؟

ســاحل وویــل: او کــه مــا شــرط بــایلوی نــو تــه بــه څــه شــی راځخه غواړی؟

زینــت وویــل: بیــا چــی زه هــر څــه وایــم تــه بــه یــی راســره منی،

ساحل وویل: سمده قبوله مه ده،

ســـاحل او زینـــت لاس ســـره ورکـــړ او شـــرط یـــی ســـره وتـــړی ســـاحل خپـــل تلیفـــون راوکښـــی او شـــهاب تـــه یـــی تلیفـــون وکـــړ او تـــر روغبـــړ وروســـته یـــی شـــهاب تـــه وویـــل: شـــهاب یـــاره تـــه راتـــه ووایـــه چـــی پوهنتونونـــه کلـــه شروع کیږی؟

شهاب وویل: ولی څه یی کوی؟

ساحل وویل: شروع کوم یی یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: واه دا لمر د کومی خوا راوختی څنګه دی زړه ورته مایل سو؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: د یو چا سره می شرط تړلی دی،

شهاب وویل: په پوهنتون دی شرط تړلی دی؟

ساحل وویل: هو هغه راته وایی چی ته به هتماً تر ټولو اول کیږی خو زه یی نه ور سره منم،

شهاب وویل: ښه درته وایی ما خو اول لا درته وویل چی پوهنتون ووایه خو تا به نه منل را سره د هغه یی کور ودان چی ته یی ورته تشویق کړی یی،

ساحل وویل: شهاب یاره ته راته ووایه چی پوهنتونونه څه وخت شروع کیږی؟

شهاب وویل: زه به پوښتنه وکم بیا به تلیفون درته وکړم او درته وبه وایم،

ساحل وویل: سمده مننه،

زینت لا هم ساحل ته انتظار ولاړه وه بیا ساحل ورته وویل: ملګری می ویل چی زه به پوښتنه وکم چی پوهنتونونه کله شروع کیږی چی هغه حال راکی بیا به ورسم او شروع به یی کم،

زینت وویل: سمده ښه بخت درته غواړم زه نو اوس باید ولاړه سم ډیر ناوخته دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: مننه کوم،

زینت وویل: د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه پخیر ولاړه سی،

زینت ولاړه او ساحل پر بام پاته سو ساحل شاوخوا کتل چي شاته یې ګین پروت وو ساحل هغه ګین راواخیستی او بازۍ یې په شروع کړی او ګین یې د مځکې واهه څه وخت وروسته ساحل ګین په زور سره ګین ووهه او هغه په هوا سو او د کلاء دباندی وغورځیدی ساحل ناری کړی چې څوک سته؟ څوک سته؟ دا ګین راوغورځوی، خو څوک نه وه وروسته ساحل خپله د کلاء د بام څخه راکښته سو او غوښتل یې چې ګین راواخلي کله چې د کلاء دروازی ته ورسیدی د کلاء درږازه قلف وه ساحل کیلۍ د جیبه راوکښل او دروازه یې خلاصول چي په دی وخت کې قلف په لاس حیران پاته سو یو څه وخت په فکرو کې ډوب وو خو وروسته یې قلف خلاص کړ ورغلی او ګین یې راواخیستی، مابښامی وو چې ساحل ته د تلیفون زنګ راغلی ساحل نمبر ته وکتل شهاب وو تر روغبړ وروسته شهاب وویل: ساحل! پوهنتون ته ورغلی وم د شروع کیدو معلومات می وکړل،

ساحل وویل: ښه نو څه یې ویل؟

شهاب وویل: راتلونکی اوونۍ کی شروع کیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاحل وویـــل: مننـــه یـــاره چـــی زمـــا لپـــاره دی تکلیـــف وکړ؟

شـــهاب وویـــل: بـــی عقلـــه د انـــډیوالانو پـــه میـــنځ کـــی دا د مننی لغات خوند نه کوی،

ساحل وویل: بیا هم مننه یاره،

شهاب وویل: توبه خدایه!!!!!

شـــپه تیـــاره ســـوه هـــری خـــوا تـــوره تیـــاره وه هغـــه دوه کســـان چـــی د کـــلاء ومختـــه بـــه تیریـــدل او خنـــدل بـــه یـــی د شـــپی دواړه د کـــور پـــه میـــنځ کـــی بیـــده وه توســـان یـــی پـــر ځـــان اچـــولی وه چـــی د دواړو ښخـــه توســـان کـــش ســـوه دوي د خوبـــه وه بیرتـــه یـــی ځـــان تـــه راکـــش کـــړل خـــو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا ځنـــی کـــش کـــړل ســـوه دوي بیـــا ځانتـــه راکـــش کـــړه د دواړو ســـر لـــڅ وو پـــه دی وخـــت کـــی نامعلومـــه چـــا یـــو پـــه چپلاخـــه ووهـــه هغـــه د خوبـــه کښینســـتی او خپـــل ملګـــری تـــه یـــی وکتـــل فکـــر یـــی وکـــړ چـــی دا دی وو نـــو یـــی ځکـــه هغـــه دوه دري چپلاخـــې ووهـــه هغـــه هـــم ولاړ ســـو او دواړه پـــه جنـــګ ســـره اختـــه ســـوه لـــږ وروســـته نامعلومـــه کـــس دواړه پـــه چپلاخـــو ووهـــل چـــي پـــه دی ســـره دواړه جـــام ســـول او بدنونـــه یـــی پـــه ریږدیـــدو ســـوه او د کـــور پـــر طـــرف یـــی وځغســـتل او ناري یی کړی چي پیری دی پیری دی،

ســـاحل پـــه خپـــل کوټـــه کـــی د لیکنـــی پـــر میـــز بیـــده ســـوی وو د کـــوټی دروازه یـــی هیـــره ســـوی وه چـــی قلـــف کـــړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــی وای لــړ وروســـته بـــاد را والـــوتی او او کلکینـــان یـــی ســـــره ودربـــول پـــه دی ســـــر ســـــاحل هـــم د خوبـــه راکښینســـتی شـــاوخوا یـــی وکتـــل بیـــا یـــی کوټـــه او کلکینـــان وتـــړل او بیـــده ســـو تـــوس اچـــول یـــی پـــر ځـــان هیـــر ســـول کلـــه چـــی یـــی ســـترګې پـــوټی ســـوی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی تـــوس خپلـــه پـــر بـــدن کـــش کـــړل ســـو خـــو ســـاحل بیـــده وو خبـــر نســـو، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل د زینـــت لپـــاره د کـــلاء دروازه خـــلاص کـــړل او دی پـــر بـــام ورتـــه انتظـــار ســـو تـــر ډیـــره وختـــه پـــر بـــام وو چـــی غرمـــه رانـــوی ســـول خـــو د زینـــت درک لا نـــه وو معلـــوم ســـوی لمـــر تـــود ســـو ســـاحل غوښـــتل چـــی نـــور لانـــدی ولاړ ســـی چـــی پـــه دي وخـــت کـــی زینـــت پـــه زینـــو کـــی بـــام تـــه راختـــل هغـــی د نـــاوی پڅیـــر کـــالی اغوســـتی وه تـــور مـــول (نقـــاب) یـــی وهلـــی وو بـــادامي غټـــې ســـترګې یـــی معلومیـــدلي ســـاحل د زینـــت ښایســـت جـــذب کـــړ او پـــه هغـــۍ کـــی یـــی خپلـــی ســـترګې ښـــخې کـــړی وی لـــړ وروســـته زینـــت د کـــلاء بـــام تـــه ورســـیدل خـــو ســـاحل د هغـــۍ ښایســـت دومـــره جـــذب کـــړی وو چـــی د هغـــۍ څخـــه یـــی ګرســـره ســـترګې نـــه اوښـــتلی، زینـــت حیرانـــه ســـول چـــی ســـاحل ولـــی داســـی جـــام دیتـــه ګـــوری بیـــا یـــی د ســـاحل ســـترګو تـــه لاس وښـــوروی او ویویـــل: ســـاحل! ساحل؟

پـــه دی ســـره ســـاحل یـــو دم وغورځیـــدی بیـــا زینـــت وویل: څه پیښه ده ولی داسی جام وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس داغسی خو ته ولی دومره وځنډیدی زما اندیښنه وه چی هسی نه کوم مشکل کی یی د تلیفون نمبر دی هم نه وو را سره،

زینت وویل: د مور سره په کار اخته وم نو ځکه رابانددی ناوخته وو زما د پوښتنی لپاره تلیفونه ته حاجت نسته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل وویل: ملګری می تلیفون راته کړی وو ویل یی چی راتلونکی اوونی کی پوهنتون شروع کیږی راتلونکی اوونۍ ته ځلور ورځې پاته دی زه به دری ورځې وروسته روان سم اِنْ شاءالله،

زینت وویل: کوښښ وکه چی ځان کامیاب کړی په کامیابی کی ستا خوښې پټه ده،

ساحل وویل: زینت! یو خبره درته وکم؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل: زینت! زه د ژونده ډیر ستومان وم البته زما څخه خوښی او مسکاء هیره وه خو دا څو ورځې چی می ستا سره لیدلی دی زه داسی فکر کوم چی ما غم هیڅ لیدلی نه دی داسی خوشحاله یم چی د اندیښني فکر لا نکوم دا ټول ستا له برکته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت وویـــل: کـــه غـــواړی چـــی خوشـــحالی دی نـــوره هـــم ډیـــره ســـی او زه همداســـی دلتـــه راځـــم نـــو تـــه بـــه دی پوهنتـــون پـــه پـــوره زیـــار ســـره وایـــی کـــه نـــه نـــو نـــه بـــه بیـــا خوشحالی وويني او نه هم ما،

ســـاحل وویـــل: ســـمده زه کوښـــښ کـــوم خـــو زینـــت زمـــا حافظـــه ډیـــره کمـــزوری ده شـــیان مـــی هـــیڅ یـــاد کـــی نـــه پاتيږی،

زينت وويل: ته خو کوښښ وکه،

ســـاحل وویـــل: ســـمده خـــو دا څلـــور کالـــه بـــه زه دلتـــه نـــه راځم او ستا سره به څنګه وینم؟

زینـــت وویـــل: پـــه ښـــار کـــی زمـــوږ د ډیـــرو خپلوانـــو کورونـــه دی کلـــه بـــه زه درځـــم او کلـــه چـــی ســـتا پوهنتون رخصتیدی بیا به ته دلته راځی،

ساحل وويل: سمده،

ســـاحل ښـــار تـــه د تلـــو امـــاده ګـــی نیـــول ســـبا تـــه روانیـــدی پـــه ماښـــام کـــی یـــی پخپـــل خونـــه کـــی بســـتی تـــه شـــیان اچـــول چـــی دبانـــدی د یـــو چـــا د قـــدمو ږغ ســـو ســـاحل غـــوږ ونیـــوی پـــه دی ســـره د قـــدمو ږغ هـــم ورک ســـو کلـــه چـــی ســـاحل بیـــا پخپـــل کـــار اختـــه ســـو بیـــا د قـــدمو ږغ ســـو پـــه دی ســـره یـــو دم ســـاحل د دروازې پـــر خـــوا وځغســـتل او دبانـــدی ووتـــی کلـــه چـــی یـــی دبانـــدی وکتـــل هیڅـــوک نـــه وو خـــو د کـــلاء دننـــه دروازه خلاصـــه ســـوی وه ســـاحل د خپـــل کـــوټی څخـــه لانـــدی کښـــته ســـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کــــلاء دننــــه دروازه یـــی وتـــړل او بیرتـــه خپــل کـــوټې تـــه ننـــوتی کلـــه چـــی ســـاحل ننـــوتی پـــه دی ســـره ســـم د کـــلاء دننـــه دروازه بیـــا خلاصـــه ســـوه او د پـــانزیبو ولا قدمونــه بیــا کــلاء تــه ننوتــل، ســاحل خپــل شــیان ســره ټــول کــړل او وروســته خپــل کــټ تــه پورتــه ســو او بیــده ســو کلــه چــی پــه خــوب کــی غــرق ســو نــو یــو چــا د ســاحل د کـــوټې دروازه هـــم خلاصـــه کـــړه او دننـــه کـــوټې تـــه ننـــوتی د ســـاحل کـــټ تـــه نیـــږدی ســـو او د ســـاحل پـــر ســـر یـــی لاس ونیـــوی او د ســـاحل پـــر ســـر یـــی ریـــګ تـــوي کـړل بیـا یـی پـر سـاحل تـوس کـش کـړ او بیرتــه د کــوټې څخـــه ووتـــی او دروازه د دننـــه طـــرف څخـــه بیرتـــه وتــړل ســوه څــو ســاعته وروســته ســهار ســو کلــه چــی ســاحل د خوبــه راکښینســتی نــو پــر ســر یــی لاس ونیــوی سر یی څه ناڅه درد کوی،

ســاحل د ســهار تــر ناشــتی وروســته خپــل بســته د کــوټې څخــه کــلاء تــه را وایســتل چــي پــه دی وخــت کــی زینــت هــم راغلــه ســاحل تــه یــی ســلام ووایــه د زینــت پــه لاس کــی یــو د خــواړو لوښــی هــم وو وروســته یــی ســاحل تــه وویل: ښه نو ساحل ته نور ځی؟

ســـاحل د غـــم ســـاه و ایســـتل او ویویـــل: هـــو نـــو بـــس ده نــور تــه مــی دلتــه نــه پریــږدی چــی پاتــه ســم نــو زه هــم ځم،

زینـــت هـــم د غـــم ســـاه واخیســـتل او بیـــا یـــی ســـاحل تـــه وویـــل: ســـاحل زړه خـــو مـــی نـــه غـــواړی چـــی تـــه ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سي خو بیا هم مجبوریت دی ته باید خپل راتلونکی خپله جوړ کړی،

ساحل وویل: بس بس دا خوږو خوږو خبرو می مه خطاباسه راکه په دا لاس کی دی څه شی راته راوړیدی؟

زینت هغه لوښی ساحل ته ورکی او په موسکا یی وویل: دا می سهار د وخته ستا لپاره یو لږ اندازه خواړه تیار کړل،

ساحل غوښتل چی د هغه لوښی سر خلاص کی او خوند یی وګوری خو زینت یو دم پری ږغ کړ او ویویل: ساحل! هیله کوم چی ښار ته ورسیدی بیا یی وخوره اوس نه،

ساحل حیران سو او بیرته یی د لوښی سر ور وتړی او ویویل: سمده،

وروسته ساحل خپل بسته واخیستل او روانیدی د تلو په وخت کی یی په زړه کی راغلل چی کاش یو ځل می د زینت مخ لیدلی وای نو یی تر شا زینت ته وکتل او غوښتل یی چی ورته ووایی خو زینت یی خبره پری کړه او ورته یی وویل: ساحل! زه پوهیږم چی ته څه فکر کوی او څه وایی خو هیله کوم ددی خواهیش څخه دی واوړه،

ساحل حیران سو او بیا یی په موسکا وویل: ما څه ویل غوښتل زینت؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينت وويل: داغه چې تا بايد زما څيهره ليدلې واى،

ساحل حيران سو او بيا موسکی سو بيا يې وويل: ښه ته زما د زړه په خبره څنګه پوه سوی؟

زينت وويل: ستا د رنګه څخه راته معلومه سوه،

ساحل وويل: زينت! تاته خو دا معلومه سوه چې ما هم دا ويل غوښتل خو دا نسوه درته معلومه چې ما ولې غوښتل تا ووينم،

زينت وويل: ښه ووايه ولې دی غوښتل چې ما ووينې؟

ساحل وويل: زينت! په ژوند باور نسته داسې نه چې بيا زه تا ونه وينم،

زينت وويل: ساحل! په هغه ورځ به زه ستا بيې غوښتنې خپل څيهره در ښکاره کم په کمه ورځ چې ته په پوهنتون کې لومړی مقام لاسته راوړې ځکه زه به وپوهيږم چې ته زما لپاره دا کولای سې او که نه،

ساحل وويل: خو زينت داسې نه چې ستا د ليدلو مخکې مړ سم،

د ساحل په دي ويلو سره زينت ژر د هغه پر خوله لاس ونيوی او بيا يې وويل: نه الله دی نکوی،

ساحل د زينت او زينت د ساحل په سترګو کې سترګې ښخي کړی وی چې لږ وروسته يو دم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل سترګو درد شروع کړ او ژر یې پر سترګو لاس ونیوی، زینت وویل: څه پیښه سول ساحل ایا ته ښه یې؟

ساحل وویل: هو هو زه ښه یم بس سترګو مې یو څه درد وکړ،

زینت وویل: ایا اوس سم سوی؟

ساحل وویل: هو سم سوم د تشویش وړ خبره نه ده،

وروسته ساحل خپل بسته او شیان واخیستل او روان سو زینت د کلاء تر دروازې ور سره وه کله چې ساحل د کلاء څخه وتی نو یې زینت ته وویل: زینت! ته اوس کومې خواته ځې ایا کور ته ځې؟

زینت موسکی سوه او بیا یې وویل: زموږ کور خو داغه دی،

ساحل هم موسکی سو او بیا یې د زینت څخه خدای په آماني واخیستی او روان سو کله چې څه مخته ولاړی او د کلاء څخه لیری سو نو هغه دوه نفران په مخ ورغلل چې د کلاء مخته به تیریدل او خندل به یې هغوی د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سول او بیا د ساحل پښو ته ټیټ سول او د ساحل پښې یې ونیولې او ورته یې وویل چې موږ وبخښه موږ وبخښه بیا به داسې نکوو،

ساحل حیران وو چې دا څه وایې وروسته یې فکر وکړ چې دا لیونیان دي نو یې په موسکا ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویــل: ورځــي ورځــي مــا بخښــلی یاســت خــو بیــا داســی مکوې،

هغوی وویل: سمده بیا مو توبه ده،

ســاحل چــی د هغــو ښځــه روان ســو نــو د ځــان ســره یــی وخندل چی دا خو لیونیان وه،

ســاحل چــی کلــه بــس تــه وختــی او د ښــار پــر طــرف روان ســو پــه لار کــی ســاحل د زینــت پــه فکــرو کــی ســر د بــس پــر کلکــین اچــولی وو او دبانــدی یــی کتــل چــی ناپامــه یــی د یــوی غونــډۍ پــر ســر زینــت ولیــدل چــی ده تــه یــی کتــل ســاحل فکــر وکــړ چــی زمــا د ســترګو دیــد بــه کنــزوزی ســوی یــی نــه یــی ژر ســترګې وموښــلی او بیــا یــی هغــې غونــډۍ تــه وکتــل خــو هلتــه هــیڅ شــی هــم نــه وه ســاحل د ځــان ســره موســکی ســو فکــر یــی وکــړ چــی پــر زینــت عاشــق ســوی دی، څــه وخــت وروســته ښــار تــه را ورســیدی د بــس پــه تــم ځــای کــی شــهاب ورتــه انتظــار وو کلــه چــی ســاحل د بــس څخــه کښــته ســو نــو شــهاب ولیــدی او دواړو ټینــګ پــه غیــږ کـــی ســـره ونیـــول وروســـته دواړه د شـــهاب ورکشــاف تــه ولاړل هلتــه یــی بانــډار ســره شــروع کــړ وروســـته ســـاحل وویـــل: شـــهاب! پوهنتـــون څـــه وخـــت شروع کیږی؟

شهاب وویل: سبا ته ان شاءالله شروع کیږی،

ساحل وویل: ولا یاره ډیر ورته واخطاء یم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: هیڅ فکر مه خرابوه توکل پر الله که هر څه به الله خیر کی خو ساحل ته دا راته ووایه چی پوهنتون ته دی څنګه تلوسه سوه؟؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: یو چا ورته تشویق کړم او مجبوره یی هم کړم چی باید ویوایم،

شهاب وویل: اررر څوک ده په کلی کی خو به عاشق سوی نه یی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: یا داسی خبره نه ده یاره،

شهاب وویل: ته راته کیسه وکه چی څه خبره ده یاره؟

ساحل وویل: بیا پر کراره درته وایم اوس نه او اوس به دا خواړه وخورو دا د هغه کس د لاس دی،

ساحل چی کله د خواړو د لوښی سرپوښ ور خلاص کړ نو ویلیدل چی شیر برنج وو نو شهاب په ګوته سره د هغه څخه لږ څه وخوړل کله چی شهاب هغه وخوړل نو یی سترګی غټی کړی ساحل حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

شهاب بیا ګوته لوښی ته ور دننه کړه او بیا یی لږ څه ځنی را واخیستل او ویخوړل خو بیا یی سترګې غټی ونیولی ساحل حیران سو چی څه پیښه ده نو یی خپل ګوته هم ور دننه کړه او لږ څه یی ځنی وخوړل ساحل هم حیران پاته سو وروسته شهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د لاسه هغه د شير برنجو لوښى حمله کړ او ويويل: دا زما دى دا زه خورم،

ساحل هم پر لوښى ور سره حملې کړى تر ډيره وخته يى سره حملې وى چې په دى وخت کى د شهاب پلار راغلى ساحل او شهاب دواړه ودريدل د شير برنجو لوښى د شهاب په لاس کى ورغلى، د شهاب پلار د شهاب پر طرف ورغلى او د شير برنجو سرپوښ يى ور خلاص کړ او يو لږ څه يى په ګوته ځنى وخوړى کله چې يى خوند وکتى نو يى د شير برنجو لوښى د شهاب د لاسه واخيستى او مخ د خپل دفتر پر خوا يى وځغستل ساحل د شا ورپسى ناره کړه: کاکا کاکا موږ ته هم يو څه راکه،

شهاب هم وويل: بابا بابا يوازى يى مه خوره موږ ته هم يو څه راکه،

کله چې د شهاب پلار د شير برنجو څخه خپل اندازه وخوړى نو يى لوښى بيرته ساحل ته ورکړ هغه پاتى ساحل او شهاب وخوړى بيا د شهاب پلار ساحل ته وويل: زويه ايا دا تا پوخ کړى وو؟

ساحل وويل: نه کاکا د کلى څخه چې راتلم زما يو ملګرى راکړ،

د شهاب پلار وويل: زويه باور مى نه کيږى چې دا دي انسان پوخ کړى وى هتماً کوم پيرى پوخ کړى وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: نــه کاکــا هغــه دا زمــوږ او ستاسو پخیر انسان دی،

د شـــهاب پـــلار وویـــل: افـــرین دی ســـی بانـــدي ډیـــر ښایســته شــیر بــرنج یــی پــوخ کــړی وو بــل وار چــی کلــی تــه تللــی نــو هتمــاً بــه زمــا لپــاره یــو څــه نــور شــیر بــرنج ځنی راوړی،

ساحل وویل: سمده کاکا ولی نه،

ســبا تـــه ســاحل د وختـــه د خوبـــه کښینســـتی او د شـــهاب ســره پوهنتــون تــه روان ســو کلــه چــي پوهنتــون تــه رســیدی نــو ســاحل یــو دوکــان تــه ورغلــی شــهاب ورتــه وویل: ساحل! څه کوی؟

ساحل وویل: یو څه نخود رانیسم،

شــهاب وویــل: نــو پــه پوهنتــون کــی یــی خــوری خــو چــی د پوهنتون څخه راووتی بیا به یی رانیسی،

ساحل وویل: یا یاره زما اوس اشتهاء ورته وسوه،

شــهاب وویــل: نــو ســمده تــه نخــود رانیســه زه ځــم صــنف ته می او ته ولاړ سه خپل صنف ته دی،

ساحل وویل: نو ته زما څخه جلا یی؟

شــهاب وویــل: هــو یــاره زه پــه دویــم سمیســتر کــی یــم تــه دی د اول سمیستر صنف ته ولاړ سه،

وروســـته شـــهاب ولاړی او صـــنف تـــه ننـــوتی ســـاحل نخــود رانیــول پوهنتـــون تـــه ننـــوتی تـــول محصـــلین

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنفونو ته ننوتلی وه ساحل په پوهنتون کی په لومړی صنف پسی ګرځیدی چی وروسته یی پیدا کړ ساحل پټ صنف ته وکتل ټول محصلین ناست وه خو استاذ نه وو، ساحل فکر وکړ چی راسه محصلین خطاباسه او یو شوخی وکه نو یی ځان سره سم کړ او د استاذ پځیر صنف ته ننوتی ټول شاګردان ورته ولاړ سول، ساحل په خندا سو او ویویل: زه محصل یم،

لږ وروسته استاذ راغلی خو یو هم نسو ولاړ ځکه دوی بیا فکر کاوه چی محصل دی، وروسته درس شروع سو استاذ وویل: محصلینو کله چي د لومړی ځل لپاره په کال ۱۹۶۰ کی د بخار ماشین جوړ سو نو ددې سره سم موټر هم اختراع سو وروسته کښتې او بیا اورګاډی اختراع سول د کښتیو په اختراع سره نړیوالو ډیر کشفیات وکړل چي هغه وخت هم کښتی د بخار پواسیطه سره چلیدل،

د استاذ خبرې لا نه وی خلاصی چی ساحل د پوښتنی کولو لپاره لاس پورته کړ خو استاذ ورته کوم اهمیت ورنه کړ او خپلو خبرو ته یی جریان ورکړ خو ساحل بیا لاس پورته کړ استاذ ورته وویل: د درس په مینځ کی څوک پوښتنه نه کوی،

ساحل وویل: خو استاذه بیا می هیریږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی سره په صنف کی ټول محصلین په خندا سول استاذ دردمن سو او ویویل: لاس کښته که بی ادبه،

ساحل وویل: اسانه پوښتنه ده استاذه مه وارخطا کیږه،

محصلین ټول په خندا وه استاذ ساحل ته وویل: ته مهربانی وکه زما د صنف څخه ووځه !

ساحل وویل: څه شی می وکړل خو صرف می یو پوښتنه کول تاته درد ولی درغلی،

په دی سره بیا ټول محصلین په خندا سول استاذ نور هم قهرجن سو او ساحل ته یی وویل: ووځه زما د صنفه !

ساحل وویل: خو ولی؟

استاذ وویل: بس ووځه!

ساحل هم ولاړ سو او د صنف څخه ووتی او دباندی په ساعتیری بوخت سو لږ وروسته تفریح سوه ټول محصلین دباندی راووتل شهاب ولیدل چی ساحل د ټولو دمخه د صنف څخه راوتلی دی نو یی ورته وویل: ساحل ولی دومره وختی د صنف څخه راوتلی یی؟

ساحل وویل: استاذ د صنف څخه ویستلم،

شهاب وویل: خو ولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: استاذ درس وایه ماته یو پوښتنه پیدا سوه چی کله می لاس پورته کړ ویل لاس دی کښته که ما ویل پوښتنه لرم وای بیا یی وروسته وکه ما ویل بیا می هیریږی بس دا می وویل استاذ ویل ووځه د صنفه زه هم راووتم،

شهاب وویل: هتماً تا یو څه زیات ویلی دی چی استاذ د صنف ویستلی،

دوهمه ورځ بیا د ساحل د هغه استاذ سره جنجال سو او استاذ بیا تر صنف ویستی کله چی شهاب بیا ساحل دباندی ولیدی نو یی ورته وویل: ساحل ته دلته د څه شی لپاره راغلی یی؟

ساحل وویل: د پوهنتون لپاره،

شهاب وویل: ولی راغلی یی،

ساحل وویل: د یو چا سره می شرط تړلی دی هغه مجبوره کړی یم،

شهاب وویل: ساحل زه تا له کوچنیوالی پیژنم چی ته صادقه انسان یی خو که هغه چی تا شرط ور سره تړلی دی او ستا څخه یی دا هیله کړیده چی ته به پوهنتون وایی که هغه تا داسی ووینی نو ته فکر وکه چی څومره زیات به درڅخه خوابدی او خفه سی ایا دا ته زغملای سی؟

ساحل وویل: نه یاره هغه پر ما زیاته ګرانه ده او زه یی زیات قدر کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب موسکی سو او ویویل: ښه بیا د مینی کیسه ده؟

ساحل هم موسکی سو او ویویل: هو یاره زه بیا مین سوی یم،

شهاب موسکی سو او بیا یی وویل: ساحل ته باید خپلی مینی ته دوکه ور نه کړی او داسی چی هره ورځ ته د صنف ښځه راوځی دا د هغی سره دوکه ده،

ساحل هم ځان متوجی سو او د ځان سره یی وویل چی نور به په صنف کی بی ځایه خبری نکوی،

شپه سوه ساحل خپل اطاق ته ولاړی تر ډوډی خوړولو وروسته بیده سو شپه نیمایی سوه داسی معلومیده چی د ساحل د اطاق خواته یو څوک روان دی کله چی اطاق ته ورسیدی نو د اطاق دروازه یو دم خلاصه سوه زوږ او غالمغال یی جوړ کړ ساحل هم د خوبه راکښینستی او دروازې ته یی وکتل ویلیدل چی باد دروازه شرنګول ساحل ولاړ سو او دروازه یی وتړل او بیرته پر خپل کټ بیده سو خو چی سترګې یی بندې سوی بیا دروازه خلاصه سول ساحل یو دم او په بیره د خوبه راکښینستی او شاو خوا یی وکتل څوک نه وه باد دروازه شرنګول وروسته ساحل د خوبه کښینستی او بیا نسو بیده سهار وختی پوهنتون ته روان سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلــه چــی صــنف کــی کښېنســتی نــو خــوب ډېــر ځنګــوی یــو ســاعت یــی درس تــه غــوږ نیــولی وو خــو کلــه چــی د ریاضــی ســاعت ســو لــږ وخــت یــی ریاضــی تــه غــوږ وو خــو وروســته یــی پــر میــز ســر کښېښــوی او بیــده ســو ځــه وخــت وروســته پــه صــنف کــی غالمغــال ســو ســاحل چــی کلــه ســر راپورتــه کــړ نــو ویلیــدل چــی رخصــتی ســوی وه او ټــول محصــلین وتــل ســاحل هــم خپــل کتابونــه ســره ټــول کــړل او غوښــتل یــی چــی د صــنف څخــه ووځــی چــي پــر تختــه یــی دري د ریاضــۍ ســوالونه ولیــدل ســاحل فکــر وکــړ چــی اســتاذ محصــلینو تــه کــورنۍ دنــده ورکړیــده نــو یــی د بســتۍ څخــه کتابچــه را وایســتل او هغــه ســوالونه یــی ولیکــل کلــه چــی خپــل اطــاق تــه ولاړی نــو یــی کتابچــه د بســتۍ نــه را وایســتل او د ســوالو پــه حلولــو لګیــاء ســو ســاحل ډېــر کوښــښ وکــړ چــی هغــه ســوالونه حــل کــړی خــو حــل کــولای یــی نســوای ســاعتونه ســاعتونه یــی بانــدی تیــر کــړل خــو ســوالونه یــی نســوای حــل کــولای چــي بانــدی شــپه ســول او ســاحل د لیکنــی پــر میــز ســر پــر کتابچــه ایښــی وو او بیــده ســوی وو څــه وخــت وروســته چــی کلــه شــپه نیمــایی ســوی وه د ســاحل پــه اطــاق کــی د پــانزیبو شــرنګهاری ســو لــږ وخــت وروســته ســاحل راکښېنســتی او شــاوخوا یــی وکتــل خــو څــوک نــه وه بیــا یــی د اطــاق دبانــدی وکتــل خــو هلتــه هــم څــوک نــه وه وروســته خپــل کــاری میــز تــه راغلــی او بیــا پــه ســوالو حلولــو اختــه ســو خــو ددې واری یــی ســوالونو تــه جوابونــه ولیکــل خــو ســاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطمـــئن نـــه وو چـــې صـــحی دی وی، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل تـــر ســـهار ناشـــتی وروســـته د پوهنتـــون بســـته واخیســـتل او د پوهنتـــون پـــر خـــوا رهـــی ســـو لـــومړی درســـی ســـاعت د ریاضـــۍ وو کلـــه چـــې استـاذ صـــنف تـــه داخـــل ســـو ټـــول محصـــلین یـــې درنـــاوی تـــه ولاړ ســـول لـــږ وروســـته ســـاحل د ځایـــه ولاړ ســـو کتابچـــه یـــې د ځـــان ســـره واخیســـتل او اســـتاذ تـــه ورغلـــی ساحل استاذ ته وویل: استاذه! کورنۍ دنده ګوری؟

استاذ وویل: کومه کورنۍ دنده؟

ســـاحل اســـتاذ تـــه کتابچـــه ورکـــړه او ورتـــه یـــې وویـــل: هغه تیره ورځ چې تا پر تخته لیکلی وه،

اســـتاذ چـــې کلـــه د ســـاحل ســـوالونه ولیـــدل نـــو ډیـــر حیـــران ســـو او حیـــران حیـــران یـــې ســـاحل تـــه کتـــل او بیـــا یـــې ساحل ته وویل: ایا دا تا حل کړل؟

ساحل وویل: هو استاذه ایا صحی دی؟

اســـتاذ نـــور هـــم حیـــران ســـو او ســـاحل تـــه یـــې وویـــل: تـــه لږ صبر زه بیرته راځم،

اســـتاذ د صـــنف څخـــه ووتـــی او د ســـاحل کتابچـــه یـــې هـــم د ځـــان ســـره واخیســـتل ټولـــو محصـــلینو ســـاحل تـــه حیـــران کتـــل او بیـــا یـــوه محصـــل وویـــل: څـــه خبـــره ده ساحل خیریت وو؟

ســـاحل وویـــل: نـــه پـــوهیږم اســـتاذ زمـــا ســـوالونه وکتـــل او بیا یی وویل چی ته صبر زه بیرته راځم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــږ وروســـته د ســـاحل اســـتاذ د پوهنتـــون ریـــس او څـــو د پوهنتـــون نـــور لـــوړ رتبـــه اســـتاذان او د پوهنتـــون شـــاګردان صـــنف تـــه راغلـــل ســـاحل ډیـــر وارخطـــاء ســـو چـــي څـــه پیښـــه ده، وروســـته د پوهنتـــون ریـــس چـــی د ســـاحل کتابچـــه یـــی پـــه لاس کـــی وه و ســـاحل تـــه رامختـــه ســـو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ایـــا دا ســـوالونه تـــا حـــل کړیدی؟

ســـاحل چـــی وارخطـــاء وو وویـــل: هـــو ریـــس صـــاحب مـــا حـــل کړیـــدی تیـــره ورځ چـــی زه پـــه صـــنف کـــی د زیـــاتې بـــدخابې لـــه وجـــی بیـــده ســـوی وم چـــی کلـــه راکښینســـتم صـــنف رخصـــتیدی اســـتاذ پـــر تختـــه کـــورنۍ دنـــده راکـــړی وه نو دا ده ما حل کړه،

د ریاضـــی اســـتاذ وویـــل: ســـاحله! هغـــه کـــورنۍ دنـــده نـــه وه بلکـــی پـــه ریاضـــۍ کـــی د نـــړی هغـــه ســـوالونه وه چـــی هیچـــا تـــر اوســـه نـــه وه حـــل کـــړی او هیچـــا یـــی معقـــول جـــواب نـــه وو پیـــدا کـــړی خـــو تـــا هغـــه درې ســـوالونه حـــل کړیـــدی او معقـــول او صـــحي جوابونـــه دی ورتـــه لیکلـــی دی دا دی څنګه وکړه؟

ســـاحل هـــم حیـــران وو او بیـــا یـــی وویـــل: ټولـــه شـــپه مـــی ورتـــه تیـــره کـــړه چـــی حـــل یـــی کـــړم خـــو بیـــا بیـــده ســـوی وم چی راکښینستم نو می داغه جوابونه ورته ولیکل،

د پوهنتـــون ریـــس ســـاحل تـــه وویـــل: ســـاحله تـــه پـــوهیږی چـــی پـــه دی ســـره بـــه ســـتا پـــه ســـبب زمـــوږ پوهنتـــون ډیـــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختــــګ وکـــړی او ډیـــر ویاړونـــه بـــه مـــو پـــه برخـــه ســـــی، بیـــا د پوهنتــــون ریــــس محصـــــلینو تــــه وویــــل: محصـــلینو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل نـــن داســـی یـــو کـــار کړیـــدی چـــی د نـــړی لـــوړ لـــوړ ریاضـــی پوهـــان ورتـــه عـــاجزه یعنـــی ورتـــه پاتـــه راغلـــی وه نـــو د ســـاحل پـــه ویـــاړ ښـــه ویـــاړلی چکچکـــی وکـــړی، ټولـــو محصـــلینو د ســـاحل پـــه ویـــاړ ښـــه ډیـــري چکچکـــی وکـــړی او بیـــا ریـــس وویـــل: او یـــو بلـــه خبـــره مـــوږ بـــه پـــه پوهنتـــون کـــی د ســـاحل پـــه ویـــاړ یـــو غونـــډه او یـــو میلـــه جـــوړه کـــړو، پـــه دی ســـــره د ســـــاحل ملګـــــری شـــــهاب او نـــــور محصـــــیلن ډیـــر خوشـــحاله ســـوه او ټولـــو ســـاحل پـــه اوږو کښـــینوی او خوشـــــحالي یـــــی کـــــولی، دوې ورځـــــې وروســـــته د ســـاحل پـــه ویـــاړ غونـــډه نیـــول کیـــده خـــو ســـاحل غوښـــتل چـــی پـــه دې غونـــډه کـــی زینـــت هـــم ګـــډون وکـــړی خـــو نـــه د زینـــت نمبـــر ور ســـره وو او نـــه هـــم پوســـتخانی دومـــره ژر ور رســـــولای ســـــوای نـــــو یـــــی د زینـــــت ځخـــــه زړه صـــبر ســـو دوې ورځـــې وروســـته غونـــډه جـــوړه ســـوه لـــوړ پـــوړو چـــارواکو اســـتاذانو او ټولـــو محصـــلینو ګـــډون پکښـــــی کـــــړی وو تـــــر میلمســـــتیا وروســـــته د پوهنتـــــون ریـــس د مائـــک طـــرف تـــه ورغلـــی او ویویـــل: دوســـتانو لکـــه ځنګـــه چـــی تاســـو خبـــر یاســـت چـــی دا میلمســـتیا مـــوږ زمـــوږ د یـــو نابغـــه محصـــل لپـــاره نیـــولی ده نـــو اوس وخـــت را رســـیدلی دی چـــی نومـــوړی محصـــل پـــه ښـــکلو ډالیـــو ســـره ونـــازوو تـــول محصـــلینو او لـــوړ پـــوړو چـــارواکو خپـــل ډالـــې پـــه لاســـو کـــی ونیـــولی پـــه محصـــلینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــــی د ســــاحل ورونــــه هــــم ولاړ وه هغــــو هــــم ډالــــې پــــه لاس کــــی نیــــولې وی خــــو پــــه دی نــــه وه خبــــر چــــی دا محصــــل بــــه څــــوک وی، لــــږ وروســــته د پوهنتــــون ریــــس وویل: نو بلنه ورکوو ښاغلی ساحل ته،

ټولــــو یــــی پــــه ویــــاړ چکچکــــی وکــــړی او ســــاحل هــــم د ستیج مختــــه راغلــــی خــــو ورونــــو یــــی بیــــا هــــم ونــــه لیــــدی ټولــــو خپــــل ډالــــې پــــه لاس کــــی نیــــولی وی او یــــو یــــو د ســــاحل خواتــــه ورتلــــی او ســــاحل تــــه بــــه یــــی ډالــــې ورکــــولې نوبــــت او واری تیریــــدی چــــی پــــه دی وخــــت کــــی د ســــاحل ورونــــو تــــه هــــم نوبــــت ورســــیدی کلــــه چــــی هغــــوی ســــاحل تــــه ورســــیدل د ســــاحل مــــخ بــــل طــــرف تــــه وو کلــــه چــــی یــــی ورونــــه ورتــــه را ورســــیدل ســــاحل هغــــو تــــه پــــه موســــکی مــــخ ور واړوی کلــــه چــــی یــــی ورونــــو ســــاحل او ســــاحل خپــــل ورونــــه ولیــــدل نــــو ډیــــر ســــره حیــــران ســــول او یــــو و بــــل تــــه یــــی حیــــران حیــــران کتــــل پــــه دی کــــی زیــــات وخــــت تیــــر ســــو بیــــا ریــــس د ســــاحل ورونــــو تــــه وویــــل: محصــــلینو لــــږ ژر مــــو تحفــــی ســــاحل تــــه ورکــــی ملګــــری زیــــات دی هغــــوی هــــم د ســــاحل ســــره وینــــی، د ســــاحل ورونــــو پــــه حیرانتیــــا ســــره ســــاحل تــــه خپــــل ډالــــې ورکــــړی، کلــــه چــــی ډالــــې ورکــــول خــــتم ســــول نــــو د پوهنتــــون ریــــس وویــــل: او دوســــتانو مــــوږ د ســــاحل لپــــاره یــــو ډیــــر ښــــه خبــــر لــــرو هغــــه دا چــــی څــــو اوونــــۍ وروســــته زمــــوږ امتحانــــات شــــروع کیــــږی پــــه هغــــه امتحــــان کــــی مــــوږ د نابغــــه محصــــلینو لپــــاره یــــو امتحــــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــرو چـــی مـــوږ د هغـــوی څخـــه د ټولـــو پاتـــه سمیســـټرانو امتحـــان اخلـــو کـــه هغـــوی پـــه هغـــه امتحـــان کـــی بریـــالی ســـول نـــو زمـــوږ ســـره بـــه د پوهنتـــون فارغـــه محصـــل وشـــمیرل ســـی او د فراغـــت اســـناد بـــه یـــی ورتـــه ورکـــو مـــوږ د هغـــه امتحـــان لپـــاره ســـاحل اوس لا انتخـــاب کړیـــدی او زه پـــه دی مطمـــئن یـــم چـــی ســـاحل بـــه پـــه هغـــه امتحان کی تر ټولو اول او غوره محصل وی،

پـــه دی وخـــت کـــی ســـاحل تـــه د زینـــت خبـــره ور یـــاد ســـول چـــی هغـــی ویـــل: ســـاحل تـــه کوښـــښ وکـــه زه باوری یم چی ته به تر ټولو اول یی،

پـــه دی ســـره ســـاحل موســـکی ســـو او زینـــت یـــی ډیـــره ویادیـــدل، وروســـته غونـــډه او میلمســـتیا خلاصـــه ســـول ســـاحل د خپلـــو تحفـــو ســـره د پوهنتـــون څخـــه د وتلـــو پـــه حـــال کـــی وو چـــی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی ســـترګی پـــر زینـــت ولګیـــدی چـــی د پوهنتـــون پـــه پـــارک کـــی ولاړه وه ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او ژر یـــی د هغـــې پـــر طـــرف ور وځغســـتل او پـــه حیرانیـــاو موســـکا یـــی زینـــت تـــه وویل: زینت ته دلته څنګه؟

زینـــت موســـکې ســـوه او ویویـــل: ســـاحل ســـتا د ویـــاړ مراسم وه او زه به نه راتلم؟

ســـاحل موســـکی کیـــدی او ویویـــل: خـــو دا ځـــای تـــه څنګـــه پیدا کړ او ته څنګه خبره سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت وویـــل: مـــا درتـــه ویلـــی وه چـــی مـــا یـــاده کـــه زه بـــه دی پـــه حضـــور کـــی حاضـــره ســـم تیـــره ورځ تـــا زه یـــاده کړم او زه دا یم راغلم،

ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: نـــه نـــه هتمـــاً یـــو چـــا درتـــه ویلـــی دی تـــا خـــو ویلـــی وه چـــی زمـــوږ دوســـتان هـــم پـــه ښـــار کـــی اوســـیږی هتمـــاً پـــه هغـــو کـــی یـــو چـــا درتـــه ویلـــی دی،

د ســـاحل د خبـــرو پـــه وخـــت کـــی شـــهاب هـــم د پوهنتـــون څخـــه غوښـــتل ووځـــی چـــی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی ســـاحل ولیـــدی شـــهاب ســـاحل تـــه ډیـــر حیـــران حیـــران او پـــه تعجب سره کتل،

زینـــت موســـکی ســـوه او بیـــا یـــی وویـــل: خیـــر تـــه دا پریـــږده مبـــارکی درتـــه وایـــم وای پـــه ټولـــه پوهنتـــون کـــی وځلیدی،

ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: مننـــه خـــو دا ټولـــه ســـتا د برکتـــه کـــه تـــا زه نـــه وای تشـــویق کـــړی نـــو نـــن بـــه زه دلتـــه نـــه وای ویـــاړل ســـوی دا خـــو ټولـــه ســـتا فیرزوینـــه ده،

شـــهاب ولاړ وو او ســـاحل تـــه یـــی حیـــران حیـــران کتـــل خـــو ســـاحل هغـــه نـــه لیـــدی وروســـته د ســـاحل هـــم شـــهاب تـــه پـــام ســـو ورتـــه یـــی وکتـــل او موســـکی ســـو څـــه وخـــت وروسته شهاب د پوهنتون څخه ووتی او ولاړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــت وویــل: نــه نــه دا خــو ســتا لیاقــت وو چــی تــه یــی تــر دی ځایــه را ورســولی او بخښــنه ډیــره ډیــره غــواړم چی ستا لپاره می تحفه نه راوړل،،،

ســاحل وویــل: زینــت! تــه چــی مــی ولیــدی همــدا زمــا لپاره یو ستره تحفه ده،

زینــت خپــل ســترګې د ســاحل پــه ســترګو کــی ښــخې کــړی او یــو د بــل ســره یــی مینــه نــوره هــم پــه زړه کــی زیاتــه ســوه، وروســته زینــت وویــل: ســاحل زه بایــد اوس ولاړه ســم دلتــه د یــو دوســت کورتــه راغلــی وم اوس بیرته ځو،

ساحل وویل: زینت نور څوک در سره دي؟

زینت وویل: زموږ دوستانو دی،

ســاحل وویــل: خــو یــو څــو ورځــې بــه همدلتــه پاتــه ســوې وای،

زینــت وویــل: نــه بــس مــازې مــی تــه لیــدلی اوس بیرتــه ځــم خــو ډیــر ډیــر مــی مــه یــادوه کــه نــه هــر واری بــه ســتا مخ ته ولاړه یم،

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: زه خــو همداغــه غواړم،

وروســته زینــت د ســاحل څخــه خــدای پــه آمــانی واخیســتی او روانــه ســوه ســاحل پــر هغــه ځــای ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې یو خبره په فکر کې راغلل چې زینت ته یې وکړې نو یې ژر ور ناره کړه: زینت؟

خو کله چې یې مخ ور واړوی نو هلته هیڅوک نه وه ساحل موسکی سو او د ځان سره یې وویل: لکه چې زیات تلوار یې وو،

د ساحل ورونو خپل پلار ته وویل: بابا زړه ته به دی ونه لویږی ساحل د ټولو پوهنتون یو ویاړلی نوم وګټی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د ساحل پلار وویل: ایا تاسو ډاډه یاست چې هغه ساحل وو؟

د ساحل ورونو وویل: بابا موږ هغه پخپلو سترګو ولیدی چې ساحل وو او موږ هغه ته نیږدی هم ورغلو او ډالۍ مو هم ورکړی،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو اوښکې وبهیدلی د ساحل پلار وویل: زه پوهیدم چې دا بې عقل به یو وخت هتماً یو لوړ مقام ته رسیږی خو فکر می نه وو کړی چې دومره ژر به رسیږی،

کله چې ساحل خپل اطاق ته ولاړی هلته یې ډالۍ کتلې چې په دی وخت کې د اطاق دروازه وټکیدل ساحل ور ولاړ سو او دروازه یې ور خلاصه کړه ګوری چې شهاب وو، ساحل شهاب ته وویل: اوه شهاب ته یې راځه مهربانی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــهاب هـــم د ســـــاحل اطــــاق تــــه ور ننـــوتی ســــاحل ډيـــر خوشـــحاله معلوميـــدی بيـــا شـــهاب د ســـاحل تنـــدي تـــه لاس ونيـوی او سـاحل تـه يـی وويـل: ايـا تـه خـو بـه ښـه يـی او خورا خوشحاله معلوميږی څه خبره ده؟

ساحل وويل: هو ښه يم ولی دی دا پوښتنه وکړه؟

شهاب وويل: بس داغسی می وويل،

بيــا شـــهاب و ســــاحل تــــه ډالــــۍ ورکــــړه او ورتــــه يــــی وويـــل: ســـاحل واخلـــه دا ډالـــۍ درتـــه زمـــا بابـــا راليږلـــی ده،

ســـاحل وويـــل: اوه يـــاره ولـــی مـــو دومـــره تکليـــف کـــوی خو هغه دی تاسو راکړل ډالۍ،

شـــهاب وويـــل: هغـــه خـــو زمـــا وه خـــو دا د بابـــا ده بابـــا ســـتا پـــه هکلـــه ډيـــر خوشـــحاله وو خـــو يـــاره تـــه دا راتـــه ووايـــه چـــی دا ســـوالونه تـــا څنګـــه حـــل کـــړل هغـــه هـــم داســـی ســـوالونه چـــی د نـــړی لـــوی رياضـــۍ پوهـــانو نکړل حل؟

ســـاحل موســـکی ســـو او بيـــا يـــی وويـــل: البـــرټ انشـــټين می په خوب وليدی هغه راوښول،

شـــهاب هـــم موســـکی ســـو او ويويـــل: هغـــه خـــو د فزيـــک عالم وو،

پـــه دی ســـره ســـاحل او شـــهاب دواړو ډيـــر وخنـــدل بيـــا ســـاحل وويـــل: نـــه پـــوهيږم يـــاره زه هـــم خپـــل ځانتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیــران یــم پــه هغــه ورځ چــی اســتاذ دا ســوالونه پــر تختــه لیکلــی وه او بیــا مــا ولیکــل نــو چــي دلتــه اطــاق تــه راغلــم ټولــه ورځ مــی بانــدی تیــره کــړه خــو حــل مــی نکــړل بیــا پــه شــپه کــی تــر نیمــایی شــپی ناســت وم خــو بیــا یــو دم خــوب رابانــدي غالبــه ســو او بیــده ســوی وم لــږ وروســته مــی یــو ږغ واوریــدی چــی راکښینســتم او کتــابچۍ تــه مــی وکتــل نــو لاســو مــی خپلــه اتمــات کــار شــروع کــړ او ددی ســوالو جوابونــه مــی ولیکــل، شــهاب هــم حیــران ســو فکــر یــی وکــړ چــی ســاحل لکــه چــی عصبی تکلیف لری،

ســاحل بــه هــره ورځ پــر وخــت پوهنتــون تــه تلــی او درســونو تــه بــه یــی ســمه توجــو کــول د اســتاذانو یــی نــور قــدر کــوی اســتاذانو یــی هــم ډیــر قــدر کــوی څــو ورځــې وروســـته د درو ورځـــو لپـــاره عمـــومی رخصـــتی وه ســاحل هــم شــیان ســره تیــار کــړل تــر څــو د روخصــتی دا ورځــې د زینــت ســره تیــری کــړی پــه کلــی کــی نــو د کلــی پــه نیــت روان ســو او تــر څــه وخــت وروســته کلــی تــه ورســیدی لکــه څنګــه چــی نــارنج کــلاء د بســانو د اډې څخــه لیــری وه نــو ســاحل بیــا پــه پښــو روان ســو تــر څــه وخــت وروســته بیــا د کلــی رود تــه ورســیدی ســاحل د رود تـــر غـــاړی روان وو چـــي بیـــا یـــی د انجونـــو خنــداوی واوریــدی ســاحل چــی کلــه مختــه ورغلــی نــو ویلیــدل چــی بیــا هغــه د تیــر واری انجــونی د رود تــر غــاړی ناســت وې او پــه اوبــو کــی یــی ســاعتیری کــوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د هغو څخه څه لیری وو چې هغو هم ساحل ولیدی کله چې ساحل هغو ته ور نیږدی سی هغو حیران حیران ورته کتل بیا ساحل هغو ته سلام ووایه هغو د ساحل سلام جواب کړ او بیا هغو یو وبل ته سره وکتل او ویخندل یوې انجلۍ ساحل ته وویل: ولې اخښې زموږ د مشرۍ بغیر دی په ښار کې ژوند نسوای کولای که څنګه چې داسې ژر راغلی؟

ساحل موسکۍ سو او ځان یې د دوې مختـه داسې وښوی چې ګواکی زه ستاسو مشره نه پیژنم نو یې ورته وویل: کومه ستاسو مشره؟

هغوی وویل: اخښې ولې داسې ناخبره ځان ښیئ ته فکر کوی چې موږ نو نه یو خبرې موږ په هر څه خبرې یو،

ساحل موسکی سو او ویویل: تاسو په څه خبرې یاست؟

هغوې وویل: داغه چې تا او زموږ مشره یو د بل سره مینه کوی خو یو و بل ته نسی ویلای؟

تولې انجونې په خندا سوی، لږ هاخوا سپین ږیری سړی په خپل مځکه کی اختـه وو چې په دی وخت کې یې ساحل تـه پام سو او هغه تـه یې حیران حیران کتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل هغوې ته وویل: نه نه داسې خبره نه ده ستاسو مشره ډېره حیاء ناکه او بااخلاقه انجلۍ دی زه یې ډیر احترام کوم،

هغوی بیا سره په خندا سوې او یوې پکښې وویل: نو ولې حیاء ناکې او بااخلاقې انجونې د مینې حق نه لری او که زړه نه لری؟

په دی سره بیا ټولې انجونې په خندا سوی او ساحل هم د دوی په خبرو موسکی کیدی،

یوه انجلۍ ساحل ته نیږدی سوه او ورته یې وویل: اخښې! هسې زړه غټ که او زمونږ مشرې ته ووایه چې مینه در سره لرم،

په دی سره د ساحل سترګې غټې سوی او انجونو ټولو وخندل ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: تاسو عجبه خبرې کوی،

سپین ږیرې بزګر لا هم ساحل ته هغسې حیران حیران کتل چې په دی وخت کې د ساحل هم ورته فکر سو نو یې انجونو ته وویل: سمده نو زه ځم خو ستاسو مشره نه معلومیږی هغه چیرې ده؟

انجونو وویل: ورسه ورسه اخښې هغه به درته په کلاء کې انتظار وی،

انجونو ټولو وخندل او بیا ساحل د هغوی څخه خدای په امانی واخیستی او ځنی روان سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاحل د ســـپین ږیـــری پـــر طـــرف ور روان وو کلـــه چـــی هغـــه تـــه ورنیـــږدی ســـو نـــو د شـــرمه یـــی څـــه ونـــه ویـــل او همداســـی تـــری تیـــر ســـو خـــو ســـپین ږیـــری ډیـــر حیران او په تعجب ساحل ته کتل،

څـــه وخـــت وروســـته ســـاحل کـــلاء تـــه ورســـیدی ګـــورې چـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه وه او شـــاوخوا د اوبـــو اوبـــه پاشـــې ســـوی وه ســـاحل حیـــران ســـو او پـــه کـــلاء کـــی یـــی شـــاوخوا وکتـــل چـــي دا صـــفاکاری او دا اوبـــه پاشـــی چـــا کړیـــده خـــو کلـــه چـــی یـــی شـــاوخوا وکتـــل نـــو پـــه کـــلاء کـــی هیڅـــوک نـــه وه وروســـته ســـاحل کـــلاء تـــه ننـــوتی ګـــوری دننـــه پـــه کـــلاء کـــی هـــم صـــفاکاری ســـویده او څراغـــان لګیـــدلی دی ســـاحل هـــری خواتـــه حیـــران حیـــران کتـــل هیڅـــوک نـــه معلومیـــدل ســـاحل خپلـــه بســـته پـــه خپـــل اطـــاق کـــی کښیښـــول او بیرتـــه دبانـــدي راووتـــی او د کـــلاء بـــام تـــه وختـــی او د زینـــت پـــه انتظـــار ســـو لـــږ وروســـته زینـــت رابنـــکاره ســـوه ســـاحل د هغـــۍ پـــه لیـــدو ډیـــر خوشـــحاله ســـو تـــر روغبـــړ وروســـته ســـاحل وویـــل: زینـــت! ایـــا پـــه کـــلاء کـــی دا هـــر څـــه تـــا کـــړی وه دیتـــه څـــه اړتیا وه خو ته به یی څومره ستړی کړی یې؟

زینت وویل: نه دا ما نه دی کړی کارکونکو وکړه،

ساحل وویل: خو ستا په لاربنوونه یی کړیدی،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت وویـــل: زه دا نـــه غـــواړم چـــی مـــوږ دی پـــه صـــفاء ځـــای کـــی و اوســـیږو او تـــه دی پـــه داســـی چټـــل ځـــای کی،

بیا زینت وویل: ساحل! ښه پخیر را ورسیدی؟

ساحل وویل: هو پخیر را ورسیدم،

زینـــت پـــه لاس کـــی د خـــواړو یـــو لوښـــی نیـــولی وو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ســـاحل راځـــه لانـــدی میـــز تیـــار دی تـــه بـــه وږی ســـوی یـــی مـــا ســـتا لپـــاره لـــږ څـــه شـــیان پاخـــه کړیدی،

ســـاحل وویـــل: ګـــوره نـــو زینـــت بیـــا دی هســـی ځـــان ستړی کړیدی،

زینـــت وویـــل: ســـاحل پـــوهیږی تـــا چـــی زمـــا غوښـــتنه ومنـــل او ښـــار تـــه پـــه پوهنتـــون ویلـــو پســـی ولاړی زه ډیره خوشحاله سوم دا د هغه لپاره،

ســـاحل موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: صـــرف پـــه دي خواړو نه خلاصیږی،

زینـــت موســـکۍ ســـوه او ویویـــل: تـــه اوس دا خـــواړه وخوره بیا چی ته هر شی غواړی هغه به درکړم،

ســـاحل او زینـــت لانـــدی کښـــته ســـول د خـــواړو میـــز تیـــار وو زینـــت ســـاحل تـــه پـــه خپـــل لاس خـــواړه ور تیـــار کـــړل او د ســـاحل مختـــه یـــی کښیښـــوول ســـاحل زینـــت تـــه وویل: ولی اغلۍ ته یی نه خوری؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: نه ما مخکی وخوړل،

ساحل دوهم خالی لوښی را واخیستی او خپل خواړه یی تقسیم کړه او زینت ته یی ورکړل او ورته یی وویل: دواړه به یی سره وخورو د خواړو خوند به نور هم زیات سی،

زینت هم ساحل ته نیږدی پر چوکۍ کښېنستل او دواړو په خواړو پیل وکړ ساحل چی کله لومړی ګوله وکړل ډیر خوندور خواړه وه نو زینت ته یی وویل: زینت دا خواړه تاسو څنګه پخوی پوهیږی هغه شیر برنج چی تا راکړی وو کله چی می ملګرو د هغه خوند وکتی نو د ټولو پر جنګ سو او یو د بل څخه مو ځغلوی،

زینت په دی سره ډیر وخندل او بیا یی وویل: ما خو فکر کوی چی هیڅ به دی خوښ نسی،

ساحل وویل: څه وایی زینت! دومره ښایسته شیر برنج وو چي د ملګری پلار می راڅخه وعده واخیستل چی ویل یی که بیا کلی ته ولاړی نو هتماً به یی بیا راته راوړئ ما ویل سمده،

لږ وروسته خواړه وخوړل سوه زینت ولاړه سوه او د لاس پریولو اوبه یی راوړلی او د ساحل لاس یی ور پریولی بیا زینت وویل: ساحل نو زه باید ولاړه سم اوس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: دومره ژر بیا ځی خو همدا اوس راغلی،

زینت وویل: نه ډیر وخت کیږی چی راغلی یم،

ساحل خپل ساعت ته وکتل بیا موسکی سو او ویویل: اوه ربښتیا هم ډیر وخت تیر سویدی نو ځې؟

زینت وویل: هو ځم د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه!

کله چی زینت روانیدل نو بیرته یی مخ را وګرځوی ساحل ته او ورته یی وویل: هغه ساحل زه د خپلو ملګرو لخوا بخښنه غواړم هغوی باید ستا سره داسی خبری نه وای کړی؟؟

ساحل وویل: کومی خبری؟

زینت وویل: داغه چی موږ یو د بل سره مممینه کوو،

ساحل موسکی سو او بیا زینت ته نیږدی سو د زینت لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: نو ته زما په اړه کوم نظر لری؟

زینت وشرمیدل او څه یی ونه ویل بیا ساحل نور زینت ته نیږدی سو د هغی لاس یی نور هم ټینګ ونیوی او ویویل: زینت! پوهیږی چی د کله می ته ژوند ته راغلې یی زما د ژوند کولو سبب پیدا سو خوشحالی می په ژوند کی راغلل ساه می واخیستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ته می امیدونه پیدا سول هغه زخمونه چی می کورنۍ راکړی وه هغه زخمونه چی یو کم اصلی مینۍ راکړی وه هغه زخمونه چی ناکامیو راکړی وه ټول تا را پټی کړل اوس می ساه ګانې ستا سره تړلی ژوند می ستا سره تړلی،

د ساحل تر سترګو اوښکې راغلی او بیا یی وویل: زه مینه در سره لرم زینت هو زه مینه در سره لرم،

په دی سره زینت خپل سترګې د ساحل په سترګو کی ښخې کړی او په خپل لاس یی د ساحل اوښکې ور پاکی کړی وروسته یی د ساحل پر اوږه سر کښیښوی ساحل هم خپل لاس د زینت په اوږه ونیوی دواړه همداسی ولاړ وه چی وروسته زینت د ساحل د اوږۍ څخه سر پورته کړ خپل لاس یی د ساحل په لاس کی ونیوی او ساحل ته یی وویل: ساحل تا خو ماته خپل د زړه خبره وکړه خو زه به خپل د زړه خبره هغه وخت درته وکم چی کله ته د پوهنتون څخه په اعلٰی او تر ټولو په اوله درجه فارغه سی،

ساحل موسکی سو او ویویل: اوف زینت یو خو ستا دا ډیرو شرطو زه لیونی کړم،

زینت هم موسکې سوه او ویویل: هو نو زه به وګورم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروســـته زینـــت د کـــلاء څخـــه ووتـــل او ولاړل ســـاحل خپـــل کـــوټې تـــه ولاړی او بیـــده ســـو نیمـــه شـــپه ســـوه درختـــې پـــه رپیـــدو ســـوی بـــاد هـــم راوالـــوتی د کـــلاء شـــاوخوا دوړی ســـوی د کـــلاء د دیـــوال دبانـــدی معلومیـدل چـی څـوک کـلاء تـه ننوتـل چـي پـه دی وخـت کـــی د کـــلاء دننـــه د کـــلاء پـــر محـــل د اور دایـــره را وګرځیـــدل چـــي پـــه دی ســـره کـــلاء تـــه داخلیـــدونکي ودریـــدل او د کـــلاء څخـــه لیـــری ســـول د کـــلاء دننـــه د ښـــځې د خنـــدا ږغ ســـو داخلیـــدونکي بیرتـــه شـــاته ولاړل،

ســـهار ســـو ســـاحل هـــم د خوبـــه کښیناســـتی کلـــه چـــي د کـــوټې څخـــه ووتـــی نـــو ویلیـــدل چـــی زینـــت پـــر میـــز د ســـهار ناشـــته تیـــاروی ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: اوه ته څه وخت رالي؟

زینت وویل: زه خو تل همدلته یم ستا سره،

ســـاحل وویـــل: هســـی وایـــی تیـــره ورځ خـــو داســـی ژر ولاړي،

وروســـته ســـاحل د ســـهار ناشـــته وخـــوړل او بیـــا دواړه د کـــلاء بـــام تـــه وختـــل ســـاحل هلتـــه د زینـــت پـــه غیـــږ کـــی خپـــل ســـر کښیښـــوی زینـــت خپـــل لاس د ســـاحل پـــه وریښـــتیانو ننایســـتی او بیـــا یـــی ورتـــه وویـــل: ســـاحل تـــا مخکی د چا سره مینه کړی وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل اوږده ساه وایستل او بیا یی وویل: زینت ما هغه چمبازه هیره کړیدی نه غواړم چی بیا یی په اړه فکر وکړم،

زینت وویل: ولی هغی ستا سره کومه چمبازي کړی وه؟

ساحل و زینت ته د زهرا تولـه کیسه وکړه او بیا زینت وویل: ساحل هغی چي بیا ستا شعرونه د خپل خاوند په نامه کړه نو تا کوم اقدام نه وښوی؟

ساحل وویل: نه ځکه چی د هغی پلار یو لوړ رتبه چارواکی وو زما په وس کی نه وه ورسره،

زینت وویل: اصل کی ساحل د همداسی کسانو سره تاسو هر څه کولای سی ځکه چي د هغو یو کوچنی غلطی هم د هغو سیاست او مقام ته تاوان رسولای سی نو ځکه هغوی نه غواړی چی کوم غلط کار وکی،

ساحل وویل: نو څه کول پکار دی؟

زینت وویل: د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت ته ورسه او پر دوی د کافی رایټ د غلا قضیه خلاصه که زه باوری یم چی هتماً به یی ته ګټی،

ساحل په حیرانی سره د زینت د غیرږ څخه خپل سر پورته کړ او هغی ته یی په حیرانی کتل او بیا یی وویل: زینت ستا دماغ خو داسی چلیږی او کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــوی لکــه د طیــاری ماشــین دا خــو دي ډیــر ښایســته نظر راکړ اوس یی نو نه پریږدم،

د ســاحل رخصــتي پــای تــه ورســیدل خپــل ســامان یــی تیــار کــړ او د روانیــدی پــه وخــت کــی یــی زینــت تــه وویل: زینت زما به ډیره یادیږی،

زینــت وویــل: کوښــښ وکــه درســونه ووایــه هغــه امتحــان چــی وړانــدیز یــی درتــه ســویدی پــه ښــه ډول یــی ورکــه نو بیرته به ژر راسی،

ســاحل وویــل: اف دا خــو هــم ډیــر وخــت نیســی بــی تــا بــه یــی څنګــه تیــروم نــه پــر موبایــل خبــری راســره کــوی نــه خطونه رالیږی نو ظلم خو دی زما سره،

زینت وویل: ولی دی تلوار دی زه خو یم ستا،

ساحل وویل: خو........

زینـــت وویـــل: خـــو خـــو دی پریـــږده اوس ولاړ ســـه درسونه ووایه ځان ښه تکړه که،

ســـاحل د خپـــل جیـــب څخـــه موبایـــل راوکښـــی او زینـــت ته یی وویل: یو دانه سلفی خو را سره ونیسه،

ســاحل زینــت تــه نیــږدی ســو او د هغــۍ ســره یــی ســلفی عکــس ونیــوی او بیــا یــی د زینــت څخــه خــدای پــه امــانی واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو،

ســـاحل او شـــهاب څـــو ورځـــې وروســـته د اطلاعـــاتو او فرهنـــګ وزارت تـــه ورغلـــل او د زهـــرا پـــر ضـــد یـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قضــيه خلاصــه کـړه کلــه چــی محکمــه دايــره ســوه ســاحل خپــل ثبوتونـــه محکمـــۍ تـــه وړانـــدی کـــړل د قضـــيه د ســاحل پــه ګټــه روانــه وه خــو محکمــۍ د قضــيی فيصــله سبا تــه وغځـول کلــه چــی سـبا سـو نـو ټـول حاضـر سـول خــو زهــرا نــه وه حاضــره ســوی محکمــۍ هغــۍ تــه څــه انتظـــار وکـــړ خـــو زهـــرا نـــه راغلـــل وروســـته قاضـــی وويــــل: د تيــــرو څــــو ورځــــو محکمــــه دی پــــايلۍ تــــه ورســيدل چــي اغلــۍ زهــرا د ســاحل څخــه پــه چــم ســره د هغــه د شــعرو کتابچــه اخيســتی وه او د خپــل راتلــونکی خاونــد پــه نامــه يــی د ســاحل شــعرونه چــاپ کــړی وه اغلـــۍ زهـــرا مجرمـــه ثابتـــه ســـوه او د هيـــواد د اساســـی قــانون مطــابق بــه زهــرا و ســاحل تــه د کتــاب څخــه پــه لاس راغلـــي ټـــولی پيســـې او امتيـــازات ورکـــوی ددی تــر څنــګ محکمــه زهــرا تــه د دوو مياشــتو بنــد ســزا هــم اوروۍ،

پــه دی ســره شــهاب او ســاحل ډيــر خوشــحاله ســوه د قاضـــی څخـــه يـــی د محکمـــی فيصـــله واخيســـتل او د پوليســو ســره يــو ځــای د زهــرا د کــور پــر طــرف ور روان ســـول کلـــه چـــي د زهـــرا کورتـــه ورســـيدل نـــو ســـاحل پوليســـو تـــه وويـــل چـــی تاســـو همدلتـــه ودريـــږی موږ دننه ورځو،

وروســـته شـــهاب او ســـاحل د زهـــرا کـــور تـــه دننـــه ورغلــل تــر څــو زهــرا تــه د محکمــۍ فيصــله ور ښــکاره کــړی خــو کلــه چــی دننــه د زهــرا کــور تــه ورغلــل نــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیـــدل چـــی د زهـــرا راتلـــونکی خاونـــد ارمـــان زهـــرا وهلـــه پـــه دی ســـره ســـاحل د زهـــرا او ارمـــان پـــر طـــرف ور وځغســـتل او ارمـــان یـــی د زهـــرا ښځـــه لیـــری وغورځـــوی، ارمـــان ولاړ ســـو او ســـاحل تـــه یـــی ور حملـــه کـــړه خـــو ســـاحل پـــر ارمـــان قـــوی وو نـــو ځکـــه یـــی ارمـــان ښـــه ډیـــر ووهـــه چـــی تـــر خولـــه او پـــزه یـــی وینـــې وبهیـــدلی تـــر ډیـــر جنـــګ وروســـته ارمـــان ځـــان وکښـــی او ساحل ته یی وویل چی در سره ګورم به،

تـــر څـــه وخـــت وروســـته شـــهاب زهـــرا تـــه وویـــل: زهـــرا وګـــوره چـــی مـــوږ څـــه راوړیـــدی پـــوهیږی محکمـــۍ څـــه فیصـــله وکـــړه؟ محمکـــۍ چـــی تـــه بـــه ټـــول د ســـاحل د کتـــاب امتیـــازات او پیســـې ســـاحل تـــه ورکـــوی او د دوو میاشـــتو بنـــد ســـزا بـــه هـــم وینـــئ ستاســـو د کـــور مختـــه پولیس ولاړ دی غواړی تا ونیسی همدا اوس،

زهـــرا چـــی تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې بهیـــدلی پـــه دی ســـره ډیـــره حیرانـــه ســـوه، ســـاحل د زهـــرا مختـــه وکتـــل چـــی ډیـــره غمګینـــه وه او تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روانـــی وی چـــي دا ښیهـــری یـــی پـــر ســـاحل ډیـــر اثـــر وکـــړ بیـــا یـــی شـــهاب تـــه وویـــل: شـــهاب**!** تـــه د محکمـــۍ فیصـــله او دوسیه راوړه،

شـــهاب د محکمـــۍ فیصـــله او دوســـیه راوړل او ســـاحل تـــه یـــی ورکـــړل، ســـاحل هغـــه دواړه واخیســـتل او ښیـــری یـــی کـــړل پـــه دی ســـره زهـــرا او شـــهاب دواړه حیـــران سول بیا شهاب وویل: ساحل دا دی څه وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: یاره ما خو ددې سره رښتیني مینه کول څه وسوه چې دې مینه نه راسره کول دې چې زما سره کوم بد وکړل د هغه سزا دا ده دې ولیدل،

وروسته ساحل د زهرا د کوره ووتی او پولیسو ته یې وویل: تاسو ولاړ سی ما خپله عریضه بیرته واخیسته،

ساحل د پوهنتون امتحانو ته ځان تیاروی څه ناڅه درسونه یې د ځان سره تکرار کړل وروسته علان وسو چې د نابغه محصلینو د امتحان مخکی د ستاذانو لخوا یو بل ازمایښتی امتحان اخیستل کیږی ټولو هغو محصلینو چې دي امتحان ته یې ځانونه انتخاب کړی وه تیاری شروع کړ او دوی ورځې وروسته ازمایښتی امتحان شروع سو ټول د پوهنتون استاذان او محصلین راغلی وه ساحل او څو نور محصلینو چې د نابغه ګانو امتحان ته یې ځان انتخاب کړی وو د ټولو محصلینو او استاذانو په وړاندې ناست وه او استاذانو پوښتنی ځنی شروع کړی استاذ وویل: د لومړی برخې سوالونه مو د تاریخ څخه دی او ډیر اسانه دی،

لومړی پوښتنه استاذ وکړل: په لومړی نړیواله جګړه کی څو جاپانیان مړه او څو ټپیان سول، څلور جوابه سوال دی جوابونه یې په لاندې ډول دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف: ۲۰۰ مږه او ۲۰۰ ټپيان سول

ب: ۵۰۰ مږه او ۲۰۰ ټپيان سول

ج: ۷۰۰ مږه او ۹۰۰ ټپيان سول

د: ۳۰۰ مږه او ۹۰۷ ټپيان سول،

محصلين ټولو د جواب په اړه فکر شروع کړ او بيا يوه محصل وويل: په لومړي نړيواله جګړه کی ۳۰۰ جاپانيان مړه او ۹۰۷ ټپيان سول،

استاذ وويل: د سوال جواب بلکل صحی دی،

ټولو محصلينو چکچکې وکړی او وروسته استاذ دوهم سوال شروع کړ او ويويل: د روم ښار څو کاله مخکی او په کوم ځای کی جوړ سويدی صحی جواب يی انتخاب کړی،

الف: ۲۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په مصر کی

ب: ۳۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په روم کی

ج: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په لاتيوم کی

د: ۵۰۰ کاله وروسته تر ميلاد په هسپانيه کی

ټولو محصلينو بيا د جواب لپاره فکر کول شروع کړل بيا يوه محصل وويل: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په لاتيوم کی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ او نورو عمومي سوالونو او جوابونو لړی همداسی جریان درلودی ټول محصلینو جوابونه ورکړل او کریډیټ یی وګټل خو د ساحل پر ژبه د یوه سوال جواب هم نه راتلی ساحل ډیر وارخطاء وو، وروسته استاذ وویل: اوس هم د پروګرام اخیره ده او د سختو سوالونو واری دی د تیرو ټولو سوالو نمرې چی تاسو هر یوه ګټلی دی او ددې سوالو د یوه سوال د جواب نمری به د هغو سره برابری وی هیله ده چی په پوره هوښ او فکر به جواب راکوی ځکه دا سوالونه ځلور جوابه نه دی نو لومړی سوال په دي ډول دی: که یوه مصنوعی سپوږمکی په دوو ساعتونو کی ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهی نو په ۷۲ ساعتونو کی به څو کیلو متره واټ ووهی؟

ټول محصلین په فکر کی سول خو د هیچا یی هم جواب نه وو زده بیا استاذ وویل: محصلینو تاسو صرف ۶۰ دقیقې وخت لری،

بیا استاذ ساحل ته وکتل او ویویل: ښاغلی ساحل تاسو جواب ووایست تاسو خو یوه سوال ته هم جواب نه دی ویلی،

ساحل ډیر وارخطا وو په رږدیدلی لاس یی مایک راپورته کړ او ویویل: که یوه مصنوعی سپوږمکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۳ ساعتو کې ۳۰۰۰ کیلو متره واټن وو هغه نو په ۷۲ ساعتونو کې به ۲۱۶۰۰۰ کیلو متره واټن وو هی،

په دی سره استاذ وویل: د سوال جواب موووووو بلکل صحی دی،

په دی سره ټولو محصلینو چکچکی کړی ساحل چې ډیر وارخطا وو لږ یې وارخطایی کمه سول بیا استاذ وویل: دوهم سوال مو په دي ډول دی.....

ساحل د استاذانو ټولو پوښتنو ته جوابونه وویل شهاب او نور ټول محصلین ډیر خوشحاله وه وروسته نتیجې اعلانول شروع سول د اعلان لپاره د پوهنتون ریس ودریدی او ویویل: اوس هم راځو د اول مقام ګټونکی اعلانوو چې د ټولو څخه به یی زیاتي نمری وړی وی ستاسو په اند اول مقام به چا ګټلی وی؟

ټول پوهیدل چې سختو او ډیرو نمرو ولا سوالونه ساحل جواب کړل نو ټولو محصلینو وویل: ساحل! ساحل! ساحل!،

بیا ریس وویل: بلی هو لومړی مقام ساحل ګټلی دی ورته مبارک دی وی،

وروسته د پوهنتون ریس ساحل ته ستاینلیک او نوري جایزې ورکړی او ساحل یی ډیر تشویق کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه اوونـــۍ وروســـته د نابغـــه محصـــلینو امتحـــان شـــروع کیـدی ســاحل هغــه تــه تیـاری نیــوی چــی اوونــۍ پــای تــه پــری ورســـیدل او امتحانـــات شـــروع ســـول ســـاحل هغـــه امتحانـــات ټـــول ورکـــړل پـــایلو تـــه یـــی پنځـــه ورځـــې وخـــت پاتـــه وو ســـاحل ډیـــر پریشـــانه وو شـــهاب ورتـــه وویــل: ســـاحل یـــاره غـــم یـــی مکـــوه الله مهربـــان دی اول مقام به ستا وی،

ســـاحل وویـــل: یـــاره دي تـــه نـــه یـــم وارخطـــا چـــي زه بـــه ناکـــام ســـم دي تـــه وارخطـــا یـــم کـــه ناکـــام ســـوم زه بـــه کلـــی ته بیا په کوم مخ ورځم هغه ماته ډیر امیدونه لری،

شـــهاب وویـــل: ســـاحل الله بـــه یـــی خیـــر کـــی تـــه فکـــر مـــه خرابوه،

څـــو ورځـــې وروســـته پـــایلې اعـــلان ســـوي شـــهاب او ســـاحل دواړه ســـهار د وختـــه پوهنتـــون تـــه راغلـــل ســـاحل وویــل: شـــهابه تـــه ورســـه نتـــایج وګـــوره چـــي څـــه ګـــلان مو کرلی دی،

شهاب وویل: خو ته هم راځه؟

ســـاحل وویـــل: یـــا یـــاره زمـــا زړه دربیـــږی زړه مـــی مطمــئن نــه دی چـــی کامیـــاب ســوی دي یـــم خـــو تـــه ورســـه زه همدلته درته دریږم،

وروســـته شـــهاب ولاړی او نتـــایج یـــی وکتـــل څـــه وخـــت وروســـته بیرتـــه ســـاحل تـــه راغلـــی پـــه تنـــدي بانـــدي یـــی ګـــونځې وی او پریشـــانه معلومیـــدی ســـاحل پـــه حیرانـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـره وویـل: څـه خبـره ده ولـی داسـی پریشـانه یـی ناکـام سوی یم؟

شـهاب اوږده سـاه وایسـتل او د څـه وخـت وروسـته یـی یـو دم پـه مسـکا وویـل: سـاحله تـا لـومړی مقـام ګټلـی دی،

سـاحل ډیـر حیـران سـو او بیـا یـی خپلـه د نتـایجو و طـرف تـه ور وځغسـتل او ویلیـدل چـی لـومړی دده نـوم وو نـو ډیـر خوشـحاله سـو او شـهاب یـي پـه غیـږ کـی ونیـوی او بیـا یـی تـر سـترګو اوښـکې راغلـی شـهاب چـی دده اوښـکو تـه وکتـل نـو حیـران سـو او ویویـل: ساحله دا د خوشحالی په ورځ ته ژاړی؟

سـاحل وویـل: یـاره دا ورځ مـا پـه خـوب کـی هـم نـه وه لیدلی،

شـهاب وویـل: سـاحله تـه بایـد د هغـه چـي څخـه ډیـره ډیـره مننـه وکـی چـی تـه یـی پوهنتـون ویلـو تـه تشـویق کړی،

وروسـته د پوهنتـون اسـتاذان او ریـس هـم راغلـل او سـاحل یـی پـه غیـږ کـی ونیـوی او مبـارکی یـی ورکـړه او بیـا ریـس وویـل: سـاحله ډیـر ډیـر دي درتـه مبـارک وی تـا زمـوږ د پوهنتـون نـوم را وځلـوی تاسـو د پروګـرام لپـاره تیـار سـی مـوږ ستاسـو لپـاره راتلـونکي اوونـۍ کـی یـو شـانداره فراغـت غونـډه جـوړه وو تاسـو خپل دوستان هم در سره راولي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وويل: سمده ريس صاحب،

وروسته شهاب وويل: ساحله ته ولى مراسمو ته هغه ستا د كلى دوسته هم نه راغواړى؟

ساحل وويل: نه ياره هغه نه راسره راځى،

شهاب وويل: نو ته دي د دوستانو څخه څوک راولى فراغت غونډى ته؟

ساحل وويل: ستا بابا او د وركشاف نور كاركونكي؟

شهاب وويل: نو بابا خو زما له طرف راځى زه به يى راولم،

ساحل وويل: نه نه بابا زما له طرفه دى،

شهاب وويل: اسمده ياره چي څنګه ستا خوښه وى خو ساحل يو خبره وكم؟

ساحل وويل: هو،

شهاب وويل: ته ولى خپل مور او پلار او ورونه نه راولى؟

ساحل وويل: كوم مور او پلار او كوم ورونه هغه مور او پلار چى زه يى د كور څخه په ټيلو وايستلم هغه ورونه چى زه يى تل ترټلم او وهلم به يى هغوي نه زما خپل دى او نه به هم وى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه اوونـــۍ وروســـته د فراغـــت غونـــډه جـــوړه ســـوه ســـاحل او شـــهاب دواړه فارغـــه ســـول او ســـاحل تـــه ډيـــري جـــايزې ورکـــول ســـوې ســـاحل تـــر فراغـــت غونـــډۍ وروســـته د ملګـــرو او شـــهاب څخـــه خـــدای پـــه آمـــانۍ واخيســـتی او مـــخ د کلـــی پـــر طـــرف روان ســـو تـــر څـــه مـــزل وروســـته نـــارنج کـــلاء تـــه ورســـيدی ډيـــر ســـتړی ســـوی وو نـــو يـــی پـــر چـــوکۍ څنـــګ واچـــوی پښـــې يـــی وغوځـــولي او ســـترګې يـــی پټـــې کـــړی څـــه وخـــت وروســـته زينـــت پټـــه راغلـــل او د ســـاحل پـــه ســـترګو بانـــدي يـــی لاســـونه ونيـــول، ســـاحل موســـکی ســـو د زينـــت لاســـونه يـــی دواړه ونيـــول د ســـترګو څخـــه يـــی ليـــری کـــړل او دواړه يـــی ښـــګل(مچ) کـــړل زينـــت د ســـاحل پـــه فارغـــه کيـــدو ډيـــره خوشـــحاله ســـوه ســـاحل خپـــل ټـــولې جـــايزې او مډالونـــه زينـــت تـــه ورکـــړل او ويويـــل: زينـــت! ددي ټولـــو جـــايزو اصـــلی حقـــداره تـــه يـــی کـــه تـــا زه پوهنتـــون او درس ويلـــو تـــه نـــه وای اســـتولی نـــو نـــن به ما دا جايزې او مډالونه نه وای تر لاسه کړی،

زينـــت وويـــل: ســـاحل تـــه هـــر وار د خپـــل لياقـــت لامـــل مـــا ولـــی بـــولی دا خـــو ســـتا خپـــل لياقـــت وو چـــی تـــه يـــی دي ځای ته ورسولی،

ســـاحل وويـــل: خـــو ددي لياقـــت د راويښـــلو لامـــل همـــدا تـــه وی زينـــت اوس ژر کـــوه زمـــا تحفـــه راکـــه زه خپـــل تحفـــه غـــواړم زه ددي تحفـــی د تـــر لاســـه کولـــو لپـــاره دومره ژر راغلم چی ياد يی هم نه کيږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: ښه؟! او که یی زه نه درکم نو؟

په دي سره د ساحل تندی ګونځی سو او ولاړی پر چوکی کښینستی زینت موسکی سوه او ورغله د چوکي د شا لخوا یی پر ساحل لاسونه راوګرځول او ویویل: مینه در سره لرم،

ساحل موسکی سو او د زینت لاسونه یی ټینګ ونیول او ښکُل یی کړل،

ساحل و زینت ته وویل: زینت ته کله به می ستا د مور او پلار سره معرفی کې؟

زینت وویل: ته د هغو سره نه سی لیدلای هغوی زیات مصروفه وی ما ته هم وخت نه لری هغه زیات وخت د هیواد څخه بهر وی،

ساحل وویل: زینت! ستاسو کور چیریدی ماته یی نه را ښکاره کوی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل! زما کور خو همدا کلاء ده،

ساحل موسکی سو او ویویل: مسخری کوی که دا ستا کور وی نو بیا ته هره ورځ چیری ځی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: خیر ته دا پریږده که ته غواړی چی زما د مور او پلار سره ووینی نو زما یو کار به کوی،

ساحل وویل: څنګه کار؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: اســـانه دی وارخطـــاء کیږه مه ووایه کوی یی؟

ساحل وویل: ته خو ووایه چی څنګه کار دی؟؟

زینـــت وویـــل: ســـاحل! تـــا پوهنتـــون ووایـــه او غـــوره مقـــام دی خپـــل کـــړ اوس کـــه تـــه د خپـــل لیاقـــت او د پوهنتـــون ویلـــو څخـــه ګټـــه وانخلـــی نـــو پوهنتـــون او غـــوره مقـــام ګټـــل ســـتا لپـــاره بـــی فایـــدی ســـول تـــه د اقتصـــاد پـــوهنځی څخـــه فارغـــه ســـوی یـــی زه غـــواړم چـــي تـــه یـــو کاروبـــار شـــروع کـــې او خپـــل ځـــان تـــر یـــوه ځایـــه پـــوری ورســـوی نـــو زه بـــه پـــه ویـــاړ ســـره تـــا و خپـــل مـــور او پـــلار تـــه ور معرفـــی کـــم زه خـــو پـــه هـــر حـــال پـــه تـــا ویـــاړم خـــو بابـــا مـــی هتمـــاً دا پوښـــتنه کـــوی چـــی ســـاحل څـــه کـــار کـــوی نـــو زه بـــه پـــه ویـــاړ ورتـــه ووایـــم چـــی تـــه د اقتصـــاد پوهنځی‌څخه فارغه سوی یی او اوس تجارت کوی،

ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: زه او تجـــارت؟ زینـــت تـــه خـــو پـــوهیږی چـــی زمـــا پـــه جیـــب کـــی د مـــوټر د کرایـــی پیســـی لا نســـته نـــو زه تجـــارت پـــه څـــه شـــی شروع کم،

زینـــت وویـــل: ددي حـــل لاره هـــم مـــا درتـــه لټـــولی ده زمـــا د اکـــا زوی پـــه بانـــک کـــی مـــدیر دی هغـــه بـــه تاتـــه د څـــه وخـــت لپـــاره پیســـی پـــه قـــرض درکـــې تـــه خپـــل کاروبـــار پـــه شـــروع کـــه چـــی پیـــدا دی کـــړی بیابـــه یـــی بیرتـــه ورکـــې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: خو......

زینت په خبره کې ور ګډه سوه او ویویل: خو مو یې پریږده ته به ژر تر ژره ځې او کاروبار به پیلوې،

ساحل وویل: دومره ژر بیا ولاړ سم خو یوه ورځ یې کیږې چې راغلی یم،

زینت وویل: ته ولاړ سه زه هم یو میاشت وروسته پسې درځم،

ساحل وویل: سمده خو دوې ورځې وروسته ځم اوس نه،

ساحل دوې ورځې د زینت سره تیرې کړې وروسته یې د زینت څخه خدای په امانی واخیستی او روان سو خو زینت د شا لخوا پرې ږغ وکې: ساحل بیا چې کله بانک ته ورتللی بیا د شپې لخوا ورسه ځکه چې هغه د ورځې نه وی،

ساحل حیران سو او ویویل: دا بیا څنګه بانک دی چې د ورځې نه وی د شپې وی؟

زینت موسکۍ سوه او ویویل: دا بیا زموږ بانک دی، وروسته ساحل د ښار پر طرف روان سو څه وخت وروسته ښار ته ورسیدی او د زینت د ورکړې ادرس مطابق د شپې د بانک په لټه روان سو د ادرس پوښتنه یې کول کول چې اخیر د بازار څخه بهر طرف ته ووتی شاوخوا یې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــیڅ هــم نــه معلومیــده د ډیــرو خلکــو ځخــه یــی پوښــتنه وکــړه خــو هیڅــا تــه نومــوړی بانــک نــه وو ور معلــوم ســاحل ډیــر ســتړی ســو او پــر ســړک ودریــدی لــږ وروســته یــو دم یــو څــا د ســاحل د شــا لــه طرفــه وویــل: سلام!

پــه دی ســره ســاحل ډیــر وبیریــدی کلــه چــی یــی ورتــه وکتل نو یو ځوان یی شاته ولاړ وو،

ساحل وویل: وعلیکم السلام،

ځوان وویل: تاسو ساحل یاست اوه؟

ســاحل حیــران ســو او پــه حیرانــی یــی وویــل: هــو خــو تاسو ما ځنګه پیژنی؟

ځوان وویل: زه حسام یم د زینت د اکا زوی،

ســاحل وویــل: اوه ښــه تاســو یاســت ځنګــه یاســت جــوړ یاست پخیر یاست؟

حســام وویــل: هــو ښــه یــم ستاســو پــه اړه زینــت خــور راتــه ویلــی وه زه تاســو تــه پــه بانــک کــی انتظــار وم خــو تاســو وځنډیداســت بیــا مــی فکــر وکــړ چــی لار بــه درځخــه ورکــه ســوی وی نــو ځکــه خپلــه درپســی راووتم،

ساحل وویل: دا ستاسو بانک جالبه نه دی؟

حسام وویل: ولی؟

ساحل وویل....... :

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــږ هــاخوا یــو کــوچنی دوکـــان وو د دوکانـــدار پــه ســـاحل کـــی فکــر ســو او ســاحل تــه یـــی ډیــر حیــران حیــران کتــل د ســاحل هــم ورتــه فکــر ســو چـــی دوکانـــدار ولـــی ده تـــه حیـــران حیـــران ګـــوری دوکــــان تــــه نیـــږدی بانــــک وو ســـاحل او حســـام دواړه وررننوتــــل دوکانـــــدار ســـــاحل تـــــه کتــل خــو یــو دم بــی ســده ســو او پــه دوکــان کــی راچپــه سو،

کلــه چـــی ســاحل او حســـام دواړه بانـــک تـــه ننوتــل نـــو د بانـــک کـــارکونکو ټولـــو کـــار پریښـــوی او ســـاحل تـــه یـــی پـــه خلاصـــه خولـــه حیـــران حیـــران کتـــل ســـاحل هـــم حیــران ســو چـــی دوی ولـــی زمـــا پـــه لیـــدو دومـــره حیـــران ســـول بیـــا حســـام د ســـاحل پـــه پټـــه کـــارکونکو تـــه اشـــاره وکـــړه چـــی کـــار مـــو کـــوی هغـــوی بیرتـــه خپـــل کـــار شـــروع کـــړ حســـام ســـاحل خپـــل دفتـــر تـــه بـــوتلی هلتـــه یـــی بانـــډار شـــروع کـــړ او د څـــه وخـــت وروســـته یـــی ســـاحل تـــه څـــو بســـتي پیســـې ورکـــړی پیســـې ډیـــری زیـــاتی وی ســـاحل حیـــران ســـو او ویویـــل: یـــاره ټـــول ښـــار نـــه رانیســـم چـــی دومـــره زیـــاتي پیســـې راکـــوی صـــرف یـــو کـــوچنی فابریکـــه جـــوړوم چـــی یـــو لـــږ انـــدازه پیســـو تـــه ضـــرورت لرم،

حســـام موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل**!** دا پیســـې ټـــولې در ســـره واخلـــه چـــی هـــر څـــومره دی پکـــار ســـوی هغه مصرف که چی پاته سوې هغه به بیرته راکې،

ساحل وویل: خو حسام دا بیخې زیاتی دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسام وویل: نه دي زیاتي ته دا در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو نو بیا ماته ووایه،،،

ساحل وویل: سمده خو حسام زه د ضمانت لپاره داسی څه نه لرم چی تاسو ته یی په ضمانت کی درکم،

حسام موسکی سو او ویویل: ساحل دا تاسو څنګه خبری کوی زه به ستاسو څخه ضمانت غواړم!؟

ساحل وویل: حسام زما او ستا خپلوی او انډیوالی بیله ده مګر کاروبار بیل په کاروبارو کی ملګری نه چلیږی،

حسام وویل: ساحل! خپل او ملګری هم راته وایی او بیا د ضمانت راته وایی او پردی کوی می؟

ساحل وویل: خو حسام...

حسام یی خبره قطعه کړه او ویویل: ساحل زه ستا یوه خبره بله نه اورم ته دا پیسې در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو ماته ووایه،

ساحل وویل: مننه حسام،

ساحل ولاړ سو او د حسام څخه یی خدای په امانی اخیستی خو حسام وویل: ساحل درځه زه به دی تر کوره ورسوم،

ساحل وویل: نه نه مننه حسام زه خپله ځم تاسو تکلیف مکوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسـام وویـل: سـمده خـو درځـه تـر دروازی بـه در سـره ولاړ سم،

کلـه چـی سـاحل او حسـام د دفتـر څخـه ووتـل نـو د دفتـر کــارکونکو ټولــو ســاحل تــه د ســترګو تــر بغلــو کتــل ســاحل هــم ډیــر حیــران وو او فکــر یــی پــه دوی کــی وو کلـه چـی د بانـک دبانـدي ووتـل نـو سـاحل د حسـام څخـه خــدای پــه امــانی واخیســتی او مــخ د ښــار پــر طــرف رهــی ســو کلــه چــی د هغــه مخکینــی دوکانــدار و دوکــان تـه چـی سـاحل تـه یـی حیـران حیـران کتـل ورسـیدی نـو سـاحل ولیـدل چـی هغـه دوکانـدار لا بـی سـده وو سـاحل ژر اوبــه واخیســتی او د هغــه پــر مــخ یــی ور وپاشــلی څــه وخــت وروســته هغــه پــه ســد کــی راغلــی خــو کلــه چــی یــی ســاحل تــه وکتــل نــو یــو دم یــی وځغســتل او نــارې یــی کــړی چــی هلــه خلکــو پیــری دی پیــری دی.... سـاحل ډیـر حیـران سـو فکـر یـی وکـې چـي شـاید دا ســړی لیــونی وو، وروســته ســاحل پــر خپلــه لار روان سـو کلـه چـی سـهار سـو نـو یـی د شـهاب سـره ولیـدل او ورتـه یـی وویـل: شـهاب! زه غـواړم چـي یـو فابریکـه جـوړه کـم سـتا پـه انـد کـم کـار بـه ډیـره ګټـه وکې؟؟

شهاب وویل: ساحل ته مسخری کوی؟

ساحل وویل: زه جدی یم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: ساحل نو ته به پیسی د کومه کوی نه خو ستا سره دومره پیسی سته چې فابریکه په جوړه کې او نه هم زما سره سته،

ساحل وویل: شهاب! ته د پیسو فکر مکوه زما سره ډیری پیسې سته چی یوه نه دوې فابریکې په جوړولای سم،

شهاب وویل: ساحل تا خو به کم بانک نه وی چور کړی؟

ساحل موسکی سو بیا یی وویل: همداسی فکر وکه،

شهاب وویل: نه ته رښتیا ووایه چی د کومه دي کړی پیسې؟

ساحل وویل: د یو ملګری ځخه می په قرض واخیستی خو ته دا پریږده ته راته مشوره راکه چی څنګه فابریکه جوړه وو؟

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره خو تا اقتصاد پوهنځۍ ویلی ده زه خو د عامه اداري د څانګی ځخه فارغه سوی یم،

ساحل وویل: باید داسی یو فابریکه جوړه کړو چی د نورو فابریکو په اندازه یی فابریکې لږ وی او تولیداتو ته یی په بازار کی ډیره اړتیا وی ستا په فکر داسی فابریکه به د څه شی وی چي تولیدواتو ته یی د بازار زیاته تقاضاء وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره،

ساحل وویل: د بِسکوټو کمپنۍ څنګه ده داسی کمپنۍ تر اوسه زموږ او ستاسو په ښار کی سته هم نه؟

شهاب وویل: دا خو ډیر ښه نظر دی خو یاره ته به ددې کمپنۍ لپاره ماشینونه د کومه کوی؟

ساحل وویل: انلاین رانیول کیږی زموږ تر ښاره یی را رسوی او همدلته یی خپل انجینران را نصبوی هم،

ساحل د بِسکوټو انلاین ماشینان رانیول او نصب یی کړل کله چی نصب سول نو د پرانیستلو لپاره ساحل خپل ټول ملګري دعوت کړی وه او د پرانیستلو پټۍ یی په ګډه سره پریکړل او ماشینان یی چلانده کړل د څو ورځو وروسته یی د لومړی ځل لپاره څو کارټنه بِسکوټ جوړ کړل او په موټر کی یی بار کړل ساحل و بازار مندونکی ته وویل: کله چي دی بِسکوټ بازار ته ویوړل نو په خپل وربانـدی مصرف سوی نرخ یی ورکه تر څو ډیر پیرودونکي پیدا کړو،

د څو ورځو وروسته د ساحل بِسکوټو ډیر پیرودونکي پیدا کړل او وار په وار یی پیرودنکي زیاتیدل مخکي به یو نفر بازار مندونکی وو خو د درو اوونیو وروسته بازار مندونکي ډیر زیات سول چي هغوی هم په پیرودونکو نه رسیدل وروسته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرودونکـــي کمپنـــۍ تـــه ورتلـــل او بِســـکوټ بـــه یـــی رانیـــول ســـاحل اداريِ کارونـــه تـــول شـــهاب تـــه وســـپارل شـــهاب هـــم پـــه ښـــه توګـــه خپـــل وظیفـــه ســـرته رســـول، ســـاحل څـــه وخـــت وروســـته د ګرځیـــدلو لپـــاره مـــوټر رانیـــوی او دی او شـــهاب بـــه پکښـــی ګرځیـــدل د ســـاحل کمپنـــۍ ډیـــره مشـــهوره ســـوه او زیـــات کـــاریګر یـــی پـــه کـــار وګمـــارل رســـنیو بـــه کلـــه کلـــه د ســـاحل ســـره مرکـــې کـــولی او د هغـــه د ژر پرمختـــګ پـــه اړه بـــه یـــی پوښـــتنې ځنـــی کـــولی، د ســـاحل پـــلار او ورونـــه تـــول بیکـــاره ســـوی وه دوی د ســـهار ناشـــته کـــول د ســـاحل یـــوه ورور ورځپانـــه ویـــل او بیـــا یـــی یـــو دم وویـــل: بابـــا! بابـــا! هلـــي دلتـــه راســـی، دوی چـــی کلـــه ورغلـــل نـــو هغـــه وویـــل: بابـــا تاسو ورته وګوري څومره غټه کمپنۍ ده،

پـــلار یـــی وویـــل: بـــی عقلـــه زه کمپنـــۍ څـــه کـــوم چـــي دومـــره تیـــزه نـــاره دي راوکـــړه مـــا چـــي ویـــل څـــه پـــیښ سوه،

زوی یـــی وویـــل: بابـــا تـــه وګـــوره چـــي ددي کمپنـــۍ مشـــر څوک دی،

پـــلار یـــی عینکـــۍ پـــر ســـترګو کښیښـــولی او ورځپانـــه یـــی ځانتـــه ونیـــول کلـــه چـــی یـــی پـــر خـــط ســـترګې ولګیـــدی نـــو ویلیـــدل چـــي راغلـــی وه: ددې کمپنـــۍ مشـــر ښـــاغلی ســـاحل دی چـــي پـــه لـــږ وخـــت کـــی یـــی زیـــات پرمختـــګ وکړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډیر حیران سو بیا یې ژر دوهمه پاڼه راواړول نو هلته یې د ساحل عکس هم ولیدی ډیر حیران سو او بیا یې تر سترګو اوښکې وبهیدی او یو دم یې د ساحل مور ته ور ناره کړه: ښځې؟ ښځې؟،

د ساحل مور وویل: ها څه وایې؟

د ساحل پلار ورځپاڼه وروړل او هغې ته یې د ساحل عکس ور ښکاره کړ، د ساحل مور ډیره حیرانه سول تر سترګو یې اوښکې وبهیدی او بیا یې وویل: دا خو ساحل دی،

د ساحل پلار وویل: هو خو ته ورته وګوره دا لویه کمپنۍ زموږ د زوی ده ورځپاڼې ولا یې زیات صفتونه کړیدی،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو زیاتې اوښکې بهیدی،

ساحل د زینت د راوستلو لپاره کلي ته روان سو او زینت یې د کلي څخه ښار ته په خپل موټر کې راوستل او بیا یې خپل دفتر ور ښکاره کړ زینت ډیره خوشحاله وه ساحل زینت پر چوکۍ کښینول او خپله لاندي ورته کښینستی د زینت لاس یې په لاس کې ونیوی او بیا یې ورته وویل: زینت دا ټول ستا لکبله که چیری تا زما سره مرسته نه وای کړی نو نن به زه دي ځای ته نه وای را رسیدلی، ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت تـــه خپـل د زړه حـــال وایـــه چـــي پـــه دي وخـــت کـــی دفتــر تـــه چوکیـــدار راننـــوتي کلـــه چـــي چوکیـــدار دفتـــر تـــه ننـــوتی نـــو ډیـــر حیـــران ســـو او د حیرانتیـــا څخـــه یـــی ناړی تیری کړی،

ســـاحل پـــه غوســـه ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: بـــل وار زمـــا دفتر ته بی اجازی مه راځه،

چوکیـــدار وویـــل: وبخښـــه صـــاحبه دبانـــدي یـــو د ډیـــر عمـــر ســـړی راغلـــی دی وایـــی چـــی زه د ســـاحل پـــلار یـــم او څو ځوانان هم ور سره دی،

ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او ژر یـــی د دفتـــر د کلکـــین څخـــه دبانـــدي وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــی دده پـــلار او ورونـــه وه ســـاحل ډیـــر حیـــران او خوابـــدی ســـو او بیـــا یـــی د ځان سره وویل: اوس یی فیاد سوم،

ســـاحل چوکیـــدار تـــه وویـــل: ورســـه ورتـــه ووایـــه چـــي زه په دفتر کی نه یم او بیا دلته مه راځی،

چوکیدار وویل: سمده صاحبه،

کلـــه چـــی چوکیـــدار ولاړی نـــو زینـــت هـــم ولاړه ســـوه او د دفتـــر پـــه کلکـــین کـــی یـــی د ســـاحل ورونـــو او پـــلار تـــه وکتـــل هغـــوی ډیـــر ســـتړی او ناچـــاره معلومیـــدل زینـــت هغـوی تـــه کتـل او بیـا یـی سـاحل تـه وویـل: تـا ولـی هغـه نه را پریښول؟

ســـاحل وویـــل: زینـــت! زمـــا اوس هـــم تیـــر وختونـــه فیـــاد دی چـــي زمـــا ورونـــو زمـــا ســـره څـــومره ظلمونـــه وکـــړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مـــی هـــم فیـــاد دی چـــي پـــلار مـــی د کـــوره پـــوری وهلـــم او دروازه یـــی راتـــه وتـــړل ورونـــو خـــو مـــی داســـی چلند را سره کوی لکه د یو پردی سره،

زینت وویل: ساحل! هغه ستا ورونه نه دی،

پـــه دی ســـره ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او زینـــت تـــه یـــی وویل: تا څه وویل؟

زینت وویل: هغه ستا ورونه نه دی،

ســـاحل حیـــران حیـــران زینـــت تـــه کتـــل او بیـــا یـــی وویـــل: زینت ته په هوښ کی یی؟

زینـــت وویـــل: هـــو ســـاحل هغـــه ســـتا ورونـــه نـــه دی هغـــه ســـتا د اکـــا زامـــن دی ســـتا اکـــا او د هغـــه ښـــځه پـــه یـــو ترافیکـــی پیښـــه کـــی مـــړه ســـول ســـتا د اکـــا زامنـــو بـــل څـــوک نـــه درلـــودل چـــی ددوی روزنـــه یـــی کـــړی وای بیلـــه ســـتا د مـــور او پـــلار ماســـیوا کچیـــری ســـتا مـــور او پـــلار هغـــه یـــوازی پـــری ایښـــی وای نـــو هغـــه بـــه مـــړه ســـوی وای یـــا بـــه هـــم کوڅـــه ډبـــي ځنـــی جـــوړ ســـوی وای،

ســـاحل پـــه حیرانـــی وویـــل: زینـــت تـــه پـــه دي څنګـــه خبـــره یی؟

زینـــت وویـــل: ســـاحل ســـتا مـــور او پـــلار ســـتا ســـره ډیـــره مینه لری،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ته درواغ وایی که هغوی زما سره مینه کولای نو زه به یی داسی په پوري وهلو د کوره نه ایستلای،

زینت وویل: ساحل! ستا مور او پلار د کوچنیوالی څخه دا کوښښ کوې چی تا ښه تربیه یی کړی چی ته باید خپله خپل ځان راپورته کړی او خپل پر پښو ودریږی هغوی ته ځکه د کوره پسی واخیستی چی ته د ستونزو سره عادت سی او ستونزې دی چی چاته لوړ مقام ورکوی هغوی ته په دي نیت د کوره و ایستلی ځنی وخت د مور او پلار زیاته مینه اولاد خرابوی سُست او کهاله یی اموخته کوی هغوی نه غوښتل چی ته داسی سی هغوی به ستا په جدایی کی هر شپه ډیر ژړل،

د ساحل د زینت خبری رښتیا ونه ګڼلی نو په ځغاسته د دفتره ووتی تر څو د پلار څخه حقیقت وپوښتی خو چی دباندی ووتی هلته یی پلار او ورونه نه وه ساحل چوکیدار ته وویل: هغه سړی او هغه ځوانان څه سول؟

چوکیدار وویل: صاحب هغه خو ولاړل،

ساحل وویل: کومی خواته؟

چوکیدار وویل: داسی د پارک وخواته وګرځیدل،

ساحل په ځغاسته ورپسی ووتی د ساحل ورونه او پلار د پارک په بغل کی روان وه د ساحل پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی سو نو یی زامنو ته وویل: تاسو درځی زه دلته لږ وخت استراحت کوم،

زامنو یی وویل: سمده بابا،

د ساحل ورونه ولاړل او د ساحل پلار په پارک کی پر یو چوکۍ کښینستی لږ وروسته ساحل هم پارک ته را ورسیدی شاوخوا یی وکتل څوک نه معلومیدل چی لږ مخته ولاړی نو یی پلار ولیدی چی پر چوکۍ ناست دی ساحل په ځغاسته ورغلی او د پلار مخته ودریدی او په ستړی اواز یی ورته وویل: سلیم، محمود، وصال زما څه دی،

پلار یی د ساحل په سترګو کی په حقیقت پوهیدل لیدل نو یی ورته وویل: هغه ستا د اکا زامن دی،

د زینت یوه خبره خو ربښتیا سوه د ساحل تر سترګو اوښکې بهیدی بیا یی وویل: تا زه د کوره ولی پسی واخیستم؟

پلار یی وویل: ځکه چی ما غوښتل چی ته خپله خپل ځان پر پښو ودروی او ته د ستونزو سره ځان بلد کړی تر څو یو وخت یو مقام تر لاسه کې،

د ساحل تر سترګو نورې اوښکې وبهیدی او په ژړا یی وویل: ایا دا فکر مو نه کوی چی بی تاسو به زه څنګه ګزاره وکم بیله تا او موره به زه څنګه ژوند تیروم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پــلار تــر ســترګو یــی هــم اوښــکې راغلــی او ویویــل: زویــه تــه نــه یــی خبــر چــي ســتا د تلــو ســره بــه هــره ورځ پــر مــوږ داســی تیریــدل لکــه پــه زنــدان کــی چــی یــو خــو ځــه مــو کــړی وای کــه مــو داســی نــه وای کــړی نــو تــا بــه هیڅکله روښانه راتلونکی نه وای پیدا کړی،

ســاحل پــلار پــه غیــږ کــی ونیــوی او پــه ژړا یــی ورتــه وویل: بابا ته پر ما نه یی ګران،

پــلار یــی هــم ســاحل پــه غیــږ کــی ټینــګ ونیــوی او پــر تنــــدی او مــــخ یــــی مچوی(ښــــکلوی) وروســــته دواړه د کــور پــر خــوا روان ســول د ســاحل مــړږ د لمانځــه پــر ځــای ناســته وه او دعــا یــی کــول چــی ســاحل ورغلــی او د شــا لــه خــوا یــی مــور پــه غیــږ کــی ونیــول مــور چــی یــی کلــه لاســو تــه وکتــل نــو وییپژنــدی چــی ســاحل دی نــو یــی پــه ژړا د ســاحل لاســونه راپورتــه کــړل او مــچ یــی کــړل د مــور ســره تــر روغبــړ وروســته یــی ورونــه یعنــی د اکــا زامــن یــی راغلــل او ټولــو پــه غیــږ کــی ســره ونیــول تــر څــه بانــدار وروســته ســاحل روان ســو مــور یی ورته وویل: چیری ځی زویه،

ســاحل وویــل: مــور هلتــه پــه دفتــر کــی یــو څــوک راتــه پــه انتظار دی بیرته ژر راځم،

مور یی وویل: سمده زویه ورسه،

ســاحل پــه ځغاســته دفتــر تــه راغلــی زینــت ورتــه انتظــار وه ســاحل چــی کلــه دفتــر تــه ننــوتی نــو یــی زینــت د مننــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــه غیــږ کــی ونیــول او ورتــه یــی وویــل: ډیــره مننــه ډیــره مننــه زینــت ســتا لکبلــه نــن زه د خپلــی کــورنۍ ســره یــو ځــای ســوم تــا زه پــه حقیقــت خبــر کــړم خــو زینــت تــا نــه راتــه وویــل چــی تــه ښنګــه پــوه ســوی چــي زمــا ورونــه زمــا د اکــا زامــن دي او زمــا پــلار پــه مــا کــی د وړتیــا پیــدا کولــو لپــاره زه د کــوره وایســتم تــه پــه دي ښنګــه خبره يي؟

زینــت حیــران د ســاحل ســترګو تــه کتــل او بیــا یــی وویل: ساحل هغه زه... ،

زینــت خبــره پــوره کــړی نــه وه چــي پــه دی وخــت کــی د دفتــر دروازه وټکیــدل ســاحل د دننــه ورتلــو وویــل ګــوری چــی چوکیــدار وو هغــه وویــل: وبخښــي صــاحب پــه انتظــار ځــای کــی یــو انجلــۍ ناســته ده غــواړی ستاسو سره ووینی،

ساحل وویل: انتظار یی که زه اوس مصروف یم،

ســاحل د زینــت د چــوکۍ مختــه ناســت وو چوکیــدار د زینــت چــوکۍ تــه وکتــل او ډیــر حیــران ســو او بیــا پــه حیرانی له دفتره ووتی،

لــږ وروســته کمپنــۍ تــه شــهاب رانــنوتی ویلیــدل چــی د ســاحل د دفتــر ښخــه چوکیــدار را روان وو شــهاب و چوکیــدار تــه ور نــاره کــړه چــی دلتــه راســه کلــه چــی هغــه ورتــه راغلــی نــو شــهاب ورتــه وویــل: د کمــه ځایــه ښخه راغلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیدار وویل: ساحل صاحب ته یو انجلۍ په انتظار ځای کی ناسته ده ما ساحل صاحب ته وویل خو ساحل صاحب ویل چی زه مصروفه یم،

شهاب د انتظار ځای و خواته ورغلی چی وگوری څوک انتظار ده کله چی هلته ورغلی نو ویلیدل چی زهرا په زړو کالو او زهیره څیهره په انتظار ځای کی ناسته وه شهاب ډیر حیران سو او بیا یی زهرا ته سلام ووایه وروسته تر روغبړ شهاب وویل: تاسو دلته؟

زهرا وویل: زه وظیفې ته اړتیا لرم خبره سوم چی تاسو یو خزاندار ته ضرورت لری که تاسو هغه وظیفه ما ته راکړی نو احسان به مو وی راباندي،

شهاب حیران سو او بیا یی وویل: تاسو دا وظیفه د ځان لپاره غواړی؟

زهرا وویل: بلی هو،

شهاب حیران وو چي د دومره لوی چارواکی لور څنگه دلته د وظیفې لپاره راغلې ده بیا یی وویل: سمده راځې زه به د ساحل سره خبری وکم د کمپنۍ مالک ساحل دی,

شهاب او زهرا د ساحل د دفتر خواته روان سول کله چی دفتر ته ورسیدل نو شهاب غوښتل د دفتر دروازه خلاصه کې خو دروازه د دننه خوا څخه بنده وه شهاب کوښښ وکې خو دروازه خلاصه نه سول شهاب ډیر حیران سو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یی زهرا ته وویل: ساحل لکه چی ډیر مصروف دی یا به هم بیده سوی وی د شپی لخوا زیات وخت ناست وی تاسو راځې زما دفتر ته،

زهرا وویل: که تاسو مصروف یاست زه به بیا بل وخت راسم،

شهاب وویل: نه نه راځې مهربانی،

زهرا او شهاب دفتر ته ننوتل شهاب وویل: تاسو څه څیښنی چای که یخی اوبه،

زهرا وویل: نه چای نه کوم،

شهاب زهرا ته یخي اوبه ورکړی زهرا هم تری مننه وکړه وروسته شهاب خپل پر چوکیکښینستی او خپل کمپیوټر یی چلانده کې او د کمپنۍ د ښار کیمرې یی په راوستلی شهاب د ساحل د دفتر عکاسی راوستل څه وخت یی ورته کتل او بیا ډیر حیران سو سترګې یی غټې کړی او په زیر زیر یی د ساحل دفتر ته کتل،

زینت وویل: ښه نو ساحل زه باید اوس ولاړه سم،

ساحل وویل: زه دی رسوم تر کوره پوری ځکه چی ما راوستلی یی،

زینت وویل: نه نه مننه زه یو وار د اکا کورته ورځم پر هغه باندی پوښتنه کوم بیا د هغه ځایه ځم،

ساحل وویل: خو د اکا تر کوره به دی زه ورسوم؟

زینت وویل: نه هغه دلته نیږدی دی زه خپله تلای سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: سمده مخته ته دی ښه پر الله دی سپارم،

زینت د ساحل ښځه خدای په آمانی واخیستی او ولاړه ساحل هم د څه وخت وروسته د دفتر ښځه ووتی کله چی د دفتر ښځه ووتی نو د شهاب سره مخ سو ساحل د شهاب په لیدو ډیر خوشحاله سو او ورته یی وویل: اوه ته څه وخت رالی یاره،

شهاب د خوابدی پځیره ورته وویل: بس یو څه وخت کیږی چی رالم ته څنګه یی؟

ساحل موسکی موسکی کیدی او ویویل: بیخی ښه یم یاره ته څنګه یی؟

شهاب وویل: ښه یم خو ته نن ډیر خوشحاله معلومیږی څه خبره ده؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس داغسی خوشحاله یم،

شهاب وویل: ساحل هغه د خزاندار وظیفه چی موږ اعلان ته سپارلی وه د هغی وظیفی لپاره زهرا راغلی ده وایی هغه وظیفه ما ته راکې،

ساحل حیران سو او ویویل: زهرا راغلی ده؟

شهاب وویل: هو یاره هغه دا څو ساعته کیږی تاته په انتظار ځای کی انتظار وه بیا ما غوښتل چی ستا دفتر ته یی درولم خو ستا د دفتر دروازه تړلی وه بیا ما خپل دفتر ته راوستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حیرانی سره د شهاب د دفتر خواته ورغلی ویلیدل چی زهرا هلته انتظار وه زهرا د ساحل په لیدو ژر ولاړه سوه او ساحل ته یی سلام ووایه ساحل په حیرانی سره زهرا ته کتل او بیا یی د سلام جواب ورکړ او ورته یی وویل: کښینه مهربانی،

کله چی ساحل د شهاب دفتر ته ننوتی نو شهاب ژر د ساحل دفتر ته ولاړی او هلته یی په حیرانی شاوخوا کتل،

زهرا وویل: هغه تاسو په اخبار کی یو وظیفه اعلان کړی وه که تاسو هغه وظیفه ماته راکې نو مهربانی به مو وی،

ساحل په حیرانی وویل: تاسو یی د ځان لپاره غواړی دا وظیفه؟

زهرا وویل: بلی هو،

ساحل وویل: سمده تاسو سر د سبا څخه وظیفی ته راسی،

زهرا په زهیره لهجه وویل: ډیره مننه،

وروسته زهرا ولاړه او شهاب دننه دفتر ته راننوتی او ساحل ته یی وویل: ساحل خبری دی ور سره وکړی؟

ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: نو وظیفه دی ورکړه؟

ساحل وویل: هو ما ورته وویل چی سر د سبا څخه دی وظیفی ته راځه خو یاره په یو خبره می سر نسو خلاص چی د دومره غټ سړی د لور څخه څنګه داسی غریبه انجلۍ جوړه سویده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: زه هم دي ځای ته فکر وړی یم یاره،

ساحل وویل: خامخا یو کیسه پیښه سویده خو خیر موږ یی څه کوو ته راته ووایه چی د هغه قراردادیانو سره دي خبری وکړی؟

شهاب وویل: هو خبری می ور سره وکړی خپل محصولات مو ورته تشریح کړه د هغو زموږ تولیدات ډیر خوښ سول او د پنځو کالو قرار داد یی را سره وکې،

ساحل ډیر خوشحاله سو او ویویل: ډیر ښه نو قرار داد دی ورسره لاسلیک کې؟

شهاب وویل: ساحل د فابریکې مشر ته یی نو ته به یی لاسلیک کوی،

ساحل ډیر خوابدی سو او ویویل: شهاب دا فابریکه زما او ستا په دواړو ده ځکه چی ته زما تر ټولو ښه ملګری یی دلته ته هم د هر څه صلاحیت لری بل وار په داسی خبرو سره زما زړه مه را ماتوه،

شهاب موسکی سو د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: خو یاره دا هر څه خو ستا په زیار تا تر لاسه کړیدی نو ددې د امتیاز څښتن هم ته یی،

ساحل وویل: ددی فابریکې په جوړیدو او پرمختلو کی تا راسره مرسته کړیده زه نورې خبری نه اورم ونیسه قرار داد امضاء که او ژر یی ور وړه چي پر مخ ولاړ سو،

شهاب وویل: خو ساحل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی خبری ور پری کړی او ویویل: خو خو پریږده قرار داد امضاء که هله،

شهاب موسکی سو او بیا یی قرار داد امضاء کړ،

د ساحل فابریکی ډیر پرمختګ وکې ځو چې نورې فابریکې یی هم جوړی کړی پلار او ورونه یی ټول پر وظیفو ودرول یوه ورځ شهاب په خپل دفتر کی ناست وو چی یو دم یی هغه ورځ ذهن ته راغله په کمه ورځ چی زهرا د وظیفی لپاره راغلی وه چې ده د ساحل د دفتر دروازه ور وټکول خو هغه بنده وه بیا یی د هغی ورځې د ساحل د کوټې عکاسی وکتل شهاب ډیر پریشانه سو بیا یی هغه چوکیدار راوغوښتی چی په هغه ورځ د ساحل د دفتر څخه راوتلی وو کله چی هغه راغلی نو شهاب ورته وویل: زه غواړم ستا څخه یو پوښتنه وکم خو ګوره چې ساحل در څخه خبر نه سی که خبر سو نو ته به دي خپله وظیفه د لاسه ورکې،

چوکیدار وویل؛ سمده صاحب نه به خبریږی،

شهاب وویل: هغه ورځ ستا پیاد ده چی زموږ خزانداره زهرا ساحل صاحب ته په انتظار ځای کی انتظار وه هغه د وظیفی لپاره چی راغلی وه؟

چوکیدار وویل: هو هو صاحب پیاد می سوه،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب دفتر ته ته څو واری ورغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیـــدار وویـــل: دوه واری ورغلـــم یـــو واری د ســـاحل صــاحب پـلار او ورونــه راغلــی وه د هغـو پــه اړه ورغلـم او بیا د زهرا اغلۍ په اړه ورغلم،،

شــهاب وویــل: پــه هغــه ورځ د ســاحل صــاحب ســره نــور څوک وه په دفتر کی،

چوکیدار وویل................................ :،

شــهاب ډیــر حیــران ســو ســترګې یــی وپړســیدلی بیــا یــی پــه حیرانــی ســره چوکیــدار تــه وویــل: ښــه ورســه خــو ګــوره چــي په دی اړه چاته ونه وایی،،

چوکیدار وویل: سمده صاحب،

شهاب د ځان سره وویل: زما شک صحی وو،

شــهاب ژر د ســاحل د کــوټۍ عکاســی خپــل موبایــل تــه ولیــږل او پــه مــوټر کــی ســپور ســو او د ســاحل د کــور پــر طــرف رهــی ســو کلــه چي هلتــه ورسیدی نــو ساحل هــم د کــور څخــه د دفتــر پــر خــوا روان وو شــهاب خپــل مــوټر شــاته کــړ او د ســاحل څخــه پــټ ســو کلــه چــی ســاحل ولاړی نــو شــهاب د ساحل کورتــه دننــه سو کلــه چــی هلتــه ورسیدی نــو د ســاحل د مــور او پــلار ســره یــی روغبــړ وکــړ او بیــا کښینســتی شــهاب ډیــر پریشــانه وو بیــا یــی د ســاحل مــور او پــلار تــه وویــل: بابــا په کور کی نور څوک سته؟

د ســاحل پــلار وویــل: څــوک نســته یــوه د کــور مــزدوره ده هغــه په اشپز خانه کی لوښې پریولی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو دباندي راسی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د شهاب سره دباندي ووتل د ساحل پلار وویل: خیر دی زویه څه خبره ده؟

شهاب ډیر وارخطاء وو او بیا یی وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو وعده را سره وکې چي ساحل به زما تر ویلو پوری نه خبروئ؟

د ساحل پلار وویل: سمده زویه نه یی خبرؤ خو څه خبره ده خیریت خو به وی،

شهاب وویل: بابا..............................،

د ساحل د مور او پلار سترګې وپړسیدلی او مخان یی تک سره سوه بیا ساحل د خپل جیب څخه تلیفون را وایستی او عکاسی یی ور ښکاره کړه په دی سره د ساحل مور او پلار نور هم حیران سول بیا شهاب وویل: بابا تاسو په دی خبره ساحل تر هغه وخته مه خبرؤی چی زه درته ونه وایم،

د ساحل د مور تر سترګو اوښکې راغلی او د ساحل پلار ته یی وویل: دا ټول ستا لکبله رامنځته سول کچیری تا په هغه ورځ ساحل د کوره نه وای ایستلی نو نن به زموږ زوی دومره په لوی مصیبت کی نه وای اخته سوی،،،

د ساحل د پلار تر سترګو هم اوښکې راغلی او بیا یی شهاب ته وویل: زویه ددي حل لاره څه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه خپل کوښښ کوم چې ساحل وژغورم خو ډیر پام به کوو ځکه چې په دی کی د مرګ ویره هتمن سته د مرګ امکان هلته زیاتیدای سی چې په دی خبره ساحل خبر سی،

د ساحل پلار د شهاب په پښو کی ور ولویدی او په ژړا یی ورته وویل: زویه هیله کوم زما زوی وژغوره هغه زموږ یوازینی زوی دی موږ بیله هغه بل اولاد نه لرو،

شهاب په دی خبره ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانی وویل: څنګه یوازینی زوی؟

د ساحل پلار وویل: هغه زموږ زوی دی موږ داغه یو زوی لرو،

شهاب وویل: او د ساحل دا نور ورونه دا ستاسو زامن نه دی؟

د ساحل پلار وویل: نه دا زما د ورور زامن دی هغه او میرمن یی په ټکر کی مړه سول دوی موږ ته را پاته سول موږ لویان کړل د زامنو پڅیر خو زموږ اصلی زوی ساحل دی،

شهاب وویل: په دی خبره ساحل خبر دی؟

د ساحل پلار وویل: هو په کومه ورځ چې زه او د اکا زامن یی دفتر ته روغلی وو په هغه ورځ یو چا ورته ویلی وه بیا یی زما څخه پوښتنه وکړه ما هم ټول رښتیا ورته وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب حیران سو او ویویل: په کمه ورځ؟

د ساحل پلار وویل: په هغه ورځ چې زه د لومړی ځل لپاره د ساحل فابریکې ته د هغه د لیدو لپاره ورغلی وم،

ساحل حیران سو او ویویل: اوه زما شک خو نور هم لیری سو پوه سوم،

وروسته شهاب د ساحل د مور او پلار څخه خدای په امانې واخیستی او د دفتر پر خوا روان سو کله چې دفتر ته ورسیدی نو د ساحل سره یې ولیدل او د فابریکې پر موضوعاتو یې خبری سره وکړي شهاب وویل: ساحل! زه د یو څو ورځو لپاره په رخصتۍ ځم،

ساحل وویل: ولی خیریت دی ښه خو به یی کوم مشکل خو به نه وی؟

شهاب وویل: هو خیریت دی مور می د نیکه کور ته بیایم نو یو څو ورځې وخت نیسی ځکه د هغو کور ډیر لیری دی،

ساحل وویل: سمده خو په یوه شرط اجازه درکوم،

شهاب وویل: څنګه شرط؟

ساحل د دفتر د پیسو الماری خلاصه کړه او د هغه څخه یی دوې بستې پیسې را وایستلی او شهاب ته یی پر میز کښیښولی،

شهاب وویل: دا څه په وکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: انا و نیکه ته دی یو ډالۍ ویسه او مور جانۍ ته میله هم ورکه،

شهاب وویل: مننه ساحل خو زما سره پیسې سته دا بیرته واخله،

ساحل وویل: شهاب ته نه یی خبر چی زه یو چاته ورکړی څه بیرته نه اخلم؟

شهاب وویل: خو ساحل دا بیخې زیاتی پیسې دی او موږ په کمپنۍ کی د قرارداد د پوره کولو لپاره زیاتو پیسو ته اړتیا لرو دا بی ځایه مه مصرفوه،

ساحل وویل: ته کمپنۍ پریږده ته ورسه رخصتۍ دی په ښه ډول تیره که زما سره زیاتی نوری پیسې هم سته په هغه به قرار داد پوره کړو،

شهاب وویل: خو ساحل..

ساحل یی خبري قطعه کړی او ویویل: ورسه یاره او پر مور جانۍ انا او نیکه می ډیر ډیر سلامونه وایه،

شهاب ساحل په غیږ کی ونیوی او بیا د کمپنۍ څخه ووتی د نیکه کور ته د مور بیول د شهاب بهانه وه شهاب چي کله د کمپنۍ څخه ووتی نو مخ د نارنج کلاء د کلی پر طرف روان سو د زیات وخت وروسته کلی ته ورسیدی ماښام وو شهاب د کلی و یو ساده هوټل ته ورغلی او ډوډی یی را وغوښتل کله چي شهاب ډوډی وخوړل نو هوټل کی څوک نه وه بیله دوو شاګردانو او دوو د هوټل د مالکانو پرته کله چی شپه تیاره سوه نو د هوټل دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالکـان د شـهاب خواتـه راغلـل د هوټـل شـاګردان هغـه دوه کسـان وه چـي سـاحل بـه يـی پـه کـلاء کـی وليـدی نـو ورتـه خنـدل بـه يـی وروسـته د هوټـل د مالکـانو څخـه يـوه يـی وويـل: ځوانه د ښار رامعلوميږی؟

شهاب وويل: هو د ښار څخه راغلم،

د هوټل مالک وويل: ايا دلته مو د خپلوانو کور دی؟

شـهاب وويـل: نـه دلتـه پـه يـو حقيقـت پسـی راغلـی يـم غـواړم ځانته يی معلوم کم،

د هوټل مالک وويل: د څه شي حقيقت ځوانه؟

شهاب وويل: د نارنج کلاء حقيقت؟

د هوټـل مالکـان دواړه حيـران سـول او بيـا يـی وويـل: چـپ سـه ځوانـه تـه خـو بـه پـه بـلاء واوړی ناحقـه بـه دی مـوږ لا پـه بـلاء اختـه کـړی يـو در سـره تـه نـه يـی خبـر چـی هلتـه پيريـان دی هغـوی هيڅـوک نـه پريـږدی کـلاء تـه چـی څـوک ورسـی د ژونـد څکـه بيـا نسـی ځنـی کـولای خـو يـو څـه وخـت مخکـی يـو ښـاری ځـوان راغلـی وو هغـه ډيـر وخـت هلتـه تيـر کـي هغـه خـو يـی مړ نـه کـې خـو هـر څـوک چـی بـه هلتـه تيريـدل نو ويل به يی چی دا ځوان ليونی دی،

شـهاب حيـران سـو سـترګې يـی وپړسـيدلی بيـا يـی پـه حيرانـی هغـو تـه د سـاحل نښـانې وويلـی هغـو وويـل: هـو هـو همـدا ځوان وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټـل شـاګردان د سـاحل د نښـو پـه ليـدو ډيـر حيـران سـول او بيــا يـــی پـــه ږږديـــدلی اواز وويـــل: د خـــدای و روی تـــه وګوری د هغه ځوان نوم مه يادوی،

شهاب په حيرانی پوښتنه څنی وکړه چی ولی؟

هغـو ټولـه کيسـه ورتـه وکـړه چـی مـوږ داسـی خنـدل پـر هغـه ځوان بيا د شپي..... ،

شـهاب د هغـو پـه خبـرو ډيـر حيـران سـو شـک يـی نـور هـم پـه يقـين بـدل سـو تـر ډيـر بانـډار وروسـته ټـول بيـده سـول څـو سـاعته وروسـته سـهار سـو د سـهار تـر چـايو وروسـته شـهاب د هوټــل پيســې ورکـــړی او روانيـــدی چـــی هـــوټلی ووبـــل: ځوانه کلاء ته مه ځه ناحقه ولی ځان په غم اخته کوی؟

شـهاب وويـل: زمـا تـر ژونـد مـا تـه د يـو بـل چـا ژونـد مهـم دی او اوس زه داسـی فکـر کـوم چـي د هغـه ژونـد پـه خطـر کـی دی او زه نه غواړم چي هغه د لاسه ورکم،

وروسـته شـهاب د کـلاء پـر خـوا روان سـو مـوټر يـی د کـلاء ومختــه ودروی او کــرار يــی د کــلاء دروازه خلاصـــه کــړه او د دننه کلاء په خوا ور روان سو،

د سـاحل د قـرار داد ورقـې پکـار سـوی ټـول دفتـر يـی پسـی وکتـی خـو پيـدا يـی نـه کـړی بيـا يـی تليفـون راوکښـی او شـهاب تـه يـی تليفـون وکـړ خـو د شـهاب د تليفـون اواز بنـد وو نـه يـی اوريـدی سـاحل بيـا تليفـون ورتـه وکـې خـو شـهاب نـه اوريـدی او پـه جيـب کـی يـی صـرف لګيـدی خـو ږغ يـی نـه کـوی شـــهاب دننـــه کـــلاء تـــه ننـــوتی شـــاوخوا د جولاګيـــانو تارونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښتی وه شهاب هغه سره لیری کړل هلته ساحل هر وار شهاب ته تلیفونونه کوی خو شهاب یی نه وینی او نه یی هم اوری، په کلاء کی شاوخوا کوترې والوتلي شهاب شاوخوا کتل بیریدی هم په کلاء کی داسی نه معلومیدل چی د ډیره وخته دی څوک راغلی وی ورته وروسته شهاب د کلاء لوړ منزل ته پورته سو او هلته ګرځیدی چی وروسته هغه کوټې ته ننوتی چي ساحل پکښی اوسیدی کله چی هلته ننوتی شاوخوا یی وکتل وروسته یی د خوب کټ ته پام سو چی کتابچه پر پرته وه پر هر څه دوړی او ګرځ پروت وو خو کتابچه همداسی تازه پرته وه لکه یو چا چی تازه ایښی وی شهاب هغه کتابچه راواخیستل او خلاصه یی کړه ګوری چی د ساحل د شعرو کتابچه وه شهاب موسکی سو د شهاب لا هغه کتابچه په لاس کی وه چی دباندي د پانزیبو د شرنګهاری ږغ سو شهاب فکر وکړ چی تصادفی ږغ وو خو څه وخت وروسته بیا د پانزیبو شرنګهاری سو داسی معلومیده لکه یو څوک چی پکښی روان وی شهاب ژر د ساحل کتابچه په جیب کی واچول او د کوټې دباندي ووتی د پانزیبو شرنګهاری لیری سو شهاب د پانزیبو د شرنګهاری پر خوا ور روان وو د پانزیبو شرنګهاری د کلاء د بام وخواته وو شهاب هم هغه وخت پسی ولاړی کله چی زینو ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء د بام دروازه خلاصه ولاړه وه د پانزیبو شرنګهارې پر بام وو شهاب هلته کرار کرار پسی ور پورته سو کله چی بام ته وختی شاوخوا یی په وارخطایی وکتل څوک نه وه او د پانزیبو ږغ هم ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو شهاب د کلاء پر بام ودریدی او شاوخوا یی کتل د شاه له طرف داسی معلومیده لکه یو ځوک چی دده و طرف ته ور روان وی شهاب یو دم مخ ور واړوی د مخ ور اړول کیدو مخکی یو چا په لغته ووهی او لیری یی وغورځوی د شهاب سر د دیواله وموښتی او ډیر ټپی سو کله چی راپورته سو بیا د شاه له طرف لغته ورکول سول شهاب نور هم ډیر ټپي سو تر پزه یی وینی راغلی او د ولاړیدو نه وو خو بیا هم په ډیر تکلیف ولاړ سو شاوخوا یی وکتل هیڅوک نه وه خو لږ. وروسته بیا د مخ له طرفه ووهل سو شهاب د کلاء د بام څوکۍ ته نیږدی ولویدی وروسته یو ځوک راغلی چی معلومیدی هم نه شهاب یی تر غاړه ونیوی او پورته یی کړ غوښتل یی چی د کلاء د بام څخه یی لاندي وغورځوی چي په دی وخت کی د شهاب تلیفون ته زنګ راغلی او تلیفون د شهاب د جیبه ولویدی او پر مځکه اوکی سو د تلیفونه څخه ږغ راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم د کمپنۍ څخه می زنګ در وهلی دی،

په دی سره شهاب او نامعلومه کس دواړو د شهاب تلیفون ته وکتل بیا د تلیفون څخه اواز راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم یاره تا دا تلیفون ولی نه جوابوی هغه د قرار داد ورقې تا چیری کښیښولی زما ضروری پکار سوی اوری شهابه شهابه،

وروسته تلیفون قطعه سو په دی سره هغه نامعلومه شهاب راکښته کړ او پر بام یی وغورځوی شهاب د سختو زخمو له امله بی هوښه سو کله چی پر هوښ راغلی نو د کلاء د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودانـۍ مختـه پـروت وو بغلتـه یـی اوبـه هـم پرتـی وی شـهاب هغـه د ځـان سـره واخیسـتی او پـه ځغاسـته د کـلاء ښخـه ووتـی او پـه خپـل مـوټر کـی کښینسـتی مـوټر یـی چلانـده کـی روان سـو د کـلاء ښخــه څــه لیـری یــی مــوټر ودروی او پــه اوږده ساه یی اوبه وڅیښلی ډیر تـوخی یی کیدی کله چی لـږ ارام سـو پښـو او لاسـو یـی سـم کـار نکـوی خـو مـوټر یـی چلـولای سـوای شـهاب د ښـار پـر طـرف روان سـو څـه وخـت وروسـته خپــل د پــلار ورکشــاف تــه ورســیدی د مــوټر دروازه یــی خلاصـه کـړه او د مـوټر ښخـه لانـدي را ولویـدی پـلار یـی ژر پـر راوځغسـتل او پـر نـاريٍ یـی کـړی: شـهابه شـهابه زویـه څـه وسوه شهابه،

پـلار یـی شـهاب پـه غیـږ کـی ونیـوی او ژر یـی خپـل کـاریګر تـه ور نـاره کـړه چـی امبـولانس راوغـواړه خـو شـهاب ورتـه وویل: نه بابا زه سم یم امبولانس مه راغواړه،

وروســته یــی پــلار شــهاب تــر اوږه ونیــوی او دننــه ولاړل پـلار یـی ورتـه وویـل: زویـه دا څـه در وسـوه خیریـت خـو بـه وی د چا سره دی جنګ وکيٍ؟

شــهاب خپــل تلیفــون وکتــی هغــه بنــد ســوی وو بیــا پــلار تــه وویل: بابا زه بیا وروسته درته وایم ته ستا تلیفون راکه،

پــلار یــی تلیفــون ورکــيٍ شــهاب د ســاحل پــلار تــه زنــګ ووهلـی کلـه چـی هغـه اوکيٍ کـړ نـو شـهاب ورتـه پـه ریږدیدلی اواز وویل: کاکا تاسو ژر زما د پلار ورکشاف ته راسی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډیر وارخطاء سو بیا یی وویل: څه خبره ده زویه هر څه خو به سم وی؟

شهاب وویل: هو کاکا بس تاسو ژر زموږ ورکشاف ته راسی،

د شهاب پلار وویل: زویه زه به ساحل ته تلیفون وکم،

شهاب وویل: نه بابا هغه ته زنګ ونه وهی او که یی پوښتنه در څخه وکړه نو ورته ووایه چی مور یی د نیکه کور ته بیولی ده،

څه وخت وروسته د ساحل مور او پلار راغلل کله چی یی شهاب ته وکتل نو ډیر وارخطاء سول د ساحل پلار په وارخطایی وویل: دا څه در وسوه زویه؟

شهاب خپل پلار ته وویل: بابا هیله کوم موږ د یو څه وخت لپاره یوازی پریږده،

پلار یی وویل: سمده زویه،

کله چی یی پلار دباندي ووتی نو شهاب د ساحل مور او پلار ته د کلاء ټوله کیسه وکړه د ساحل د مور او پلار د ډیرې وارخطایی نه سترګې وپړسیدلی تر څه وخت باندار وروسته د ساحل مور او پلار ولاړه، شهاب خپل تلیفون چارج ته ورکې کله چی لږ چارج سو نو یی چالانده کې او ساحل ته یی تلیفون وکې کله چی ساحل تلیفون پورته کې نو ویویل: شهابه چیری یی یاره دومره زیات تلیفونان می در وکړه خو تا جواب نه وایه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: وبخښه یاره د تلیفون زنګ می بند وو نه می اوریدی،

ساحل وویل: پخیر ورسیدلاست؟

شهاب وویل: هو الحمدالله په خیر ورسیدو،

ساحل وویل: ما د هغه قرار داد د ورقو لپاره تلیفون در وکې هغه زما څخه ورکې سوی وی،

شهاب وویل: هغه ما ستا د دفتر په الماری کی ایښی وی،

ساحل وویل: پیدا می کړی خو ته څه وخت راځی یاره ډیر دیغت می کړی دی در پسی،

شهاب وویل: بس یو دوې درې ورځې وروسته درځم ان شاء الله،

ساحل وویل: ژر راسه یاره ډیر می یادیږی،

شهاب وویل: زما هم ډیر یادیږی،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او تلیفون یی بند کې شهاب څو ورځې وروسته سم سو او وروسته دفتر ته ولاړي کله چی ورغلی نو ساحل ډیر خوشحاله سو دواړو ټینګ په غیږ کی سره ونیول شهاب لږ ګوډ ګوډ تلی ساحل ورته وکتل او حیران سو بیا یی وویل: شهابه خیریت دی دا ولی داسی ګوډ ګوډ ځي؟

شهاب وویل: هو خیریت دی په کلی کی د یو ډبری سره ولګیدم هلته یو څه زخمی سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: یو څه زخمیسوه؟ ولی ډبره یی د پنبی ځخه جوړه کړی وه ته یی راښکاره که هله،

ساحل د شهاب پښه وکتل هغه ډیره پټی سوی وه بیا یی وویل: ساحل دا خو د ډبری زخم نه معلومیږی هتمن په یو بل شی زخمی سوی یی،

شهاب موسکی سو او ویویل: نه یاره په ډبره زخمی سوم،

ساحل وویل: دا چا در پټی کړه؟

شهاب وویل: بابا را پټیکړه،

ساحل وویل: دا که ډیره زخمی سوی وه او زخم یی پر خرابتیا واوښتی نو بیا؟

شهاب وویل: نه یاره زیاته نه وه زخمی سوی،

ساحل شهاب تر لاس ونیوی پورته یی کړ او ورته یی وویل: هله راپورته سه راځه،

شهاب وویل: چیری؟

ساحل وویل: بس ته مازی را روان سه،

ساحل شهاب تر اوږی ونیوی او د کمپنی ځخه ووتل ساحل شهاب ته خپل د موټر دروازه ور خلاصه کړه او شهاب یی مخته کښینوی او خپله یی موټر چلولو ته کښینستی وروسته روان سول شهاب وویل: ساحل چیری ځو یاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: ته صبر وکه چی را ورسیدی بیابه یی خپله ووینی،

لږ وروسته ساحل د یو غټ روغتون ومختته موټر ودروی او شهاب یی د موټر څخه راکښته کې شهاب وویل: ساحله دا تا زه روغتون ته ولی راوستم؟

ساحل د شهاب سوال ته جواب ور نه کې د ګوډانو بایسکل یی را واخیستی او شهاب یی په کښی کښینوی او روغتون ته ننوتل وروسته د ایکسری واټ ته ننوتل هلته ساحل د یو ایکسری اطاق ته ننوتل ډاکټر ته یی سلام ووایه ډاکټر وویل: اوه تاسو ساحل صاحب دلته خدای مو راوله،

تر روغبړ وروسته ډاکټر وویل: ساحل صاحب موږ خواران مو څنګه پیاد سوو؟

ساحل شهاب ته اشاره وکړه او ویویل: دا زما ورور، اندیوال او هر څه می دی ډیر راباندي ګران دی پښه یی ډیره زخمی سویده خو ما ته وایی چی د ډبری سره ولګیدم لږ زخمی سوم ته دده د بدن ټوله ایکسری وګوره چي خدای مکړه بل ځای یی ټپی سوی نه وی،

شهاب وویل: ساحل یاره زه سم یم ایکسری ته حاجت نسته،

ساحل شهاب تر اوږه ونیوی او د ایکسری د ماشین کټ ته یی یوړی کله چی ډاکټر د ایکسری ماشین د شهاب پر بدن وګرځوی نو د ساحل د بدن پر هډوکو یی د ضربي نښانی ولیدلی څه وخت وروسته یی ساحل ته وویل: ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب هډوکي یې نور سم دی کوم مشکل نه لري خو داسې معلومیده لکه دده ټول بدن چې د یو سخت شي سره لګیدلی وي د پښتې او د پښو پر هډوکو یې داسې نښانې معلومیږي چې د دباندي لخوا څخه ضربه باندي سویده،

ساحل ډیر پریشان سو بیا یې په درد وویل: خو ده رزیل ویل چې صرف د یوی ډبرۍ سره مې پښه ولګیده،

ډاکټر وویل: نه دا د ډبره ضربه نه ده داسې معلومیږي لکه یو چا چي پر یو کلک ځای غورځولی وي،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ډاکټر وویل: هو داسې معلومیږي لکه یو چا چې پر یو کلک ځای پوري وهلی وي خو د تشویش خبره نه ده هډوکې یې ټول سم دی ماتیدنه نه لري زه به یو څه دوا در ولیکم هغه ورکوه ان شاءالله سمیږي،

وروسته ساحل او شهاب د ډاکټر څخه خدای په اماني واخیستي او د روغتون څخه راووتل ساحل ډیر پریشانه وو وروسته یې دوا ورته راواخیسته خو د شهاب سره یې خبری نه کولی شهاب یې پر لاس خپل لاس کښیښوی خو ساحل د شهاب لاس د خپل لاس څخه لیری کې او هیڅ یې ونه ویل شهاب د بایسکل بریک ونیوی بایسکل ودریدی بیا یې وویل: ساحل زه ربنتیا درته وایم چې زه په کلی کی غوځار سوم هلته زخمی سوم،

ساحل وویل: ربنتیا وایی؟

شهاب وویل: ربنتیا وایم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: نو تا ماته صرف د پښې ولې وویل چې پښه مې زخمي سوه،

شهاب وویل: د نور بدن درد مې نه دی احساس کړی،

بیا شهاب وویل: اوس خوشحاله سوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هو،

بیا دواړه په خندا د روغتون څخه ووتل کله چې دباندي ووتل نو د روغتون مختته هغه دوکاندار چې ساحل د حسام د بانک په ورځ لیدلی وو چې په دوکان کې بې هوښه وو چې بیا ده اوبه پر واچولی هغه ناری کړی چې پیری دی د روغتون مختته هغه دوکان کوی چې پر ساحل یې سترګې ولګیدی ساحل هم هغه ولیدی او وپیژندی دوکاندار د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سو په وارخطایی کې یې وویل: پیپپیری! پیری،

د دوکاندار بدن په رږدیدو سو ساحل او شهاب دواړو هغه ته وکتل چې ډیر وارخطا وو بیا ساحل ورته وویل: پیری به دی نیکه وی،

شهاب موسکی سو خو د شهاب سترګې په هغه نفر کې ښخې وی او تر ډیره ځایه یې ورته کتل کله چې موټر ته وختل نو شهاب ساحل ته وویل: ساحل! دا څوک وو چې د پیری ناری یې وهلی؟

ساحل وویل: ایله لیونی دی په هغه ورځ چې ما د بانک څخه پیسې راوړلې ده د بانک سره دوکان کوی زه چې د بانک څخه راووتم غوښتل مې دده د دوکان څخه یو بوتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبــه راواخلـم خـو دی هلتــه بــی هوښــه پــروت وو مــا اوبــه پــر وپاشـلی چــی پــه هــوښ راغلــی او ماتــه یــی وکتـل نــو یــو دم یــی وځغستل او د پیری پیری ناری یی وهلی چی پیری دی،

شــهاب ډیـر حیـران ســو خــو څــه یــی ونــه ویـل وروســته دواړه د روغتــون څخــه روان ســول چــی څــه مختــه ولاړل نــو شــهاب وویــل: ســاحله مــا همدلتــه کښــته کــه زه د کــور لپــاره یــو څــه سودا وړم بیا پسی درځم،

ساحل وویل: زه به یی درته راواخلم،

شــهاب وویــل: نــه یــاره زه یــی خپلــه را اخلـم د مــور د خوښــې په شیانو ته نه پوهیږی؟

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: ســمده خــو زه بــه دلتــه درتــه ودریږم؟

شــهاب وویــل: نــه نــه یــاره تــه ورســه دفتـر هـم یـوازی دی هلتـه باید په ما و تا کی یو وی،

ساحل وویل: سمده خو ژر بیرته راسه،

شهاب وویل: سمده،

وروســـته دواړو خـــدای پـــه امـــانی ســـره واخیســـتی شـــهاب د مــوټر څخــه کښــته ســو او ســاحل ولاړی شــهاب ســاحل تــه کتـل چــی کلــه هغــه د ســترګو لیــری ســو شــهاب ټکســی را وګرځــول او پـــه کښـــی کښینســـتی ټکســـی ولا تـــه یـــی وویـــل: ښـــارې روغتون ته درځه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وخت وروسته شهاب بیرته هغه روغتون ته راغلی چې دی او ساحل ورته راغلی وه شهاب هغه دوکاندار ته ورغلی چې په ساحل پسې یې د پیرې ناری وهلی کله چې دوکاندار شهاب ولیدی نو ډیر وارخطاء سو خو شهاب هغه ټینګ تر لاس ونیوی لاس یې ور وپیچی او ورته یې وویل: راته ووایه چې تا ولی زما په ملګری پسې ناری وهلی چې پیری دی پیری دی؟

دوکاندار په وارخطایی او په ریږدیدلی اواز وویل: سمده صاحبه درته وایم درته وایم،

شهاب وویل: ووایه،

دوکاندار ورته وویل: صاحبه ما مخکی د بای فاس سره د ښار څخه څه لیری دوکان کوی یوه شپه ناوخته زه په دوکان کی ولاړ وم هغه ستا ملګری پر سړک را روان وو او د یو چا سره یی خبری کولی زما د ډیر لیری ځایه پکښنی فکر وو،

شهاب وویل: د چا سره یی خبری کولی څوک وو هغه؟

دوکاندار وویل: صاحبه ستا د ملګری سره هیڅوک نه وو ور سره هلته بیله ما او ستا د ملګری ماسیوا بل څوک نه وه،

شهاب ډیر حیران سو او بیا یی وویل: نو د چا سره یی خبری کولی،

دوکاندار وویل: صاحبه ما درته وویل چې هلته هیڅوک نه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب نور هم ډیر حیران سو سترګې یې د حیرانتیا څخه وپړسیدلې او بیا یې وویل: بیا څه وسوه؟

دوکاندار وویل: ما تر ډیره وخته ورته کتل چې ده خبری کولې خو کله چې زما د دوکان څخه لېږ تیر سو بیا یو دم ورک سو،

شهاب د دوکاندار لاس ایله کې او د ډیری حیرانتیا څخه خولې پر راوبهیدلې بیا دوکاندار وویل: صاحبه ما چې کله دا حالت ولیدی نو ډیر وبیریدلم او د ډیری بیرې بې هوښه سوم یو وخت یو چا پر مخ اوبه را واچولې زه چې په هوښ راغلم نو ستا ملګری مې مخ ته ناست وو او پر ما یې اوبه اچولې زه د هغه څخه ډیر وبیریدم د هغه ځایه وتښتیدم بیا مې هغه دوکان پریښوی او دلته راغلم،

شهاب وویل: ستا هغه دوکان چیری وو؟

دوکاندار وویل: د بای فاس سره وو د ښار څخه څه لیری،

شهاب وویل: د هغه پیسو د بانک سره؟

دوکاندار وویل: کوم بانک صاحبه هلته خو هیڅ بانک نسته،

شهاب وویل: تا به نه وی لیدلی هلته د پیسو بانک هم سته،

دوکاندار وویل: صاحبه ما هلته پنځه کاله دوکان وکې هلته زه ډیر ګرځیدلی یم ما خو تر اوسه کوم بانک نه دی لیدلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب ډیر حیران سو بیا یی خپل پلار ته تلیفون وکې او ورته یی وویل: بابا زه د ښارې روغتون مخته ولاړ یم ته یو چاته ووایم چی زما موټر د روغتون مخته راولی،

پلار یی وویل: سمده زویه،

بیا شهاب دوکاندار ته وویل: ستا د یوی اوونۍ د دوکانداری پیسې زه درکوم ته زما سره د یو ساعت لپاره هلته ولاړ سه چیری چی تا دوکان کوی،

دوکاندار ډیر خوشحاله سو او بیا یی وویل: سمده صاحبه،

څه وخت وروسته موټر را ورسیدی شهاب او هغه دوکاندار دواړه په موټر کی کښینستل او د دوکاندار د دوکان پر طرف روان سول څه وخت وروسته هلته ورسیدل دوکاندار هغه ځای ور وښوی ویویل: صاحبه دلته ما دوکان کوی داغه خالی دوکان زما وو،

شهاب هلته شاوخوا وکتل ربښتیا هم هلته هیڅ بانک نه وو شهاب دوکاندار بیرته خپل ځای ته را ورسوی او هغه ته یی ډیری پیسې ورکړی او ورته یی وویل: ګوره ددي کیسې په اړه بیا چاته ونه وایی زما هغه ملګری د څو غټو کمپنیو مشر دی که یی درد درته راغلی بیا دی نه پریږدی بندی کوی دی،

دوکاندار وویل: سمده صاحبه نه وایم،

ساحل چی کله د موټر څخه کښته سو نو د ساحل دوا یی ولیدل د ځان سره یی واخیستل او ویویل: اوف دا دوا خو یی هم دلته پاته سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل کمپنۍ ته ننوتی زهرا او یوه بله همکاره یې په خپله شعبه کې ناستې وی کله چې یې ساحل ولیدی نو دواړو ښه راغلاست ورته وواېه د زهرا همکارې وویل: زهرا! ریس صاحب لکه چې مریض سویدی،

زهرا وویل: ولې؟

همکارې یې وویل: تا یې په لاس کې دوا نه ولیدل؟

زهرا وویل: نه نه مې ولیدل شاید د بل چا وی ریس صاحب خو داسې تازه او تکړه معلومیدی،

همکاره یې موسکې سوه بیا یې وویل: زهرا! ریس صاحب ته ډیر مه ګوره نظر یې نه کې؟

زهرا موسکې سوه بیا یې کرار خپله همکاره پر اوږه ووهل ورته یې وویل: چپ سه لیونۍ،،

د زهرا همکارې وویل: ایې زهرا رښتیا وواېه ریس صاحب دي خوښیږی؟

زهرا وویل: لیونۍ دا ته څه وایې لیونۍ سوی خو به نه یې؟

همکارې یې وویل: زهرا ته راته وواېه ونیسه نو وواېه،

زهرا موسکې سوه خو بیرته یې څیهره خوابدتیا ته واوښته همکارې یې وویل: څه پیښه سوه؟

زهرا خپلې همکارې ته ددي او ساحل ټوله کیسه وکړل او بیا یې اوږده ساه و ایستل او ویویل: ما دده د لاسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړلــو موقــع د لاســه ورکړیــده ســاحل بــه هیڅکلــه بیــا زمــا وخواته وهم نه ګوری،

همکــاری یــی وویــل: زهــرا تــه خــو کوښــښ وکــه څکــه چــی اوله مینه هیڅکله نه هیریږی،

زهــرا وویــل: خــو مــا ســاحل تــه دومــره غمونــه ورکــړه چــی هغه به یی هیڅکله نه کې هیر،

همکــاری یــی وویــل: زهــرا وخــت چاتــه دوهمــه موقــع نــه ورکــوی تــه اوس هــم موقــع لــری کــه چیــری ســاحل ستــا څخــه نفــرط کــولای نــو پخپلــه کمپنــی کــی بــه یــی کــار هــم نــه درکولای،

زهــرا پــه دی خبــره خوشــحاله ســوه او بیــا یــی همکــاری ورتــه وویــل: زهــرا! هلــه ورســه ریــس صــاحب اوس یــوازی دی بیــا داســی موقــع پــه لاس نــه درځــې د اوبــو ور وړلــو پــه بهانــه ورسه کرار کرار بانډار هم ور سره شروع که،

زهــرا هــم د اوبــو ګــیلاس واخیســتی او د ســاحل د دفتــر پــر خــوا ورغلــل کلــه چــی د ســاحل د دفتــر دروازی تــه ورســیده نــو دوه دريې اوږدې ســاوی یــی یــی واخیســتی بیــا یــی پــر زړه لاس ونیــوی او بیــا یــی د ســاحل د دفتــر دروازه ور وټکــول ساحل وویل: راځې مهربانی،

زهــرا هــم دننــه ورغلــه ســاحل پــه کمپیــوټر اختــه وو زهــرا د اوبـو ګـیلاس ساحل تـه پـر میـز کښیښـوی ساحل چـی زهـرا او د اوبــو ګــیلاس ولیــدی نــو یــو دم ولاړ ســو او ویویــل: تاســو؟ او دا اوبه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـرا رږديـدل او بيـا يـي وويـل: هغـه تاسـو مـريض ياسـت ستاسـو د دفتـر اوبـه يخـې دي هغـه تـاوان درتـه كـوی پـه همدې اوبو مو دوا وخوری،

سـاحل وويـل: زه نـه يـم مـريض هغـه دوا د شـهاب ده او بيـا تاسـو ولـې تكليـف كـوی خـو يـو كـاريګر تـه بـه مـو پـلاس وركړی وای؟

زهـرا وويـل: هغـوی ټـول پـه كـار اختـه وه نـو مـی ځكـه خپلـه راوړی،

شـهاب هـم كمپنـۍ تـه را ورسـيدی د زهـرا همكـاره ډيـره وارخطـا سـول نـه يـې غوښـتل چـې شـهاب د سـاحل دفتـر تـه ورسـې تـر څـو سـاحل او زهـرا پـه يوازيتـوب كـې خبـری سـره وكې نو يې شهاب ته ورناره كړه: صاحبه صاحبه ګوری،

شهاب په درد ورته وويل: څه خبره ده؟

د زهـرا همكـاره ډيـره وبيريـدل بيـا يـې وويـل: صـاحبه تاسـو راسـې دا زمـا كمپيـوټر يـو څـه خـراب دی دا خـو راسـم كـې فاسورډ يې راڅخه هير سويدی،

شـهاب دننـه شـعبې تـه ورغلـې او د هغـې ترڅنـګ كمپيـوټر تـه كښينسـتې د كمپيـوټر پـر ليكـدړی(كيبورډ) يـې لاسـونه كښيښوول او په فاسورډ خلاصولو اخته سو،

سـاحل بيرتـه پـر خپلـه چـوكۍ كښينسـتې او زهـرا تـه يـې وويل: مننه،

زهرا وويل: د مننې وړ نه ده صاحبه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستـه ســاحل پـه خپـل کــار اختــه ســو زهــرا لا هــم هلتــه ولاړه چـی اوس بـه سـاحل نـورې خبـری شـروع کـې او مـا تـه بـه د کښینستو موقـع پیدا سی خو سـاحل څـه نـه ورتـه ویـل بیـا زهـرا کـرار کـرار د دروازۍ پـر طـرف روانـه سـول پـه داغـه فکـر چـی سـاحل بـه ږغ بانـدی وکـې خـو سـاحل هیڅ نـه ورتـه وویـل زهـرا بیرتـه مـخ را واړوی د سـاحل خواتـه او ویویـل: صاحبه تاسو خو به بل کوم شی ته ضرورت نه لری؟

ساحل وویل: نه مننه،

زهــرا بیــا مــخ د دروازۍ پــر طــرف واړوی خــو بیــا یــی د سـاحل طـرف تـه وکتـل او ورتـه یـی وویـل: صـاحبه تاسـو زمـا څخـه پوښـتنه نـه وکـړه چـی زه کـار کولـو تـه څنګـه مجبـوره سوم؟

سـاحل پـوه سـو چـی زهـرا دده سـره خبـری زیاتـه وی نـو یـی کمپیـــوټر پریښـــوی او ویویـــل: ضـــرورت یـــی نـــه وو چـــی پوښـــتنه مـــی در څخـــه کـــړی وای ولـــی چـــی زه دلتـــه د کـاریګرو د شخصـی ژونـد د پوښـتنو لپـاره نـه یم ناسـت او نـه هـم زه کـاریګرو تـه معـاش د هغـو پـر شخصـی ژونـد بیـانولو ورکوم،

د سـاحل پـه دي خبـره سـره د زهـرا زړه ډیـر غمګـین سـو او تـر سـترګو یـی اوښـکې راغلـی پـه ژړا یـی وویـل: فکـر نکـوی چی ستا په دی خبرو سره به د یو چا زړه مات سی؟

ســاحل د خپــل چــوکۍ څخــه ولاړ ســو او د زهــرا و خواتــه ورغلــی او ورتــه یــی وویــل: زهــرا تــه د زړه مــاتولو پــه معنــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـوهيږی کــه تــه پوهيــدای نــو تــا بــه د بـل چـا زړه نــه ورماتولای،

زهـرا وويـل: سـاحله زه پـوهيږم چـی مـا سـتا زړه در مـات کړی وو خو زه پر هغه پښيمانه يم هغه زما تير وخت وو،

ساحل وويـل: زمـا هـم هغـه تيـر وخـت وو چـی ستا سـره مـی مينـه کـول خـو هيلـه کـوم زمـا ژونـد تـه بيـا د راتلـو کوښـښ مکوه،

شــهاب لا هــم د زهــرا د همکــاری ســره د کمپيــوټر پــه جوړولــو اختــه وو د شــهاب لاس پــر کمپيــوټر پــروت وو د زهـرا همکـاری غوښـتل شـهاب ځانتـه جلـب او مينـه ور سـره شــروع کــې نــو يــی کــرار خپــل لاس د شــهاب پــر لاس ور کښيښــوی شــهاب د هغــی لاس خپــل پــه بــل لاس پــه چکــه ووهلــی او ور ليــری يــی کــې د زهــرا همکــاره ډيــره وبيريــده ژر يی خپل لاس د شهاب څخه را ايسته کې،

زهـرا پـه ژړا وويـل: سـاحل! مـا تـه يوه موقـع لا هـم راکـه بيـا به هيڅکله چم در سره ونه کم،

ســاحل موســکی ســو او ويويــل: موقــع؟ کــه مــی تاتــه موقــع درکـړه نـو زه بـه موقـع د لاسـه ورکـم ځکـه چـی زه اوس د يـو بـل چـا سره مينـه کوم هغه زمـا ژونـد زمـا سـاه او زمـا هـر څـه ده،

زهـرا ډيـر وژړل بيـا سـاحل ورتـه وويـل: هيلـه کـوم نـور مـه زمـا وخـت را ضـايع کـوی او مـه هـم خپـل وخـت ضـايع کـوی مهربانـی کار تـه مو ولاړه سی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـرا پــه ژړا د ســاحل د دفتــره څخــه ووتــل شــهاب هــم د زهـرا د همکـارۍ د شـعبې څخــه را ووتــی د زهـرا همکـارۍ د شـاه لخـوا د خـولۍ پیښـې پسـې وکـړی کلـه چـی شـهاب د سـاحل دفتـر تـه تلـی نـو یـی زهـرا پـه لاره کـی ولیـدل چـی ژړل یی شهاب حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

زهرا خپل اوښکې پاکې کړی او ویویل: هیڅ خبره نه ده،

وروسـته زهـرا د خپـل شـعبې پـر خـوا روانـه سـول او شـهاب د سـاحل دفتـر تـه ورغلـی شـهاب ولیـدل چـی سـاحل ډیـر پریشـانه دی شـهاب وویـل: څـه خبـره ده یـاره چـی داسـی پریشانه ناست یی او دا اغلۍ ولی ژړل؟

سـاحل اوږده سـاه واخیسـته او ویویـل: څـه درتـه ووایـم یـاره د نـن زمـانۍ انجـونې دی د مینـۍ څخـه یـی پسـخند جـوړ کړیـدی چـی خوښـه یـی سـی ژونـد تـه مـو راسـی او چـی خوښـه یـی سی پریږدی مو او د بل چا سره ولاړې سی،

شـهاب وویـل: ښـه ښـه د مینـۍ کیسـه وه خـو یـاره تـا بایـد د هغۍ زړه نه وای ور مات کړی،

ساحل وویل: ولی هغه زما زړه چی یی را مات کې؟

شـهاب وویـل: یـاره انسـان عـاجزه دی کلـه کلـه غلطـې ځنـی کیږی ویبخښه،

ساحل وویل: یاره هغه بیا وایی چی زما سره مینه وکه،

شـهاب موسـکی سـو او ویویـل: نـو خـو ور سـره ویکـه پـه دی کی مشکل څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: چپ سه لیونیه په هغه بلې مې لکه چې ډبوی،

شهاب حیران سو او ویویل: کمه بله هغه د کلی دا یادوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: پریږده یې یاره ته دې دوا وخوره چې ژر جوړ سی،

ساحل د شهاب دوا راواخیستل او شهاب ته یې ورکړه بیا شهاب وویل: نن ماښام ته یو ځای میلمانه یو ځان تیار که،

ساحل وویل: یاره ددې میلمستیاؤ څخه پر نفس راغلی یم زه نه ځم یاره ته ورسه،

شهاب وویل: سمده نو زه هم نه ځم ما ته هم یوازې خوند نه راکوی چې ولاړ سم،

ساحل شهاب په غیږ کی ټینګ کې او ویویل: احمقه زما کمزوری در معلومه ده ته پوهیږی چې ته پر ما ډیر ګران یې نو ځکه داسی راته وایی سمده پر ځو بجې ځو؟

شهاب موسکی سو او ویویل: زه موټر ستاسو کورته در ولم بیا دی راپورته کوم،

ساحل وویل: سمده،

ماښام ته ساحل ځان تیار کې او څه وخت وروسته شهاب د کور مخته د موټر هارنګ ووهی او دواړه د میلمستیا په خوا روان سول د شهاب هدف بانک وو نو ځکه د شپې چې د میلمستیا څخه راتلل نو د بای فاس پر سړک را روان سول کله چې هغه دوکان ته را ورسیدل نو ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیده سوی وو شهاب موټر لږ کرار کې بیا یی موټر سره یو و بل بغلته کې تر څو ساحل راکښینی خو ساحل نه راکښینستی شهاب غوښتل چي ساحل ته لاس ور وړی او هغه راکښینوی خو کله چی یی لاس وروړی نو لاس یی ساحل ته نیږدی ودریدی او جام سو هیڅ حرکت یی نه کوی شهاب پوه سو نو یی ژر ساحل ته ناره ور وکړه خو خوله یی هم بنده سول د شهاب ور سره زوری وی خو لاس او خولې یی هیڅ حرکت نه کوی شهاب غوښتل موټر ودروی خو پښه یی د بریک څخه لیری سول او پر سکلیټر او سټرینګ یی پښه او لاس ټینګ سول شهاب ډیر کوښښ وکې چی ځان خلاص کې خو هیڅ یی نسوای کولای موټر د دوکان او د هغه بانک د ځایه څخه ډیر لیری ولاړی یو دم یی لاسونه پښې او خوله ایله سول ژر یی موټر ودروی او ټوخې ونیوی ساحل هم د خوبه راکښینستی او په حیرانتیا یی شهاب ته وویل: څه پیښه ده څه در وسول،

شهاب خبرې نسوای کولای بیا ساحل ژر په خوله کی اوبه ورکړي د څه وخت وروسته ارام سو ساحل وویل: څه پیښه ده څه در وسول،

شهاب شاته وکتل ډیر لیری راغلی وه چی ساحل وارخطاء نسی نو یی وویل: هیڅ خبره ده بس مازې می یو څه ساه لنډې وسول او ټوخې په درد کړم،

ساحل یی پر تندي لاس کښیښوی او ویویل: تندی دی هم ډیر تود دی تا دوا وخوړل بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه یاره هیره می سول،

ساحل په درد وویل: شهابه ډاکټر دوا د څه شي لپاره درکړل چې ته یې نه خوری؟

شهاب وویل: وبخښه یاره هیره می سول بیا یې خورم،

ساحل وویل: راکه موټر ماته راکه زه یې چلوم ته مریض یې،

شهاب موټر ساحل ته ورکې او بیا د کور په خوا روان سول ساحل شهابه تر خپله کوره ورسوی او ورته یې وویل: ګوره دوا پر وخت خوره او پر ځان فکر کوه،

شهاب وویل: سمده،

سهار سو ساحل د دفتر څخه ووتی غوښتل یې چې شهاب ته تلیفون وکړی خو بیرته یې تلیفون جیب ته واچوی فکر یې وکړ چې شهاب ناروغه وو هغه به اوس بیده وی وروسته یې د زهرا همکاری ته وویل: که شهاب راغلی ورته ووایه چې زه کلی ته تللی یم،

شهاب د سهار تر ناشتې وروسته د دفتر پر خوا روان سو کله چې هلته ورسیدی نو د ساحل دفتر ته ورغلی هلته یې وکتل خو ساحل نه وو بیا یې وغوښتل چې زنګ ور ووهی خو د ساحل تلیفون هم د ساحې څخه بهر وو شهاب د ساحل د دفتره څخه پریشانه لاندی راکښته سو زهرا ولیدی چې شهاب په ساحل پسې پریشانه دی نو یې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویـــل: صـــاحبه! ســـاحل صـــاحب ســـهار کلـــی تـــه ولاړی زمـــا همکـــارۍ تـــه یـــی وویـــل چـــی کـــه شـــهاب راغلـــی ورته ووایه چی زه کلی ته تللی یم،

شـــهاب وویـــل: ښـــه! ښـــه! مننـــه چـــی خبـــر مـــو کـــړم زه ډیر پریشانه وم،

ســـاحل ځـــو ورځـــې وروســـته راغلـــی خـــو پـــه اوونـــۍ کـــی بـــه هتمـــاً کلـــی تـــه تلـــی د ســـاحل مـــور پـــلار او شـــهاب ډیـــر پریشـــانه وه پـــه دي اړه ځـــه وخـــت تیـــر ســـو یـــوه ورځ ســـاحل د دفتـــر څخـــه د کـــور پـــر طـــرف روان وو د کمپنـــۍ د کـــار کوونکـــو د وظیفـــو وخـــت هـــم خـــلاص ســـوی وو ټـــول دبانـــدی ووتـــل بـــاران هـــم شـــروع وو ټـــول موټرانـــو او رکشـــو تـــه وختـــل او ولاړل خـــو زهـــرا د مـــوټر پـــه تمـــه ولاړه وه خـــو مـــوټر نـــه پیـــدا کیـــدی کـــالۍ یـــی ټـــول لانـــده ســـول، ســـاحل د پارکینـــګ څخـــه مـــوټر را وایســـتی کلـــه چـــی د کـــور پـــر طـــرف روانیـــدی نـــو ویلیـــدل چـــی زهـــرا د مـــوټر پـــه انتظـــار پـــر ســـړک بـــاران تـــه ولاړه ده ســـاحل ورغلـــی او مـــوټر یـــی د زهـــرا مختـــه ودروی د مـــوټر هنـــداره یـــی کښـــته کـــړل او ورتـــه یـــی وویل: راځې زه به مو ورسوم،

زهـــرا وویـــل: نـــه نـــه صـــاحبه تاســـو تکلیـــف مکـــوی اوس به موټر راسی د لاری په موټر کی ځم،

ســـاحل وویـــل: بـــاران مـــو لنـــدوی راځـــې زه هـــم ستاســـو د کور خواته ځم زه به مو ورسوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــــرا د ســــاحل مـــوټر تــــه ور وختــــل او روان ســـول زهــرا ډیــره لنــده سـوی وه د یــخ هــم نیـولی وه نــو ځکــه ډیــره ریږدیـدل ســاحل د چــرګ د ښــوروا ولا د لیــږی مختــه مـــوټر ودروی او ورغلـــی شـــوروا ولا تــــه یـــی وویــل چـــی دوه ګیلاســـه ښـــوروا راجـوړه کـــه کلـــه چـــی ښـــوروا امـــاده ســـول نـــو ســـاحل خپـــل ګـــیلاس واخیســـتی او ښـــوروا ولا تـــه یـــی وویـــل: دا بـــل ګـــیلاس پـــه مــــوټر هغی ناستي اغلی ته وروړه،

ښـــوروا ولا هغــه ګـــیلاس زهـــرا تـــه ورکـــې زهـــرا هغـــه پـــه ریږدیـدلی لاســـو ونیـــوی او ښـــوروا یـــی وڅیښـــل او د بـــدن یخـــوالی یـــی کـــم ســـو کلـــه چـــی ښـــوروا خلاصـــه ســـول نـــو ســـاحل مـــوټر تـــه وختـــی او روان ســـول ســـاحل د زهـــرا د معصـــومی څیـــری پـــه لیـــدو نـــرم ســـو او زهـــرا تـــه یـــی وویـــل: زه د هغـــی ورځـــې پـــر خبـــرو بخښـــنه غـــواړم پـــه احساســـاتو کـــی وم نـــو ځکـــه مـــی داســـی خبـــری وکـــړی خـــو هـــو دا فکـــر مکـــوه چـــی زمـــا پـــه زړه کی دی تاسو ته ځای پیدا سوی وی،

څـــه وخـــت وروســـته د زهـــرا کـــور راورســـیدی او زهـــرا د مـــوټر څخـــه کښـــته ســـول او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: منننـــه صاحبه،

کلـــه چـــی ســـاحل زهـــرا د کـــور مختـــه کښـــته کـــړل پـــه دی وخـــت کـــی د زهـــرا کـــوژدن ارمـــان چـــی د زهـــرا د کـــور هاخواتـــه پـــټ وو ولیـــدل ډیـــر پـــه درد کـــی ســـو د درده یـــی مـــخ تـــک ســـور ســـو، ســـاحل د زهـــرا تـــر کښـــته کولـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته پر خپل لار روان سو، ماښام ساحل میلمه وو د شپې ناوخته د میلمستیا څخه را ووتی د پارکینګ څخه یی موټر را وایستی او مخ د کور پر طرف روان سو په لار کی یی شهاب ته تلیفون وکړ کله چی شهاب تلیفون اوکې کړ نو ساحل په خندا ورته وویل: شهابه یاره هغه د شپږو میلیونو قرارداد می تر لاسه کې،

شهاب ډیر خوشحاله سو او ویویل: مبارک دی سه یاره،

ساحل وویل: مننه یاره خو دا ټول ستا لکبله ځکه چی دا قراردادیان خو تا پیدا کړی وه او تا دیته تشویق کړل چی موږ ته دا قرارداد راکې،

شهاب وویل: نه یاره د هغوی زموږ تولیدات خوښ سول ما خو هیڅ هم نه دی کړی،

ساحل غوښتل چی شهاب ته د هغه د زحمت مننهووایی خو یو دم یی موټر د یو شی سره ولګیدی او ساحل ژر ودروی، شهاب وویل: څه پیښه سوه یاره؟

ساحل وویل: فکر کوم ټایر یی پنچر سو،

ساحل چی کله د موټر څخه کښته سو نو ویلیدل چی د موټر څلور سره ټایرونه یی پنچر سوی وه ساحل وویل اوه خدایه،

شهاب وویل: څه وسوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: د موټر څلور سره ټایرونه مې پنچر سول لکه چې یو چا قصداً پر سړک یو شی راته ایښی وو،

شهاب ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانتیا وویل: ته چیری یی؟

ساحل وویل: دا ستاسو د کور لبړ دی خواته چې ځنګل دی ددی ځنګله....،

ساحل لا خبره نه وه خلاصه کړی چې یو چا د شا لخوا پر سر په اوسپنیز پایپ ووهلی،

ساحل ناره کړه او تلیفون یی لاندی ولویدی شهاب وویل: څه در وسوه ساحله!؟

د ساحل د سر څخه وینې وبهیدلی کله چې یی شاته وکتل نو یو چا بیا پر سر ووهلی ساحل بیا نارې کړی شهاب هم په تلیفونه کی ناری ور وهلی: ساحله! ساحله! ساحله څه وسوه؟

د نارنج کلاء ټول کلکینان یو دم سره وکړپیدل او د دیواله څخه ووهل سول د کلاء د ګروفان کنډل هم سره پر ښوریدو سو د کلاء د کوټو دروازې ټولی خلاصې او بندې کیدلای درختې هم باد پر مخ واخیستی یو دم د یو کلکین څخه سپینه کوتره والوتل او کلکین یی مات کړ دباندي ووتل،

شهاب ژر موټر ته وختی او د ځنګله پر طرف ور روان سو او په تلیفون کی یی هم نارې پر وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل پر سر لاس نیولی وو مختته یی شپږ نفره ولاړ وه ټولو مخان پټ کړی وه ساحل په وینو کې رنګ سو او بیا یی په ریږدیدلی اواز وویل: تاسو څوک یاست او ولی مې وهی؟

د هغو څخه یی یوه د سر څخه مخ پوټی (ماسک) ایسته کړ ساحل ولیدل چی د زهرا کوژدن ارمان وو،

ارمان وویل: پیاد دي سوم په هغه ورځ خو دي د زهرا احمقۍ مختته ډیر ووهلم نن به دی هغه حساب در ادا کم،

ارمان خپلو ملګرو ته وویل چی ونیسئ ویوهئ، ټولو ساحل راونیوی او وهل یي پر شروع کړل، د کلاء څخه په هوا سوی کوتر د غرونو پر سر ډیره په تیز کي روانه وه سترګې یی د اور پځیر لګیدلې، څه وخت وروسته شهاب ساحل ته راورسیدی شهاب ولیدل چی ارمان او د هغه ملګرې ساحل وهی شهاب خپل موټر ودروی او د هغو پر طرف یی وروځغستل او هغوی ټول یی د ساحل څخه پوری وهل او ساحل یی د مځکې څخه راپورته کې او په خپل غیږ کی یی ونیوی شهاب ډیر وارخطا وو بیا د ارمان یو ملګری شهاب هم پر سر په لرګې ووهي د شهاب سر ګرځي وسو ساحل یی د موټر تر څنګ کښینوی او شهاب د ارمان او د هغه ملګرو ته ور حمله کړل خو هغوی باندي زیات وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــهاب یــــی پــــه ټولــــو ټینــــګ کــــړ او پــــه ګــــډه یــــی ووهــــي ســــاحل غوښــــتل چــــی شــــهاب د هغــــو ځخــــه خــــلاص کــــړی نــــو د هغــــو پــــر طــــرف ور روان ســــو او هغــــوی یــــی د شــــــهاب ځخــــــه لیــــری کــــــړل شــــــهاب او ســــــاحل دواړه د ډیــــرو وهلــــو ځخــــه کمــــزوری ســــول او ډیــــره وینــــه ځنــــی ولاړل د ارمــــــان ملګــــــرو ســــــاحل او شــــــهاب ونیــــــول او ارمــــان د جیــــب ځخــــه چــــاکو راوکښــــی تــــر ځــــو ســــاحل او شــــهاب پــــه ووهــــی کلــــه چــــی یــــی د هغــــو پــــر طــــرف ور وځغســــتل پــــه دی وخــــت کــــی د کــــلاء ځخــــه پــــه هــــوا ســــوی کــــوتره راورســــیدل لویــــه نــــاره یــــی وکــــړل او د ارمــــان پــــر طــــرف یــــی پــــه ډیــــره تیــــزې ســــره ور وځغســــتل او پــــه خپلــــه مشــــوکه یــــی ارمــــان ووهــــی، ارمــــان او ملګــــري یــــی ډیــــر وبیریــــدل ارمــــان پــــر خپــــل مــــخ لاس ونیــــوی د مــــخ ځخــــه یــــی وینــــی وبهیــــدلی ټولــــو شــــاوخوا وکتــــل هــــیڅ شــــی نــــه وه د ارمــــان ملګــــرو ســــاحل او شــــهاب ایلــــه کــــړل او د بیــــرې یــــی شــــاوخوا کتــــل خــــو هــــیڅ شــــی نــــه معلومیــــدل وروســــته یــــو دم ارمــــان او د هغــــه ملګــــري پــــه چپلاخــــه ووهــــل ســــول د دوی ویــــره نــــوره هــــم زیاتــــه ســــول ټــــول پــــر مځکــــه وغورځیــــدل شــــاوخوا یــــی وکتــــل چــــی دا چــــا ووهلــــو خــــو هلتــــه هیڅــــوک هــــم نــــه وه بیلــــه ســــاحل او شــــهابه خــــو هغــــوی د ډیــــرو وهلــــو ځخــــه پــــر مځکــــه لویــــدلی وه، د ارمــــان هغــــه ملګــــری چــــی ســــاحل یــــی پــــر ســــر وهلــــی وو د مځکــــې ځخــــه لــــوړ پورتــــه ســــو د هغــــه خــــوا ځخــــه ســــرچپه پــــر مځکــــه راولویــــدی د ارمــــان ملګــــرو ټولــــو د بیــــری نــــاری کــــړی شــــهاب چــــی کلــــه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی پر طرف وکتل نو ویلیدل چی هغوی تول وهل کیږی خو وهونکی نه معلومیږی چي څوک یی وهی وروسته ساحل سر راپورته کړ د مځکی څخه او شهاب ته یی وویل: ته ښه یی؟

شهاب په حیرانی د ارمان او د هغه د ملګرو خواته اشاره وکړه او ویویل: ساحل هلته وګوره،

کله چی ساحل د ارمان او د هغه د ملګرو خواته وکتل ډیر حیران سو او د حیرانه یی سترګې وپړسیدلی ساحل ولیدل چی زینت ارمان او د هغه ملګری د مځکی څخه لوړ پورته کړیدی او د مځکی څخه یی راویشتل بیا یی په حیرانی وویل: زینت!؟

شهاب ساحل ته وکتل او ویویل:څه؟ څوک؟

ساحل وویل: دا خو زینت ده هغه زما سره چی د کلی په کلاء کی ملګری سوی وه،

شهاب د ارمان او د هغه د ملګرو پر خوا وکتل خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیله ارمانه او د هغه د ملګرو ماسیوا بیا یی ساحل ته وکتل او ویویل: څوک یادوی؟

ساحل د ارمان او د هغه ملګرو ته اشاره وکړه او بیا یی وویل: هغه دوی چی وهی هغه انجلۍ در یادوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــــهاب بيـــا ارمـــــان او د هغـــه ملګـــرو تــــه وکتـــل او ويويل: ساحل هلته خو هيڅوک نسته،

ســـاحل ډيـــر حيـــران ســـو او بيـــا يـــی پـــه درد شـــهاب تـــه وويل: دا د مسخرو ځای دی چی ته مسخرې کوی؟

شـــهاب وويـــل: ســـاحل پـــه مـــا بـــاور وکـــه هلتـــه هيڅـــوک نسته،

ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو ډيـــر وهـــل وخـــوړل د ټولـــو د ســـرو او پـــزو څخـــه وينـــی را روانـــی وی بيـــا شـــهاب وويل: ته دلته کښينه زه به موټر راولم،

شـــهاب د مـــوټر پـــه خـــوا ولاړی ســـاحل د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو خواتـــه کتـــل چـــی زينـــت وهـــل وروســـته زينـــت د ســـاحل خواتـــه وکتـــل او د ســـاحل پـــر طـــرف روانـــه ســـوه کلـــه چـــی ســـاحل تـــه ورســـيدل نـــو تـــر ســـترګو يـــی اوښـــکې روانـــې ســـوی د ســـاحل مـــخ تـــه يـــی خپـــل لاس ونيـــوی او ژړل يـــی ســـاحل وويـــل: زينـــت تتتتتـــه دلته څنګه؟

پـــه دی وخـــت کـــی شـــهاب مـــوټر چـــالان کـــې او د ســـاحل پر خوا يی ور وستی،

زينت وويل: ساحل ته روغتون ته ولاړ سه ژر،

ساحل وويل: خو ته؟

زينـــت وويـــل: مـــا پريـــږده ســـتا څخـــه زياتـــه وينـــه تللـــی ده ته ژر ولاړ سه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروســـته شـــهاب راغلـــی ســـاحل یـــی د مځکـــې ځخـــه راپورتـــه کـــې او مـــوټر تـــه وختـــل او روان ســـول کلـــه چـــی ســـاحل او شـــهاب روان ســـول زینـــت خپـــل لاس تـــه وکتـــل چـــي د ســـاحل پـــه وینـــو لړلـــی وو تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې وبهیـــدلی ډیـــره پـــه غوســـه ســـوه او د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو پـــر خـــوا ور رهـــی ســـول ســـاحل د مـــوټر د هنـــدار ځخـــه شـــاته وکتـــل او شـــهاب پـــه هنـــداره کـــی ورتـــه کتـــل چـــی ارمـــان او د هغـــه ملګـــری د مځکـــې ځخـــه پورتـــه ســـول او پـــر مـــلاء بانـــدي قطعـــه ســـول ســـاحل او شـــهاب د حیرانیـــه ســـترګې پټـــې کـــړی، ځـــه وخـــت وروســـته ســـاحل او شـــهاب دواړه روغتـــون تـــه ورســـیدل ســـاحل ډیـــر زخمـــي وو او ډاکټرانـــو ژر هغـــه بیســـتر کـــې او د شـــهاب پانســـمان شـــروع ســـو ځـــه وخـــت وروســـته د ســـاحل او شـــهاب مـــور او پـــلار روغتـــون تـــه راغلل شهاب هغوی ته ټوله کیسه وکړه،

د ســـاحل ټپونـــه ژور وه نـــو ځکـــه یـــی عملیـــاتو زیـــات وخـــت ونیـــوی نیمـــه شـــپه وه شـــهاب او د ســـاحل او شـــهاب مـــور او پـــلار د عملیـــات خـــونی مختـــه انتظـــار وه ځـــه وخـــت وروســـته عملیـــات پـــای تـــه ورســـیدل او ډاکتـــران دبانـــدي راووتـــل او د ســـاحل مـــور او پـــلار تـــه یـــی وویـــل: مبـــارک مـــو ســـه ستاســـو زوی روغ او جـــوړ ســـو بـــس تـــر ســـبا پـــوری بـــه همدلتـــه بیســـتر وی، پـــه دي ســـره ټـــول ډیـــر خوشـــحاله ســـوه بیـــا شـــهاب خپـــل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـاحل مـــور او پـــلار تـــه وويـــل: تاســـو ولاړ ســـئ زه د ساحل سره پاته کيږم،

د ســاحل پــلار وويــل: نــه زويــه تــه هــم ډيــر زخمــی يــی ته بايد کور ته ولاړ سئ زه ورته پاتيږم ساحل ته،

شـــهاب هغـــوي تـــول مجبـــوره کـــړل چـــي ولاړ ســـی هغـــوی ټـــول ولاړل او شـــهاب د ســـاحل ســـره پاتـــه ســـو، شـــهاب د ســـاحل د کـــټ تـــر بغـــل کښينســـتی او د ســـاحل تبه يی وکتل بيا همهلته ورته انتظار سو،

د ســـهار مرغـــانو خپـــل ســـندرې شـــروع کـــړي د ســـاحل نشـــه هـــم تللـــی وه او د خوبـــه راکښينســـتی ويليـــدل چـــی شـــهاب يـــی د کـــټ تـــر څنـــګ بيـــده ســـوی دی او ســـر يـــی دده پـــر کـــټ ايښـــی دی ســـاحل ورنـــاره کـــړه: شـــهابه! شهابه!،

شـــهاب د ســـاحل پـــه نـــارو راويښ ســـو او بيـــا يـــی پـــه موسکا وويل: اوه ته راکښينستی؟

ســاحل وويــل: بــی عقلــه تــه نــه وينــی چــی تــه هــم زيــات زخمـــی ســـوی يـــی بيـــا هـــم دلتـــه دي ماتـــه ټولـــه شـــپه تيـــره کړه،

پـــه دی وخـــت کـــي د ســـاحل مـــور او پـــلار بيســـتر خـــونی تـــه راننوتـــل او ويويـــل: زويـــه مـــوږ هـــم مابښـــام ډيـــر ورتـــه وويـــل چـــی تـــه ولاړ ســـه تـــه هـــم ډيـــر زخمـــی ســـوی يـــی خو دی په هيڅ رکم نه تلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیــا یـــی مـــور او پـــلار د ســـاحل د صـــیحت پوښـــتنه وکـــړه ساحل وویل: اوس ښه یم،

بیـــا ســـاحل حیـــران ســـو او پـــه فکـــر کـــی ډوب ســـو او بیـــا یی وویل: خو زینت څه سول؟

ټولـــو یـــو وبـــل تـــه ســـره وکتـــل او بیـــا د ســـاحل پـــلار پـــه حیرانی وویل: زویه زینت څوک ده؟

ســـاحل وویـــل: هغـــه مـــوږ چـــی یـــی ماښـــام وژغورلـــو هغـــه د کلی ده په نارنج کلاء کی زما ملګری ده،

بیـــا ســـاحل شـــهاب تـــه وکتـــل او ویویـــل: شـــهاب! تـــه ولـــی داســـی پټـــه خولـــه ناســـت یـــی راتـــه ووایـــه چـــي زینـــت څـــه سول؟

شـــهاب د ســـاحل مـــور او پـــلار تـــه وکتـــل او بیـــا یـــی ســـاحل تـــه وویـــل: ســـاحل! مـــوږ بـــه بیـــا پـــر دي وروســـته بحث وکو چی ته جوړ سی،

ســـاحل پـــه غوســـه ســـو او ویویـــل: شـــهابه زمـــا د پوښـــتنی جواب راکه،

شـــهاب وویـــل: ســـاحل هلتـــه هیڅـــوک نـــه وه تـــه چـــی څـــوک یـــادوی هغـــه انســـان نـــه بلکـــی هغـــه د کـــلاء پیـــری دی چي په سلهاوه انسانان یی وژلی دی،

ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا یـــی پـــه درد ســـره شـــهاب تـــر کـــالو ونیـــوی او ویویـــل: شـــهابه د خـــولی ســـره دی احتیـــاط کـــوه تـــه پـــوهیږی چـــی تـــه څـــه وایـــی ولـــی پـــه هغـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ چې ماته یې په پوهنتون کې جایزې راکولې کله چې پروګرام ختم سو زه د پوهنتون په دروازه کې نه وم ور سره ولاړ چې تا هم ولیدلم،

شهاب وویل: ساحله په هغه ورځ هم هلته هیڅوک نه وه ستا سره په هغه ورځ هلته ته یوازې ولاړ وې او خبرې دې کولې،

ساحل وویل: شهابه د تیرې شپې په پیښه کې لکه چې تا خپل عقل او حافظه د لاسه ورکړیده،

شهاب د جیب څخه خپل تلیفون راوکښی او تلیفون یې وکړ او په تلیفون کې یې وویل: اوري سلطانه هله یواری خو روغتون ته راسه،،،

څه وخت وروسته د ساحل د کمپنۍ چوکیدار عملیات خونې ته راغلی ساحل د هغه په لیدو ډیر حیران سو بیا شهاب ساحل ته وویل: ساحله په هغه ورځ چې زهرا د کار غوښتلو لپاره راغلی وه ایا هغه ورځ ستا پیاد ده؟

ساحل حیران سو او بیا یې وویل: هو هو په هغه ورځ زینت هم راغلی وه زه د هغې سره زما په دفتر کې ناست وم چې سلطان هم راغلی سلطانه تا خو هغه انجلۍ ولیدل اوه؟

سلطان ډیر حیران سو او هیڅ یې ونه ویل بیا

شهاب سلطان ته وویل: سلطانه! په هغه ورځ چې زهرا اغلۍ د کار لپاره راغلی وه چې هغې تاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویـــل چـــی زه د ریـــس صـــاحب ســـره د لیـــدو لپـــاره راغلی یم ایا ته د ساحل دفتر ته ورغلی؟

سلطان وویل: هو صاحبه ورلم،

شـــهاب وویـــل: هلتـــه د ســـاحل صـــاحب ســـره بـــل څـــوک وه په دفتر کی؟

سلطان وویل: هلته بل هیڅوک نه وه،

ســـاحل پـــه ددي خبـــری پـــه اوریـــدو ډیـــر حیـــران ســـو بیـــا شـــهاب وویـــل: نـــو ســـاحل صـــاحب د چـــا ســـره خبـــرې کولی؟

ســـلطان وویـــل: صـــاحبه هلتـــه هیڅـــوک نـــه وه ســـاحل صـــاحب د چـــوکۍ تـــر څنـــګ ناســـت وو او د ځـــان ســـره یی خبرې کولی،

ساحل په غوسه سلطان ته وویل: چپ سه بی عقله،

شـــهاب خپـــل تلیفـــون د جیبـــه راویســـتی او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ســـاحله کـــه تـــه زمـــا او د ســـلطان خبـــرې نـــه منـــي واخله دا عکاسی وګوره،

کلـــه چـــی ســـاحل د شـــهاب تلیفـــون وکتـــی نـــو ویلیـــدل چـــی دی پخپـــل دفتـــر کـــی د چـــوکۍ تـــر څنـــګ ناســـت وو او خبـــری یـــی کـــولی هلتـــه هیڅـــوک بـــل نـــه وه ســـاحل پـــه فکـــر کـــی ډوب وو بیـــا یـــی خپـــل تلیفـــون را واخیســـتی ځکـــه پـــه کـــلاء ده او زینـــت عکـــس ســـره نیـــولی وو کلـــه چـــی یـــی تلیفـــون راوکښـــی او هغـــه عکـــس یـــی پـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستي نو ويليدل چې په عکس کې يوازې دی ولاړ دی بل څوک نه وه ور سره،

ساحل په فکر کې ډوب سو بيا شهاب وويل: ساحله ستا هغه ورځ پياد ده چې ما تاته وويل چې زه مې مور د انا کورته بيايم په هغه ورځ زه د مور سره نه وم تللی په هغه ورځ زه نارنج کلاء ته تللی وم چې دا معلومه کم چې هلته ستا سره څه پيښ سوی وه خو کله چې هلته ورلم غوښتل مې تحقيق وکم خو څه وخت وروسته په کلاء کې د پانزيبو د شرنهګارې ږغ سو زه چې په هغه ږغ پسې ور روان سوم بام ته وختلم زه پر بام ولاړ وم چې يو دم يو چا ډيره ټينګه لغته راکړه او زه يې د ديواله سره وجنګولم تر داسې حاله يې ووهلم چې ما د راپورته کيدو طاقت لا د لاسه ورکې بيا يې غوښتل چې د کلاء د بام څخه مې لاندي وغورځوی او مړ مې کې چې په دي وخت کې ستا تليفون راغلی کله چې هغې بلا ستا نوم واوريدی نو زه يې پريښولم زه هلته بې هوښه سوم چې کله په هوښ کې رالم نو ومې ليدل چې زه يې د بام څخه راکښته کړی وم او لاندي يې د کلاء د دروازې سره غورځولی وم په هغه ورځ زه د ډېرو سره نه وم لګيدلی بلکې هغې بلا وهلی وم هغه انسانه نه بلکې بلا ده بلا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حيرانۍ سره شهاب ته وکتل او بيا شهاب وويل: ساحله هغه پيسې چې تا دا کمپنيان په جوړې کړی تاته هغه پيسې چا درکړی؟

ساحل په حيرانۍ وويل: هغه د زينت په غوښتنه د هغې د اکا زوی راکړی چې په بانک کې يې کار کوی،

شهاب وويل: ساحله هلته هيڅ بانک مانک نسته هغه د هغو بلاوو بانک وو،

ساحل په فکر کې سو او هغه صحنه ور پياد سوه چې کله دی بانک ته ننوتی نو ټولو د بانک کارکوونکو ورته حيران حيران کتل او بيا هغه خبره ور ياد سوه چې زينت ورته ويلې وه: ساحل! بيا چې کله بانک ته ورتللی بيا د شپې لخوا ورسه ځکه چې هغه د ورځې نه وی، چې بيا ده پوښتنه ځنې وکړه چې دا بيا څنګه بانک دی چې د ورځې نه وی د شپې وی؟ بيا چې زينت موسکۍ سوه او ويويل: دا بيا زموږ بانک دی،

بيا شهاب وويل: ساحله په هغه ورځ چې ته ددوی سره بانک ته ننوتلی نو ته هم د هغو سره ورک سوی نو ځکه هغه دوکاندار چې هلته يې دوکان کوی داسې فکر وکې چې ته پيری يې نو ځکه هر واری چې به يې وليدلی نو وبه بيريدی او د پيری پيری ناری به يې وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ددي کيسو په اوريدو ډير حيران سو او په فکر کی ډوب سو بيا يی يو دم د لاس څخه د سيروف پايپ ليری کې او د کټ څخه ولاړ سو، ټولو ناريږ پر وهلی چی ساحله سا څه کوی خو ساحل هغوی ټول پوری وهل او د بيستر خونی څخه ووتی د ساحل مور و پلار او شهاب پسی ځغستل چی ساحل ودروی خو ساحل د روغتون څخه ووتی او د شهاب په موټر کی کښينستی او د کلی پر طرف روان سو شهاب هم موټر ته وختی او په ساحل پسی روان سو، پر لاريږ ساحل ته د زينت خبری ور يادیدلی،

چی کله يی اول وار په کلاء کی زينت وليدل: وبخښه زه ددی کلاء مخته تيريدم نو ومی ليدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وګورم چي په کلاء کی څوک دي،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بيا يی په حيرانتيا ورته وويل: د کلاء دروازه خو تړلی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

چی بيا ساحل ورته وويل: زه دی وبيرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پيری دی،

چی بيا زينت موسکی سوه او ويويل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زینــت: زمــا د پوښــتنی لپــاره تلیفونــه تــه حاجــت نســته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ســاحل پــه همــدا فکــرو کــی وو چــی کلــی راورســیدی ســاحل مــوټر د کــلاء پــر طــرف ور روان روان کــې کلــه چــی کــلاء تــه ورســیدی نــو پــه ډیــر تکلیــف د مــوټر څخــه راکښــته ســو او د کــلاء پــر طــرف یــی ور وځغســتل کلــه چــی کــلاء تــه ننــوتی نــو د کــلاء پــه دننــه صــالون کــی یــی شــاوخوا وکتــل او بیــا یــی پــه لــوړ اواز وویل: زینت! زینت!!!! زینت!!!،

خــو څــوک نــه معلومیــدل ســاحل پــر ځنګنــو ولویــدی لاس یــی پــر ســر ونیــول او پــه ژړا یــی وویــل: زینــت!!! زینت!!!،

ســاحل هلتــه پــر ځنګنــو ناســت وو او ژړل یــی چــی څــه وخــت وروســته پــه کــلاء کــې بــاد ســو او بیــا د ســاحل شـــاته د پـــانزیبو د شـــرنګهاې ږغ ســـو، ســـاحل ډیـــر حیـران سـو کلـه چـی یـی شـاته وکتـل نـو ویلیـدل چـی پـه مــخ پــوتې پــوړنۍ کــی زینــت ولاړه وه، ســاحل د هغــی پــه لیــدو ډیــر حیــران ســو او بیــا یــی د زینــت پښــو تــه وکتــل چــی هغــه پانزیبونــه یــی پــه پښــو وه چــی ده بــه هره شپه په کلاء کی اوریدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل زینت ته ور ولاړ سو او په ژړا یی وویل:
زینت ټول وایی چی ته پیری یی خو زه یی نه منم،

زینت وویل: هغوي رښتیا وایی،

ساحل ډیر حیران سو او سترګې یی د حیرانیه وپړسیدلې او بیا پر مځکه ولویدی ډیر وخت هم هلته چپ ناست وو زینت یی لاس ته وکتل چی وینې تر بهیدلی زینت یی خواته ورنیږدی سوه غوښتل یی چی لاس یی ور وتړی خو چی کله ساحل ته نیږدی سوه نو ساحل ځنی شاته سو او وبیریدی بدن یی په ریږدیدو سو، زینت ساحل ته وکتل او بیا یی وویل: مه بیریږه که ما ته وژلای یا می تاته تاوان در رسولای نو اول به می دا کار کړی وای،

ساحل ارام سو او زینت یی بیا و ځنګته ور نیږدی سوه او د ساحل لاس یی په خپل لاس کی ونیوی او بیا یی زخمی ځای ور وتړی کله چی ساحل ارام سو نو یی وویل: تا ما ته مخکی ولی نه ویل چی ته انسان ذاته نه یی؟؟

زینت وویل: که می درته ویلی وای نو تا به زما څخه نفرط کړی وای او زما څخه به بیریدلای،

ساحل وویل: تا خو ډیر انسانان په دې کلاء کی مړه کړل نو زه دی ولی پریښوولم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت اوږده ساه واخیسته او بیا یې وویل: ته مې هم وژلې،

ساحل حیران سو او بیا یې په غوسه خپل لاس د زینت د لاس څخه لیرې کې خو زینت بیرته د هغه لاس په خپل لاس کې ونیوی او ویویل: په هغه ورځ چې تا د مور سره خبرې کولې خو هغې نه غوښتل چې ستا سره خبرې وکړې په هغه ورځ ما غوښتل چې تا ووژنم ستا د وژلو لپاره د کلاء بام ته درلم خو کله چې مې هلته وکتل تا غوښتل چې له ډیرو غمونو خپله خپل ځان ووژنې زما زړه دربانـدي وسوځيدی ستا معصومه څيهره چې مې وليدل چې د ډیرو غمونو ښکار ګرځيدلی وه نو ومې غوښتل چې ستا سره کمک وکم او تا ددې تاریک ژوند څخه دباندې راوباسم ساحل که چیرې په هغه ورځ زه هلته نه وای درغلې نو تا به هتماً ځان وژنه کړې وای،

ساحل وویل: د یوه نفر ژوند ژوغوری خو د سلګونو انسانانو ژوند دی واخیستی ایا دیته ستا مهربانی ووایم که بی عقلی؟

زینت وویل: ساحل زه نه غواړم چې ددې سبب درته ووایم چې هغوی ما ولی مړه کړه،

ساحل وویل: سبب؟ ایا زما د ملګری وژل هم یو سبب درلودی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــــت وویـــل: ســـاحل زه نـــه وم خبـــره چـــی هغـــه ســـتا ملګری دی که نه ما به داسی نه وای کړی،

ســـاحل خپـــل لاس د زینـــت د لاس څخـــه لیـــری کـــې او ولاړ ســـو غوښـــتل یـــی چـــی د کـــلاء څخـــه ووځـــې خـــو کلـــه چـــی د کـــلاء دروازې تـــه ور نیـــږدی کیـــدی د کـــلاء دروازه ورتـــه وتـــړل ســـوه ســـاحل چـــی کلـــه شـــاته وکتـــل نـــو د زینـــت ســـترګې د یـــو تیـــز څـــراغ پڅیـــر لګیـــدلی وروســـته بیرتـــه عـــادې حالـــت تـــه واوښـــتی بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل تـــه زمـــا یـــی تـــه زمـــا څخـــه هـــیڅ چیـــری نســـی تلای،،،،

ساحل وویل: څه به وکې ایا ما به هم مړ کې؟؟

زینـــت وویـــل: تـــا داســـی فکـــر لا څنګـــه وکـــې چـــی زه بـــه تا مړ کم ددې څخه مخکې به زه خپل ځان مړ کم،

ســـاحل وویـــل: زینـــت پـــوهیږم نـــن ورځ چـــی زه څـــه لـــرم مـــور،پلار، ورونـــه زمـــا کمپنیـــانې زمـــا مـــوټران دا ټـــول تـــا راکړیـــدی ماتـــه زه دی اســـحانمند یـــم خـــو زینـــت زه ســـتا څخـــه بیریـــږم ټـــول عمـــر بـــه پـــه ویـــره ژونـــد در ســـره کوم،

د زینـــت تـــر ســـترګو اوښـــکې روانـــې ســـوی د ســـاحل خـــوا تـــه ورغلـــه د ســـاحل لاس یـــی پـــه لاس کـــی ونیـــوی او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! زه ســـتا ســـره مینـــه کـــوم تـــه زمـــا هـــر څـــه یـــی نـــو تـــه بیـــا ولـــی زمـــا څخـــه بیریـــږی تـــه خو زما مینه یی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ما او تا یو ځای نسو سره اوسیدلای ځکه ستا په ځیهره کی ما ته د هغو کسانو جسدونه معلومیږی چی تا وژلي دي نو هیله کوم ما پریږده چی زه می خپل ژوند یوازې وکم زه به په ټول ژوند واده ونکم،

وروسته ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه وکښېږ او روان سو د کلاء دروازه ورته خلاصه سوه، زینت پر خپل ځای کښینستل او ډیر یی وژړل ساحل هم د کلاء څخه راووتی په دروزاه کی ورته شهاب ولاړ وو شهاب ساحل په موټر کی کښینوی او د ښار پر طرف روان سول، ساحل خپل سر د موټر پر هنداره ایښی وو تر سترګو یی اوښکې روانې وی او د زینت یادونه ور یادیدل،

څه وخت وروسته خپل کور ته را ورسیدل د ساحل مور او پلار هغه ته انتظار وه خو ساحل چی کله د موټر څخه راکښته سو نو د هیچا سره یی خبرې ونه کړې او خپلی کوټې ته ننوتی او دروازه یی په ځان پسې بنده کړه وروسته خپل د کټ تر څنګ کښینستی او ډیر یی وژړل،

ساحل تر ماښامه خپل د کوټې څخه نه راووتی مور او پلار یی ډوډۍ ورته راوړل خو د ساحل کوټه همهغسې قلف وه مور یی د دروازې تر شا ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که د سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

راهیسی دي هیڅ شي نه دي خوړلی صیحت ته دی تاوان لری،

خو ساحل دروازه نه خلاصول بیا یی پلار ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که هله زویه مور او ما دي ډوډۍ درته راوړیده،

خو ساحل بیا هم دروازه نه کړل خلاصه مور او پلار یی ډیر ورته وویل خو هیڅ فایده یی نکول وروسته هغوی ځنی ولاړل څه وخت وروسته شهاب راغلی ویلیدل چی د ساحل مور او پلار ډیر پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده ولی داسی پریشانه یاست ساحل خو به ښه وی؟

د ساحل مور وویل: زویه د سهار راهیسی یی هیڅ هم نه دي خوړلی دروازه یی همهغسې په ځان پسی تړلی ده،

شهاب وویل: ډوډۍ ماته راکې زه یی ور وړمه تاسو دلته کښیني،،

د ساحل مور شهاب ته ډوډۍ ورکړه او شهاب د ساحل کوټې ته ورووړه، شهاب د ساحل د کوټې دروازه ور وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که زه یم،

ساحل بیا هم دروازه نه خلاصول شهاب بیا دروازه وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــړ وروســـته ســـاحل دروازه خلاصـــه کـــړه خـــو ســـترګې یـــې د شـــهاب د ســـترګو ســـره ونـــه موښـــلولی او بیرتـــه خپـــل پـــه ځـــای کښینســـتی، شـــهاب یـــې تـــر څنـــګ کښینســـتی او ورتـــه یـــې وویـــل: ســـاحل مـــور ویـــل چـــې د سهار راهیسی دي هیڅ هم نه دي خوړلی؟

ســـاحل پـــه ژړغـــونی ږغ وویـــل: اشـــتهاء مـــې نـــه ورتـــه کیږی،

شـــهاب د ډوډۍ ګولـــه جـــوړه کـــړه او د ســـاحل خـــولې تـــه یـــې ونیـــول خـــو ســـاحل ورتـــه وویـــل: زه وږی نـــه یـــم یاره خواته مې نه کیږی،

شهاب وویل: زما لپاره یې وخوره،

ساحل وویل: نه یاره وږی نه یم،

شـــهاب بیـــا هـــم د ډوډۍګولـــه د ســـاحل خـــولې تـــه ور نیـــږدی کـــړه او ورتـــه یـــې وویـــل: دا بـــه زمـــا لپـــاره هتمـــاً خوری،

ســـاحل هـــم د شـــهاب د لاس ډوډۍ وخـــوړل بیـــا شـــهاب وویـــل: نـــن مـــې د هغـــه نـــوی قراردادیـــانو ســـره خبـــرې وکـــړی هغـــوی مـــې ســـبا تـــه دفتـــر تـــه راغوښـــتي دی یـــو غونـــډه لـــرو نـــو ســـبا د وختـــي ځـــان تیـــار کـــه زه در پســـې راځم بیایم دي،

ســـاحل وویـــل: تـــه خبـــرې ور ســـره وکـــه زمـــا طبعیـــت نـــه دی سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــهاب وویــل: مــا هغــو تــه همداســی وویــل چــی د ســاحل طبعیــت نــه دی ســم خــو هغــو ټینګــار کــوی چــی مــوږ د ساحل صاحب سره وینو،

ساحل وویل: سمده ور سره وبه وینم،

شــهاب وویــل: نــو زه اوس ځــم پــر ځــان دی پــام کــوه دوا دي بیا پر وخت وخوره،

شـــهاب ولاړ ســـو او د دروازی پـــر طـــرف روان ســـو کلــه چــي دروازی تــه ورســیدی نــو بیرتــه یــی ســاحل تــه مــخ ور واړوی نــو ویلیــدل چــی ســاحل ډیــر غمګــین وو شـــهاب بیرتـــه راوګرځیـــدی او د ســـاحل تـــر څنـــګ کښینســـتی او ســاحل یـــی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی، د ســـاحل تـــر ســـترګو اوښـــکي راغلـــی شـــهاب هغـــه تـــه ډاډګیرنـــه ورکول،

ســـهار ســـو څـــه وخـــت وروســـته ســـاحل او شـــهاب دواړه دفتـــر راغلـــل ټولـــو کـــارکونکو ســـاحل تـــه ښـــه راغلاســـت ووایـــه وروســـته ســـاحل او شـــهاب د غونـــډو تـــالار تـــه ولاړل نـــوی قراردادیـــان را رســـیدلي وه ټولـــو د ســـاحل ســـره روغبـــړ وکـــې بیـــا یـــوه قـــراردادی ســـاحل تـــه وویـــل: مـــوږ شـــهاب صـــاحب تـــه وویـــل چـــی د ســـاحل صـــاحب طبعیـــت بـــه نـــه وی ســـم مـــوږ بـــه ستاســـو ســـره خبـــرې وکـــو خـــو شـــهاب صـــاحب ټینګـــار کـــوی چـــی بایـــد مـــوږ ستاسو سره خبرې وکو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په دي خبره سره شهاب ته وکتل او شهاب موسکی سو، څه وخت وروسته غونډه پیل سوه ټول نظریات او وړاندیزونه پیل سوه خو ساحل هیڅ هم ونه ویل بیا یوه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو په دي اړه څه وایست؟

ساحل په فکر کې غرق وو او د قراردادی اواز یی نه واوریدی بیا هغه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو ښه یاست؟

ساحل یو دم راویښ سو او بیا یی وویل: وبخښي زه لږ ارام ته ضرورت لرم تاسو د شهاب سره خبري وکي دی به تاسو ته هر رنګه تشریح او معلومات درکي،

وروسته ساحل د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی خپل چوکۍ ته یی ځنګ واچوی او د زینت په خیالو کی ډوب سو او کرار کرار یی تر سترګو اوښکي روانی سوی،

ساحل به ټوله ورځ غمګین وو او هیڅ به ژوند خوند نه ورکوی تل به یی ژړل او د زینت په فکرو او خیالو کی به ډوب وو،

یوه ورځ ساحل دفتر ته راغلي او شهاب ورته وویل: ساحل څو خبریالان راغلی دی چی ستا سره مرکه وکي د غونډو په تالار کی تاته انتظار دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: شهاب یاره زه نسم کولای ته ورسه خبرې ور سره وکه،

شهاب ساحل تر لاس ونیوی او د غونډو تالار ته یی کش کې کله چې خبریالانو ساحل ولیدی نو ټولو روغبړ ور سره وکې او بیا یی مرکه شروع کړه، خبریالانو د ساحل د کاروبار اړوند ټولې پوښتنې وکړی او په پای کی یو خبریال وویل: ساحل صاحب یوه اخیری پوښتنه کوم دا داسی پوښتنه ده چی ټول یی په اړه غواړی خبر سی او دیته انتظار دی چی تاسو به دي پوښتنې ته کله جواب ووایست هغه دا چې ویل کیږی د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوې ښځې لاس وی تاسو دا راتع ویلای سی چی هغه څوک ده چی تاسو یی دي ځای ته راورسولاست؟

ساحل او شهاب په دي پوښتنه زیات حیران سول بیا ساحل شهاب ته وکتل او بیا یی مرکه پریښوول او د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی د دفتر دروازه یی وتړل او پر چوکۍ کښېنستی د هغه خبریال دا پوښتنه یی ذهن ته راغلل چی ویل یی د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوی ښځې لاس وی هغه څوک ده چی تاسو یی دي ځای ته راورسولاست په دي سره ساحل ته زینت ورپیاد سول او تر سترګو یی اوښکې روانی سوی وروسته یی سر پر میز کښیښوی او د زینت په جدایی کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـی ډیـر وژړل ســاحل ســر همداســی پـر میــز ایښــی وو چــی څــه وخــت وروســته پــه دفتــر کــي د ســاحل د میــز د ســر څخــه څــه شــیان لانــدي ولویــدل، ســاحل پــه حیرانــی ســره ســر راپورتــه کــې او شــاوخوا یــی وکتــل څــوک نــه وه خــو وروســته بیــا داســی معلومــه ســوه لکــه یــو چــا چــی د دفتــر پــر غــالی پښــه کښیښــول ســاحل پــه حیرانــی اوښــکې پــاکې کــړی او پــه ژړا یــی وویــل: نــو ســتا هــم زه نــه یــم هیــر ســوی تاتــه هــم زمــا بغیــر ژونــد خونــد نــه درکوی اوه؟

پــه دفتــر کــی چوپتیــا خپــره وه ســاحل چــی تــر ســترګو یــی اوښــکې بهیــدلی وویــل: زینــت زه پــوهیږم چــی تــه همدلته یی ځان راښکاره که،

لــږ وروســته زینــت راښــکاره ســوه چــی د ســاحل میــز تــه نیــږدي ولاړه وه او تــر ســترګو یــی اوښــکې روانــي وی، کلــه چــی ســاحل زینــت ولیــدل نــو دواړو پــه ژړا ژر یـو او بـل پـه غیـږ کـی سـره ونیـول او ډیـر یـی سـره وژړل ســاحل پــه ژړا کــې وویــل: زه مینــه در ســره لــرم زینت مینه در سره لرم زه بیله تا ژوند نسم کولای،

زینــت هــم وویــل: زه هــم ډیــره مینــه در ســره کــوم ســاحل زه هــم بیلــه تــا ژونــد نســم کــولای بیــا هیڅکلــه مــا یــوازی مه پریږده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه دی پریږدم زینت زه به تا هیڅکله یوازې پرینږدم زه مینه در سره لرم زینت مینه در سره لرم،

شهاب د خبریالانو سره جنجال وو او هغو ته یې وویل: ما تاسو ته نه وه ویلې چې د ساحل صاحب څخه به د شخصي ژوند په اړه پوښتنې نه کوئ؟

خبریالانو وویل: موږ بخښنه غواړو صاحبه،

شهاب د هغو څخه روان سو ډیر پریشانه وو او بیا خپل دفتر ته ولاړې او پر خپل چوکۍ کښېنستې اوږده ساه یې واخیستل او بیا یې خپل کمپیوټر چالاند کې په کمپیوټر کې اخته وو چې بیا یې یو دم ځار کیمرو ته فکر سو کله چې یې کیمرې چالانده کړې نو د ساحل دفتر یې په کیمره کې رانیږدی کې شهاب ډیر حیران سو ځکه د ساحل د دفتر په کیمره کې یې ولیدل چې ساحل د خپل دفتر پر یو اوږده چوکۍ ناست دی او خاندي او خپل لاس یې داسې نیولی دی لکه د یو چا په غاړه کې چې یې ور اچولی وي، په دي سره شهاب ډیر پریشانه سو،

ساحل او زینت به هره ورځ سره لیدل د ساحل مور او پلار او شهاب ډیر پریشانه وه،

یوه ورځ چې کله شهاب نارنج کلاء ته تللی وو د ساحل په کور کې ځو میلمانه وه د ساحل مور او پلار او شهاب سره ناست وه او د ساحل په اړه ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشان وه او د ساحل په اړه یی هبري سره کولی کله چی د شهاب او د ساحل د مور او پلار خبري خلاصی سوی نو د ساحل کور ته راغلی میلمه وویل: څه وخت مخکی زموږ په ښار کی هم داسی کیسه پیښه سوی وه زموږ یو ځوان باندي هم داسی پیریان ناست وه او هغه یی نه پریښوی بیا د هغه ځوان کورنۍ د ښار یو بزرګ پیر ته ور وستی بیا هغو پیریانو هغه ځوان پریښوی،

د ساحل پلار وویل: ایا هغه پیر او بزرګ اوس هم ژوندی دی؟

میلمه وویل: متاسیفانه چی هغه یو کال مخکی مړ سویدی د هغه پر ځای یی اوس زوی ناست دی اوس هغه دا کارونه پر مخ وړی هغه ته به ورسو او مشوره به ځنی واخلو،

د ساحل پلار وویل: سمده سبا ته به ورسو،

کله چی راتلونکی ورځ راغلل نو شهاب خپل موټر راوستی د ساحل مور او پلار او میلمه په موټر کی کښینستل او د هغه پیر او بزرګ په طرف روان سول د څو ساعتو مزل وروسته هغه ښار ته ورسیدل،

ساحل د کلاء پر بام د زینت په غیږ کی خپل سر ایښی وو او زینت د هغه په وریښتیانو کی خپل لاس وهی او باندار یی سره کوی ساحل وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت! تـــه بـــه مـــی کلـــه خپـــل د مـــور او پـــلار ســـره معرفی کې؟

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: ســـاحل زمـــا د پـــلار د انســـان ذاتـــو ســـره نـــه لګیـــږی خـــو پـــر هغـــه زه ډیـــره ګرانـــه یـــم مـــا هغـــه تـــه ســـتا پـــه اړه وویـــل هغـــه زمـــا څخـــه بیـــا څـــو ورځـــې خوابـــدی او خفـــه وو خـــو بیـــا راســـره پخـــلاء ســـو او راتـــه یـــی وویـــل چـــی زه غـــواړم د ســـاحل ســـره وویـــنم بیـــا مـــا ورتـــه وویـــل چـــی ســـاحل پـــه دي تـــر اوســـه نـــه دی خبـــر چـــی مـــوږ انســـانان نـــه یـــو بیـــا مـــی بابـــا وویـــل چـــی کلـــه دي خبـــر کـــې نـــو بیابـــه یـــی راســـره مـــخ کې چی زه مو ژر تر ژره واده دروکم،

ســـاحل د زینـــت د غیـــږ څخـــه خپـــل ســـر پورتـــه کـــې او پـــه تعجـــب ســـره یـــی وویـــل: ډیـــر ښـــه دا خـــو ډیـــر ښـــه وســـوه چـــی هغـــه زه ومـــنلم کـــه نـــه زمـــا پڅیـــر بدرنګـــه تـــه بـــه خپله شهزاده ګی لور چا ورکولای،

زینـــت وویـــل: داســـی مـــه وایـــه ســـاحل شـــهزاده خـــو زمـــا په نصیب سو ته زما شهزاده یی،

ســـاحل وویـــل: زه او شـــهزاده؟ دا خـــو ناممکینـــه ده خـــو خیـــر بخـــت مـــی ســـم دی چـــی مـــا تـــه د نـــړۍ تـــر ټولـــو ښکلی ناوې را په نصیب کیږی،

زینت وویل: او ما ته د نړۍ تر ټولو ښکلی خاوند،

ســـاحل د زینـــت لاس پـــه لاس کـــی ونیـــوی او هغـــه یـــی ښـــګل کـــې او ویویـــل: اوس نـــو هیڅکلـــه مـــا یـــوازې مـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریــږده او هیڅکلــه زمــا ځخــه مــه جــدا کیــږه کــه نــه پــه قسم سره چی بیله تا به زه ژوندی پاته نسم،

زینـــت د ســـاحل لاس ځانتـــه راکـــش کـــې او هغـــه یـــی بســـګل کـــې د ســـاحل ســـر یـــی پخپـــل غیـــږ کـــی کښیښـــوی او ویویـــل: هیڅکلـــه نـــه هیڅکلـــه بـــه زه یـــوازې تـــا پرینـــږدم، او بیـــا د زینـــت ســـترګې د خپـــل حالـــت ځخـــه واوښـــتی او پـــه درد ســـره یـــی وویـــل: او نـــه هـــم ځـــوک پریږدم چی موږ سره جلا کې،

کلـــه چـــی زینـــت دا وویـــل نـــو پـــه لاس کـــی یـــی ځلـــور میخونـــه ونیـــول او هـــوا تـــه یـــی وغورځـــول ســـاحل هغـــه ونه لیدل،

شـــهاب د ســـاحل مـــور او پـــلار او میلمـــه د پیـــر پـــر طـــرف روان وه چـــی یـــو دم مـــوټر ودریـــدی د ســـاحل پلار شهاب ته وویل: څه پیښه سوه زویه؟

شهاب وویل: نه پوهیږم،

خـو کلـه چـی شـهاب د مـوټر ځخـه کښـته سـو نـو ویلیـدل چـــی د مـــوټر ځلـــور ســـره ټایرونـــه پنچـــر ســـوی وو شـــهاب ډیـــر پریشـــانه ســـو ویویـــل: اوه زمـــا خدایـــه دا څـــه وسوه،

کلـه چـی یـی د مـوټر ټایرونـه وکتـل نـو پـه ټولـو میخونـه ننـــوتلی وه کلـــه چـــی شـــهاب هغـــه میخونـــه د مـــوټر د ټـــایرو ځخـــه راوکښـــل نـــو د ســـاحل پـــلار تـــه یـــی وویـــل: بابـــا جالبـــه نـــه ده ټـــول ټایرونـــه پنچـــر ســـول او پـــه ټولـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــم میخونـــه ننوتــل او بلـــه جالبـــه لا دا چـــی تــول میخونـــه یو رکم دي،

د ســاحل د پــلار بــدن لـــه ویــری پــه ریږدیــدو ســو بیــا میلمــه وویـــل: پریشـــانه کیـــږی مـــه د هغـــه پیـــر صـــاحب ځـــای نیـــږدی دی پـــر پښـــو بـــه ورســـو وروســـته تـــول د پیـــر ځـــای تـــه پـــر پښـــو ور روان ســـول کلـــه چـــی هلتـــه ورســـیدل نـــو د ســـاحل پـــلار پیـــر تـــه ټولـــه کیســـه وکـــړه پیـــر ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا یـــی پـــه حیرانتیـــا پوښـــتنه وکړه: ستا زوی د هغی سره چیری وینی؟

د ســاحل پــلار وویــل: کلــه پــه نــارنج کــلاء کــی کلــه بیــا د هغه په دفتر کی کله چیری کله چیری،

بیــا د ســـاحل پـــلار وویـــل: پیـــر صـــاحب زمـــوږ زوی د خدای لپاره د هغی بلا د شره خلاص که،

پیر وویل: تاسو څه غواړی؟

د ســـاحل پـــلار وویـــل: مـــوږ غـــواړو چـــی زمـــوږ زوی د هغـــی لـــه شـــره وســـاتل ســـی چـــی هغـــه کـــوم شـــر ور ونـــه رسوی،

پیـــر وویـــل: ســـمده تاســـو ستاســـو زوی او هغـــه بـــلا خپـــل کورتــــه راوغـــــواړی زه بـــــه دم و درود پــــر وکــــم چــــی ستاسو زوی ته کوم تکلیف ونه رسوی،

د ســـاحل پـــلار وویـــل: خـــو پیـــر صـــاحب مـــوږ بـــه هغـــه څنګه راولو هغه خو موږ وینو هم نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیــر وویــل: ستاســو زوی تــه ووایســت چــی مــوږ د هغــوی نکــاح ســره ور کــوو او بیــا د ښــه ژونــد دعــا ورته کوو،

د ســاحل پــلار وویــل: ســمده مــوږ بــه یــی پــه یــو طریقــه را وغواړو،

پیــر وویــل: راتلــونکی د جمعــې ورځ ښــه ورځ ده هغــه راوغواړی زه به دم و درود پر وکم،

شــهاب وویــل: پیــر صــاحب صــرف بــه ســاحل د هغــې د شــره خلاصــوی نــور مــوږ نــه غــواړو چــی هغــې تــه کــوم تاوان ورسیږی،

پیر وویل: سمده ځنګه چی ستاسو خوښه وی.

د ســاحل مــور او پــلار شــهاب او میلمــه د پیــر ځخــه رخصــت واخیســتی او د ښــار پــر طــرف روان ســول، کلــه چــی دوی روان ســول نــو پیــر پــه هغــو پســی د شــا لخــوا وکتــل چــی ویلیــدل چــی هغــوی ولاړل نــو یــو دم پــه خنــدا ســو او ډیــر یــی وخنــدل ټــول مریــدان یــی حیــران ســول او بیــا یــی د پیــر ځخــه د خنــدا علــت وپښتی،

پیــر وویــل: ددي خنــدا ســبب بــه تاســو د جمعــې پــه ورځ ووینی،

د ســاحل مــور او پــلار پــه کــور کــی ناســت وه چــی ســاحل کورتــه رانتــوتی او ډیــر خوشــحاله وو تــر ســلام او روغبــړ وروســته ســاحل خپــل اطــاق تــه ولاړی، ځــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت وروسته یی مور اطاق ته پسی ورغله او پر کټ یی تر څنګ کښېنستل ساحل خپل سر د مور په غیږ کې کښېښوی ډیر خوشحاله معلومیدی مور یی ورته وویل: څه خبره ده زویه نن ډیر خوشحاله معلومیږی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: مور نن می د ژوند یو لوی ارمان پوره سو هغه ورځ می نن ولیدل چی هر ځوان یی په ارمان وی،،،،

مور یی وویل: کوم ارمان زویه؟

ساحل وویل: نه اوس نه درته وایم،

مور یی وویل: اسمده زویه خو زویه زما یو خبره منی؟

ساحل وویل: هو ولی نه مور ستا هره خبره می پر سر سترګو قبوله ده،

مور یی وویل: ایا ته اوس هم نارنج کلاء ته د هغې د لیدلو لپاره ورځی؟

ساحل وویل: هو مور بیله هغې می ژوند نیمګړی وو،

مور یی وویل: زویه ما او ستا پلار د یو ملا سره ولیدل موږ ورته وویل چی زموږ د زوی او زموږ د راتلونکی مېږور د ښه ژوند لپاره دعا وکړی او هلته به ستاسو نکاح هم در وکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ډیر خوشحاله سو او مور ته یی وویل: دا خو ډیره ښه خبره ده مور ما فکر کوی چی ته او بابا به په دي اړیکه خوښ نه یاست،

مور یی وویل: نه زویه زه خو ډیره خوشحاله یم او ملا صاحب موږ د جمعې په ورځ راغوښتی دی ته به می مړور دلته کورته راولی،

ساحل وویل: سمده مور زه به همدا اوس زینت ته ووایم،

مور یی وویل: نه زویه بیا چی کله د جمعې ورځ راورسیدل بیا به په هغه ورځ ورته ووایی ځکه چی زه غواړم مړور می حیرانه کم،

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: سمده مور،

څو ورځې تیری سوی د ساحل مور او پلار او شهاب په کور کی د دعا او خیرات لپاره اماده ګی نیول، پیر صاحب هم مقصد درلودی هغه هم د جمعې د ورځې لپاره تیاری نیوی، کله چی د جمعې ورځ را ورسیدل نو سهار د وخته د ساحل مور د ساحل اطاق ته ورغله او ورته یی وویل: زویه نن د جمعې ورځ ده پیر صاحب به هم را روان وی ته ورسه ژر زما مړور دلته راوله،

ساحل هم ډیر خوشحاله وو ژر یی حمام وکی نوی کالی یی واغوستل او په بیړه د کوره ووتی او د نارنج کلاء پر طرف روان سو څه وخت وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیــر صــاحب را ورســیدی او د ســاحل پــه کــور کــی یــی خپــل د کــار تیــاری شــروع کــې د څــه وخــت وروســته ســاحل نــارنج کــلاء تــه ورســیدی او پــه خوشــحالی ســره کــلاء تــه ننــوتی او پــه لــوړ اواز یــی پــه خوشــحالی ســره ناره کړه: زینت! زینت! زینت!،

زینــت د دوهــم منــزل د زینــو څخــه لانــدی را روانــه وه ســاحل د هغــی پــه لیــدو ډیــر خوشــحاله ســو او ژر ورغلــی او زینــت یــی پــه غیــږ کــی ونیــول خــو زینــت پــه حیرانــی ورتــه وویــل: ســاحل څــه پیښــه ده نــن ډیــر خوشحاله را معلومیږی؟

ســاحل اوږده ســاه واخیســتل او ویویــل: نــن مــی الله پــاک یــو ســتر ارمــان را پــوره کــوی مــا تــه زمــا د ژونــد تــر ټولو غټه خوشحالی راکوی،

زینت وویل: خو څه خبره ده ساحل راته وخو وایه؟

ســاحل پــه تعجــب ســره ورتــه وویــل: زمــا مــور او پــلار غــواړی زمــوږ نکــاح راوکــی او زمــوږ لپــاره د ښــه ژوند دعاوی کوی،

زینت وویل: خو ساحل زما و ستا نکاح خو....،

ســاحل یــی خبــره پــری کــړه او ویویــل: تــه خــو خــو پریــږده تــه ژر امــاده ســه او زمــا ســره زمــوږ کورتــه ولاړه سه،

زینت وویل: خو ساحل..... ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی بیا خبره ونیول او ویویل: زینت ما څه درته وویل چی ته دا خو خو پریږده ځان اماده که او زما سره ژر ولاړه سه،

زینت په ناخوښي وویل: زه اماده یم،

ساحل وویل: نو راځه!،

ساحل تر مخه سو او زینت د شاه لخوا په پسی سول،

زینت د ځان سره وویل: ساحل ته نه پوهیږی ته نن ما هغه ځای ته بیایی چیری چی به زه ستا څخه د تل لپاره جدا سم هلته به زما د ژوند اخیری ورځ وی ته نن ډیر خوشحاله یی زه نه غواړم ستا دا خوشحالی له تا څخه واخلم که څه هم زما ژوند په دی کی لمنځه ځی،

د زینت تر سترګو اوښکې د ملغلرو پځیر د هغې پر رخسار بهیدل د ساحل هغې ته پام نه وو ځکه چی ساحل غوښتل دوی ژر کورته ورسیږی او دی او زینت ژر د مور او پلار په مخ کی نکاح سره وکی کله چی موټر ته ختل نو ساحل ولیدل چی د زینت تر سترګو اوښکې بهیږی ساحل د هغې طرف ته ورغلی او په حیرانی یی ورته وویل: زینت ته ژاړی؟

زینت ژر خپلی اوښکې پاکي کړی او په ژړغونی اواز یی وویل: دا د خوشحالي اوښکې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: لیونۍ په خوشحالی کی څوک ژاړی نه بلکې خاندي هله ونیسه وخانده هله نو،

زینت موسکی سوه ساحل هم ډیر خوشحاله سو بیا ساحل د موټر دروازه زینت ته خلاصه کړه او زینت په موټر کی کښنینستل،

په لاره کی زینت خپل سر د موټر پر چوکۍ ونیوی او مخ یی د ساحل خواته ور واړوی او ساحل ته یی په مینه مینه کتل څه وخت وروسته د ساحل ورته پام سو چی زینت ده ته ډیره په مینه ګوری ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: څه خبره ده ولی داسی راته ګوری؟

زینت موسکی سوه او ویویل: پریږده چی نن خو دي سم ووینم او خپله تنده درباندي لیری کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: لیونۍ زه خو هر وخت او تل ستا یم او ته زما یی موږ د یو او بل لپاره جوړ سوی یو،

د زینت تر سترګو بیا اوښکي روانی سوی ساحل چی کله ورته وکتل نو موټر یی ودروی او ویویل: ته بیا ژاړی؟ ته نه پوهیږی چی ستا په ژړا سره زه څومره غمجن کیږم؟

زینت خپل اوښکي پاکي کړی او د ساحل په غیږ کی ور ولویدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل په کور کی ټوله تیاری نیول سوی وو څه وخت وروسته ساحل را ورسیدی او د موټر څخه راکښته سو زینت په مات زړه په موټر کی ناسته وه، ساحل ورغلی او دروازه یی ورته خلاصه کړه او ورته یی وویل: راځه اغلۍ را ورسیدو،

ساحل حیران سو چی زینت ولی دومره زیاته خوابدې ده،

کله چی زینت د موټر څخه راکښته سوه نو ساحل تر لاس ونیول او دواړه کورته ننوتل ټول ډیر حیران سول ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو او خندل یی خو زینت نورو نه لیدل،

ساحل د مور تر ځنګ کښینستی او زینت یی خپل ځنګ ته کښینول او مور ته یی پټ وویل: مور دا ده ستا مړور می درته را وستل، خو مور یی هیڅ ونه ویل او ډیره حیرانه وه وروسته د ساحل پلار پیر صاحب ته وویل: پیر صاحب مهربانی دعاوی مو پیل کې نکاح به یی په اخیره کی سره ور وکو،

پیر صاحب او مریدانو یی هم خپلی دعاوی پیل کړی زینت خپل سترګې د ساحل په څیهره کی ښخې کړی وی او یوازی یی ساحل ته کتل ساحل د زینت لاس پخپل لاس کی نیولی وو پیر صاحب او مریدانو ته یی کتل تر زیاتو دعاوو وروسته چی ټولو سترګې پټې کړی وی او امین یی وایه نو پیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

صــاحب خپلــې ســترګې خلاصــې کــړی او شــا وخــوا یــې وکتــل چــې ټولــو خپلــې ســترګې بنــدې کــړی وی پیــر صــاحب خپــل مریــد تــه اشــاره وکــړه هغــه هــم د ټولــو پــه پټــه کــرار د خپلــه ځایــه ولاړ ســو او غوښــتل یــې چــې اور ولګــوی خــو زینــت هغــه تــه کتــل کلــه چــې هغــه غوښــتل اور ولګــوی نــو زینــت پــه قهــر ســول او هغــه تــه یــې پــر مــخ ټینګــه چپلاخــه ورکــړه پــه دې ســره ټولــو ســترګې خلاصــې کــړی او زیــات وبیریــدل د مریــد د لاســه د اور اورلګیــت ولویــدی خــو پیــر صــاحب ژر هغــه اورلګیــت را واخیســتی او اور یــې بــل کــی چــې پــه دې ســره د کــور پــر شــا وخــوا اور بــل ســو د اور پــه لګیــدو ســره پیــر صــاحب پــه خنــدا ســو او پــه خنــدا کــې یــې وویــل: اوس زه خپــل مقصــد تــه ورســیدم اوس تــا زمــا څخــه هیڅــوک نســې خلاصــولای، او بیــا پیــر صاحب نور کلمات شروع کړل ټول ډیر حیران وه،

ســاحل د زینــت لاس پــه لاس کــې نیــولی وو چــې لــړ. وروســته د ســاحل لاس پــه ریږدیــدو ســو ســاحل چــې کلــه خپــل او د زینــت لاس تــه وکتــل نــو ویلیــدل چــې د زینــت پــه لاس کــې چاکونــه (درزونــه) پیــدا ســول او ټول بدن یې د اور پښیر سور سو،

ســاحل پــه حیرانــې ســره زینــت تــه وکتــل د زینــت تــر ســترګو اوښــکې روانــې وی ســاحل وویــل: زینــت څــه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت خپل لاس په دې چې د ساحل لاس ونه سوځل سی د ساحل د لاس څخه لیری کې او په ژړا یی وویل: ساحل زه نوره در څخه ځم ما وبخښه زه به نوره ستا سره نه یم دوی زه وسوځولم،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ساحل په حیرانی شهاب او خپل مور او پلار ته وکتل او بیرته یی زینت ته مخ ور واړوی د زینت بدن ټول داسی سو لکه د دننه څخه چی اور پکښې بل وی ساحل ژر زینت په غیږ کی ونیول او ورته یی وویل: زینت! زینت! ما یوازی مه پریږده،

بیا یی پیر صاحب ته ور ناره کړه چی چپه سه نور داسی مکوه، خو پیر صاحب د ساحل خبری نه اوریدی ټول پوه سول چی پیر صاحب زینت وسوځول شهاب ژر د پیر صاحب ټول شیان ور وغورځول او پیر صاحب یی پوری وهلی او پر مځکه یی وغورځوی،

زینت د ساحل په غیږ کی سر ایښی وو او بیل یی په موسکا وویل: ساحل پوهیږی زما لوی ارمان څه وو زما ارمان دا وو چی زه ستا په غیږ کی ساه ورکم او کړه سم هغه ارمان می دا دی پوره کیږی،

ساحل په ژړا وویل: داسی مه وایه په تا هیڅ نکیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زینت بدن کرار کرار سوځل کیدی او بیا په اخیره کی زینت وویل: د الله په امان ساحل،

زینت دا وویل او بیا ورکه سول، ساحل پر هغه ځای ناست وو او ژړل یی او بیا ولاړ سو او په ژړا یی شهاب او خپل مور او پلار ته وویل: زینت مړه سول تاسو ولی زما سره داسی وکړه ولی ولی؟،

شهاب ډیر حیران سو او بیا پیر ته ورغلی او هغه یی تر غاړی ونیوی او ټینګ سوک یی پر مخ ووهلی او ورته یی وویل: موږ نه وه درته ویلی چی صرف د دوی د ښه ژوند لپاره دعا وکړه او د دوی نکاح سره ور وکه خو تا ولی داسی وکړه؟

شهاب لا د پیر په وهلو اخته وو پیر صاحب د وهلو په وخت کی وویل: دې زما دوه زامن را وژلي وه ما هم نن خپل انتقام ځنی واخیستی،

شهاب لا هم د پیر او د هغه د مریدانو په وهلو اخته وو چی په دې وخت کی یی مور یو لویه ناره وکړه: ساحل!!!!!!،

کله چی شهاب د ساحل خواته وکتل نو ویلیدل چی ساحل پر خپل زړه لاس نیولی وو او د مځکی خواته ولویدی ټولو ور وځغستل او د ساحل ساحل ناري یی پر وهلی، کله چی یی ساحل راپورته کې نو ساحل په هوښ کی نه وو شهاب ژر ساحل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیبر کــی پورتــه کــې او روغتــون تــه یــی ورســوی کلــه چــی یــی عملیــات خــونی تــه ننباســی نــو څــه وخــت وروســته ډاکټــران را ووتــل ټــول ورمختــه ســول او بیــا د ســاحل پــلار پوښــتنه ځنــی وکــړه: ډاکټــر صــاحب ساحل اوس څنګه دی؟

ډاکټرانــو پــه خواشــینی ســر لانــدې وزړوی، ټــول ډیــر حیــران ســول او بیــا د ســاحل پــلار وویــل: ډاکټــر صــاحب ســاحل زوی خــو بــه مــی ښــه وی؟ ډاکټــر وویــل: کــریم صــاحب مــوږ بخښــنه غــواړو ستاســو پــر زوی د زړه حمله راغلی وه،

پــه دې ســره ټــول هــک حیــران ســول او ســترګې یــی غټې سوی،

او بیــا ډاکټــر وویــل: کــریم صــاحب مــوږ خپــل کوښــښ وکې ساحل مو وژغوری خو؟

د ساحل پلار وویل: خو څه؟

ډاکټــر وویــل: خــو ســاحل بــه صــرف د دوو ســاعتو لپاره ژوندی وی،

پــه دې اوریــدو ســره ټولــو خپــل حــواس د لاســه ورکــړل او بدنونه یی په ریږدیدو سول،

بیا ډاکټر وویل: تاسو اوس ور سره لیدلای سی،

کلــه چــی ټــول دننــه ورغلــل نــو ســاحل بــی هوښــه وو مــور او پــلار یــی پــه ژړا څنګتــه کښینســتل شــهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی څخه څه لیری ولاړ ودریدی، څه وخت وروسته ساحل په هوښ راغلی،

ساحل په وچو شوندانو او په وچ حلق مور ته وویل: مور! ته مه ژاړه تقدیر ما او زینت په ژوند کی سره یو ځای کړی وو اوس تقدیر غواړی مور بیا سره یو ځای کې ځکه چی زموږ ژوند یو د بل سره تړل سوی وو..... ،

ساحل د خپل مور او پلار سره اخیری خبرې وکړی بیا یی مور او پلار د ډیره غمه دباندې ووتل د ساحل ورونو د ساحل څنګته نیږدی سول او ویویل: لالا موږ ته بخښه وکه موږ هم تاته ډیر غمونه درکړل،

د ساحل او ورونو خبرې یی هم خلاصی سوی او هغوی هم دباندې ووتل په عملیات خونه کی ساحل او شهاب پاته سول په شهاب کی ژړا وچه سوی وه هغه د لیونی پڅیر لیری ولاړ وو ساحل ور ږغ کړه: شهابه زما و څنګته راسه،

شهاب هم د لیونی پڅیر د ساحل و کټ ته ور روان سو او د هغه تر څنګ کښینستی او تر سترګو یی اوښکې روانې سوی د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ښکُل یی کې او بیا یی په ژړا وویل: دا هر څه زما لکبله وسول زما لکبله ته دې حالت ته راورسیدې ما ستا څخه ستا زینت واخیستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه شهاب ته ځان مه خجالت کوه تا خو زموږ د ښه ژوند لپاره دعا کول او زموږ نوی ژوند مو راپیلوی خو تقدیر بل څه ویل د تقدیر پریکړه همداسی وه اوس تقدیر وایی چی زه باید یو ځل بیا د هغی سره یو ځای سم هغه زما په انتظار ده،

شهاب په ژړا وویل: داسی مه وایه یاره داسی مه وایه،

ساحل وویل: بس ده نور د کوچنیوالی څخه ستا وم اوس می زینت غواړی اوس زه غواړم د هغی سره په یو اوږده رخصتی ولاړ سم،بیا ساحل په ژړا وویل:....خو ګوره د کوچنیوالي دوست دې هیروه مه،

په دې سره شهاب ساحل ټینګ په غیږ کی ونیوی او دواړو ډیر سره وژړل څه وخت وروسته د زړه ماشین ودریدی د ساحل لاسونه د شهاب د اوږو څخه لاندې ایله سوه،

شهاب په حیرانی وویل: ساحله!؟

شهاب چی کله ساحل پر کټ کښینسوی نو ویلیدل چی ساحل مړ سوی وو په دې سره د شهاب د خولی څخه یو لویه چغه ووتل: ییییییا!!!!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د ساحل مور او پلار او د هغه ورونو د شهاب چغه واوریدل نو په ځغاسته عملیات خونې ته ور ننوتل هغو هم ولیدل چې ساحل مړ سوی وو.

کله چې د ساحل کیسه خلاصه سول نو د قاضي او په محکمه کې د ناستو ټولو خلکو تر سترګو اوښکې بهیدل او بیا قاضي وویل: ثبوتو ته په کتو سره دا محکمه شهاب بې ګناه ثابتوی او هغه په عزت سره ایله کوی او محکمه د هغه په راوستلو کی د هغه څخه بخښنه غواړی،

څو ورځې وروسته شهاب د ساحل د قبر څنګته ناست وو او د سطرنج تخته یې د هغه د قبر بغلته ایښې وه خپل واری یې تیر کې بیا یې وویل: ساحل اوس ستا وار دی ونیسه هله ځان دې وژغوره که نه زه یی در څخه ګټم،

بیا یې وویل: ځه زه به ستا پر ځای ټک وکم راته ووایه چیری یې کښیږدم دلته که هلته، بیا یې یو ځای ته لاس ونیوی او ویویل: ښه دلته یې کښیږدم؟

په دې سره د درختې له سره پاڼې باندې راشوه سوی شهاب چې ورته وکتل نو حیران سو او په موسکا یی وویل: ښه پوه سوم همدلته یی کښیږدم،

کله چې شهاب د سطرنج تختې ته وکتل نو ویویل: اوه دا خو دې مات کړم بیا دې راڅخه وګټل ډیر ناځوانه یې هیڅ وخت یی ستا څخه نسم ګټلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

((د نارنج کلاء دوهمه برخه مه هیروی))

ډیر ژر........

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نارنج کلاء تاریخ

د یو شمیر لرغونپوهانو په وینا نارنج ماڼۍ ۲۳۴۱ کلونه مخکې د مقدوني سکندر د امپراطورۍ پر مهال ودانه سوې وه چې هغه مهال یوه پوځي اډه وه، ویل کیږي کله چې سکندر له یونانه راغی په ټول هیواد کې یې ۱۲ دا ډول ماڼۍ جوړې کړې چې د (سکندریه ماڼیو) په نوم یادیدلې چې اوس یې ۱۱ ماڼۍ بیخي له منځه تللي خو نارنج ماڼۍ د خاورو د یوې غونډۍ په بڼه پاتې ده.

د استاد حبیب الله رفیع په وینا د کندهار لرغوني ښار چې نارنج ماڼۍ یې ارګ بلل کیده. ((د چهل زینو جنوبي اړخ ته د قیتول د لوړ غره په ختیځه لمنه کې جوړه سو و چې له دود سره سم یې د یوې کلکې کلا بڼه درلوده چې هرې خواته یې د ښار پاخه برجونه ودان وه))

استاد رفیع وایي چې ددې ښار په منځ کې د نارنج په نامه یوه لویه شاهي ماڼۍ وه چې پاچاهانو به پکښې ناستې کولې او تصمیمونه به یې نیول.

دا ماڼۍ د هوتکیانو تر مهاله جوړه وه ددې دورې وروستي پاچا شاه حسین هوتک هم کاروله وایي دلته شاعرانو ادیبانو اونیزې مشاعرې او د کره کتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـډې کـولې، ارواښـاد پوهانـد حبيـبي پته خزانـه هـم د همدغه مهال زېرنده ګڼي.

پوهانـــد حبيـــبي ددې مهـــال د زوال پـــر اړه کـــاږي ((د اوســـني کنـــدهارغرب تـــه د کنـــدهار د زاړه ښـــارخرابې دي، چې تراوسه يې د ځينو مهمو ودانيو اثارپاته دي.

د حکـــومتي ځـــای ارګ نخښي ـــ يې ښـــکاره دي، خندقونـــه او دښار کلا او د ځينو دروازو مواقع يې معلوميږي.

داښـــار د نـــادر افشـــار تريوکـــال محـــاصرې وروســـته (۱۱۵۱ هجـــري) کې ونيـــوی او د هوتکـــو وروســـتی پاچـــا اعليحضرـــت شـــاه حســـين، چي يوکـــال يې پـــه ميړانـــه او شـــجاعت د ښـــارمدافعه کـــړې وه د نادرافشـــار پـــه امـــر مازندران ته نفي سو))

نـادر افشـار لـه غـوسې دا ښـار وران کـړ او د نـادر ابـاد پـه نامه يې د يوه نوي ښار د بنسټ ډبره کښيښوده.

د کنـــدهار لرغـــونی ښـــار د کرنـــو پـــه ځمکـــو بـــدل ســـوی خـــو د نـــارنج کـــلاء پـــه کې د خـــاورو د يـــوې غونـــډۍ پـــه بڼـــه ولاړه ده.

۵۶کلونـــه مخـــکې پـــه دې غونـــډۍ کې تـــاريخي کينـــدنې پيـــل ســـوې وې چې د جګـــړو لـــه پيـــل سره نيمګـــړې پـــاتې ســـوې، تـــير کـــال د افغانســـتان اطلاعـــاتو او کلتـــور وزارت يـــو ځـــل بيـــا پـــه دغـــه غونـــډۍ کې کينـــدنې پيـــل کـــړې دي چې تـــر اوســـه يې يـــو ســـتر حمـــام، د اوبـــو سيســـتم او يـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر خاورین لوښي په کې موندلي دي ښايي څو نور کلونه وخت واخلي چې نارنج ماڼۍ په بشپړ ډول سره وسپړل سي او اثار يې په فني ډول را وايستل سي.

ارواښاد حبيبي د نارنج ماڼۍ په اړه ليکلي ((دا ماڼۍ له مځکي څخه تخمينا سل متره لوړه ده او ښايي پنځه يا شپږ پوښښه وي.اوس تقريبا مربع شکل لري، چې هره ضلعه يې ترسل متره کمه نه ده.له کښتې دامانۍ په ډبروپخه پورته سوې ده او په منځ کي اوږده اوږده سوپان اوتورغارونه لري.

محمد هوتک، چي په خپلو سترګو يې داسلطنتي ودانۍ ليدلې ده، وايي چي د نارنج قصر د کندهار په ارګ کښې او اعليحضرت شاه حسين هوتک به په اوونۍ کي يوه ورځ په خپله کتب خانه کښې هلته د علماء سره مجلس کاوه))

خو د جګړو په کلونو کې د نارنج ماڼۍ ته درانه تاوانونه اوښتي خپلسرې کيندنې پکښې سوي او اثار يې قاچاق سوي دي او تر ډيره خاوره يې هم په شاوخوا کې د کورونو جوړولو لپاره وړل سوې ده، خو اوس اطلاعاتو او کلتور وزات ددغې ماڼۍ له احاطې نه اغزن تار تاو کړی او له خلکو يې خوندي کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمــه ده چې د فــني کینــدنو پــه تــرخ کې بــه پــه نــارنج کــلاء
کې د بیلو تاریخي دورو اثار وموندل سي.

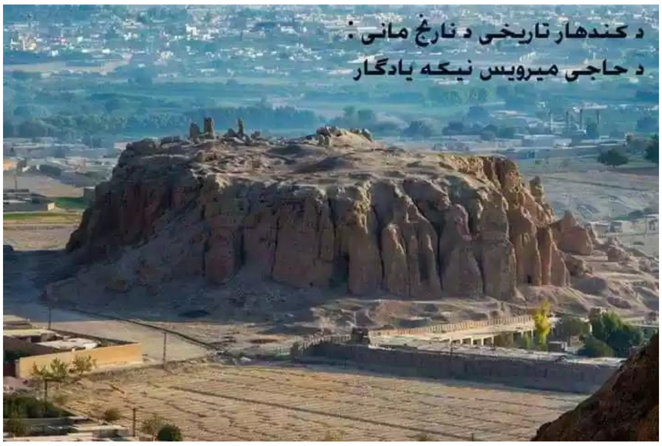

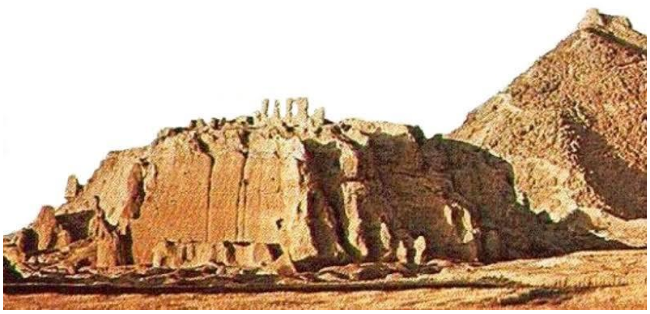

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله

یــو مســئله چــی یادونـــه او بحــث کــول پــری لازمــی بــولم ستاسو پام ورته را اړوم،

د نـــاول پـــه ویلـــو بـــه تاســـو تـــه دا پوښـــتنه حتمـــی پیـــدا ســوی وی چــی ایــا پیریــانو تــه د غیبــو او پټــو شــیانو علــم او خبر سته ؟

د رســـــول الله صـــــل الله علیـــــه وســـــلم د پیدایښـــــت څخـــــه مخکـــي بـــه شـــیطانان د یـــو و بـــل پـــر اوږو آســـمان تـــه وختــل او هلتــه بــه یــی د ملایکــو خبــرو تــه غــوږ نیــوی ملایکــو بــه پــه خپلــو مینځــو کــی خبــرې ســره کــولی چــی الله جـــل جلالـــه وایـــی چـــی د فلانکـــی ســـړی بـــه زوی او د فلانکــی ســړی بــه لــور پیــدا ســی فلانکــی بــه مــړ ســی فلانکـــی بـــه داســـی ســـی او فلانکـــی بـــه هاســـی ســـی شـــیطانانو بـــه د ملایکـــو دا خبـــرې واوریـــدی او پـــه مځکــه کــی بــه یــی ســاحرانو تــه کــولی خلــک بــه پــر دي عقیـــده ســـوه چـــی العیـــاذ بـــالله د الله پرتـــه ســـاحران او شــیطانان او پیریــان هــم پــه غیبــو خبــر دي خــو کلــه چــی رســـول الله صـــل الله علیـــه وســـلم دنیـــا تـــه تشـــریف راوړی نـــــو پـــــر شـــــیطانانو دا لار بنـــــده ســـــول اوس پیریــان او شــیطانان بــل چــم کــوی دوی پــه هــر ځــای کــی خپــل کســان درولــی وی چــی کلــه د یــو غیــب بــه بــاره کــی پوښــتنه ځنــی وســی نــو دوی یــو و بــل تــه حــال ســره ورکـــوی چـــی پـــه فلانکـــی ځـــای کـــی د فلانکـــی ســـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داســـــی وســــوه او د فلانکــــــی ســــره داســــی او فلانکــــــی دا پــلان لــری خــو پيــاد ولــری چــی د الله پرتــه پــه غيبــو بــل هيڅــوک نــه دی خبــر او کــه څــوک بــل چــا پــه غيبــو د خبــر عقيــده ولــــری نـــو دا د الله ســـره شـــرک او کبيـــره گناه ده، الله دی مو ځنی وساتی.

په درنښت

((بارک))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نور کتابونه

- ښځه په اسلام او غرب کی
- کوډې په اسلام کی
- حیثیت ناول
- عاشقې ناول
- د کندهار اتل ناول
- ....

راتلونکی کتابونه

- ښې اړیکې
- د جنت او دوږخ صفتونه
- عاشقې ناول ((دوهمه برخه))
- نارنج کلاء ناول ((دوهمه برخه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال په اړه

نیــــک محمـــد بـــارک موســـوي د محمـــد عیســـی موســـوي زوی او د موســـی جـــان لمســـی دی چـــی پـــه ۱۳۷۸ه ش کـــال کـــی یـــی د کنـــدهار پـــه ولایـــت کـــی دی دنیـــا تـــه تشـــریف راوړ. اســـلامی زده کـــړی یـــی د کنـــدهار پـــه بیلابیلـــو مدرســـو کـــی زده کـــړی او پـــه دولـــس کلنـــی کـــی یـــی د قرانکـــریم د قـــاریتوب ســـند تـــر لاســـه کـــی لـــومړنی عصـــری زده کـــړی یـــی د حـــاجی میـــرویس خـــان نیکـــه پـــه عـــالی لیســـه کـــی پـــای تـــه رســـولی او پـــه ۱۳۹۷ کـــال کـــی د کـــانکور پـــه ازموینـــه کـــی د کنـــدهار پوهنتـــون د انجینـــرۍ پـــوهنځی تـــه کامیـــاب ســـو چـــی د څـــه ســـتونزو لکبلـــه یـــی ونســـوای کـــولای چـــی نومـــوړی پـــوهنځی تـــه ادامـــه ورکـــړی چـــی بیـــا یـــی د عـــالی زده کـــړو لپـــاره د نرســـنګ انســـټیټوټ تـــه امتحـــان ورکـــې او پـــه ښـــو نمـــرو نومـــوړی رشـــتی تـــه انتخـــاب ســـو چـــی فعلـــن د نومـــوړی انســـټیټوټ د پـــنځم سمیســـټر محصـــل دی. نومـــوړی اوس ۲۰ کلـــن او مجـــرد دی تـــر ټولـــو لـــوی ارمـــان یـــی وطـــن او خپلـــی مـــورنی ژبـــی تـــه نـــه ســـتړی کیـــدونکی خـــدمت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library